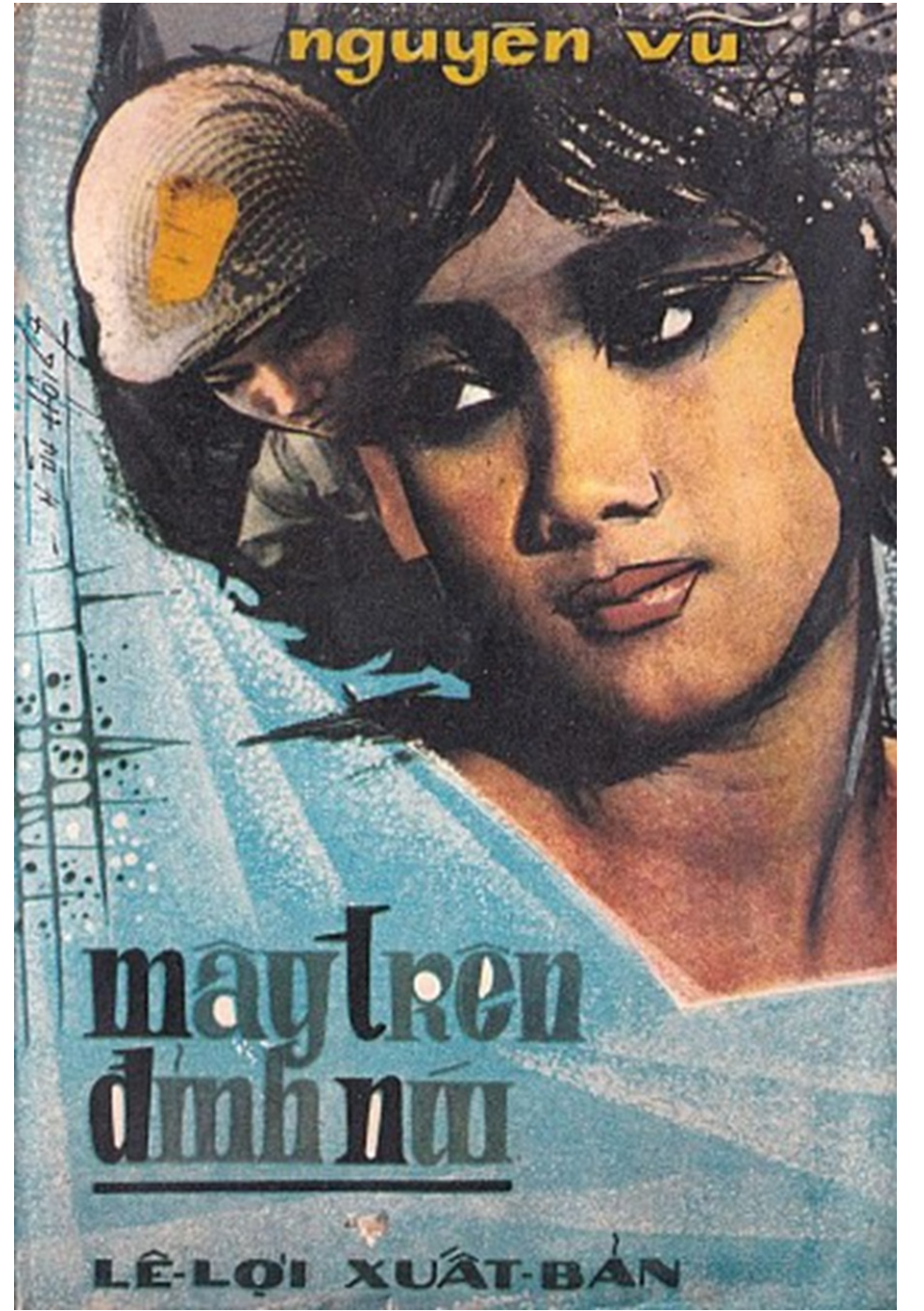

nguyễn vũ

mây trên
đỉnh núi

LÊ-LỢI XUẤT-BẢN

May trên núi

Nguyễn Vũ

mây trên đỉnh núi

Nguyễn Vũ

bìa: *NXB Lê Lợi*

nguồn: *Internet*

trình bày: *Muôn Phương*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

mây trên đỉnh núi

NGUYỄN VŨ

LÊ LỢI

xuất bản - 1967

1

Tay Tuấn run nhẹ khi đón lấy tờ giấy phép màu vàng bản. Viên trung sĩ hạ sĩ quan quân số cười hềnh hếch.

– Đi phép mười lăm ngày sướng quá hé, Thiếu úy. Chà phen nầy chết mấy cô nữ sinh Sài Gòn. Thiếu úy trẻ tuổi, đẹp trai về phép mà.

Tuấn cũng cười. Niềm vui xôn xao trong hồn. Niềm vui kéo dài những bước

chân. Biển Tuấn thành loài chim sẻ, nhảy từng hai bậc thang lên lầu. Chữ ký ngoằn ngoèo bằng bút nguyên tử xanh của người đơn vị trưởng và dấu mộc đỏ chói chang, chồm lên gần nửa chữ ký, nhoè nhoẹt trước mắt Tuấn. Mười lăm ngày phép. Mười lăm ngày phép. Mảnh giấy nhỏ bé, in roneo mờ mờ, chữ còn chữ mất này gói ghém trong nó mười lăm ngày phép ngà ngọc, một thứ ân sủng lớn lao cho bọn lính tác chiến như Tuấn. Mười lăm ngày phép. Tuấn muốn hét lên thật to vì sung sướng, mãn nguyện.

Mười bốn tháng xa cách Sài Gòn, mồ hôi chảy dài theo những bước chân cam khổ. Tất cả đều trở thành vô nghĩa, biển mất tăm, mất hút. Những hần học, bất mãn cũng chấp cánh bay bổng lên cao. Chỉ còn lại một niềm vui bao la nhuộm màu hồng lên những khuôn mặt quen

thuộc và những đường phố Sài Gòn. Những khuôn mặt và đường phố mà nhiều lần Tuấn tưởng đánh mất chúng giữa lòng rừng núi hay những cánh đồng trắng xóa màu nước, kinh rạch chi chít.

Thấy vẻ mặt rạng rỡ của Tuấn và tờ giấy phép phảng phiu trên tay chàng, một người bạn đang nằm trên giường, ngồi nhồm dậy. Người bạn cười, hàm răng vàng choé:

– Phép mấy ngày... Tuấn?

Tuấn nhét vội chiếc khăn mặt còn ẩm và bàn chải đánh răng vào chiếc túi xách phồng cứng, kéo fermeture, rồi thở phào nhẹ nhõm, mắt sáng rực lên:

– Mười lăm ngày Đắc Nhân Tâm ơi!

Giọng người bạn nồng ấm hẳn:

– Chà! Sướng quá trời! Tao gửi một cái hôn cho Sài Gòn nghe mày!

Tuấn mỉm cười, gấp tờ giấy phép nhét vào túi áo ngực. Dáng điệu chàng trịnh trọng, hí hửng như một đứa trẻ nâng niu tờ giấy bạc mừng tuổi còn thơm mùi giấy ngày Tết. Người bạn tiếp:

– Về Sài Gòn bảo bà cụ cưới vợ gấp nghe Tuấn. Một đời lính dễ mấy lần được đi phép mười lăm ngày. Xin cái phép bảy ngày còn đỏ con mắt, trình diện lên, trình diện xuống mà tờ giấy phép mù mịt tin tức như người yêu phụ phàng, lên xe hoa về nhà chồng.

Tuấn nheo mắt tinh nghịch, đưa tay bắt tay người bạn:

– Thôi – zoulou"... Mày ở lại, đừng đến thăm chị Sáu nhiều quá nghe. Hết

gân lợi à... Mà rủi kẹt uống – xây chùng”
đái – xây nại ” thì thành tỷ phú mất... Ba
ngày ký một cái chèque triệu rưỡi, đau
lòng thẳng Long phệ lăm. [Nhà binh dùng
Péniciline loại 4 triệu rưỡi.]

Người bạn gái nhẹ ngón tay trở vào
lòng tay Tuấn, cười hểnh hếch:

– Tao mà mày.

Chiếc túi xách phồng cứng trên tay,
nụ cười tươi tắn trên môi. Tuấn đi như
bay ra ngoài phòng ngủ, phóng những
bước thật dài xuống thang lầu, chiếc
thang lầu ọp ẹp đã bắt đầu mục nát vì
không được tu bổ, nhưng mỗi mùa mưa
lại bê bết sinh lây.

Xuống tới sân, Tuấn gọi lớn về phía
đồn canh:

– Hai ơi! Tài xế trực đâu rồi?

Người Hạ sĩ già trực đồn canh bước hẳn ra ngoài gian nhà tôle, hỏi vọng lại:

– Thiếu úy đi đâu vậy?

– Ra phi trường. Kêu tài xế trực cho tôi ngay đi. Còn có mười phút nữa phi cơ xuống rồi. Lẹ lên.

Người Hạ sĩ già chậm chạp tiến lại dãy phòng ngủ binh sĩ độc thân, thò đầu vào trong tìm kiếm. Chú tài xế trực hiện ra ở khung cửa nhìn quanh về chỗ Tuấn đứng, rồi chạy lại phía chiếc xe Jeep cũ kỹ đang nằm sưởi nắng bên cạnh đồn canh. Tiếng động cơ tru lên thảm thiết, rồi chiếc xe Jeep khật khuõng bò một vòng quanh cột cờ, đứng sững trước mặt Tuấn. Tuấn leo lên xe, nói ngay:

– Ra phi trường. Chạy lẹ lên nghe cưng. Tao mà trễ máy bay thì cho mày xuống sông ở với cá chột luôn.

Chú tài xế cười thật hiền:

– Thiếu úy đi phép hả? Nhà Thiếu úy ở đâu Thiếu úy?

Tuấn mỗi một điều thuốc đưa cho chú tài xế, rồi mỗi điều khác cho mình. Chú lính trẻ lí nhí hai tiếng cảm ơn. Kéo một hơi thuốc thật dài, Tuấn vừa nói vừa thở khói:

– Qua ở Sài Gòn em ơi.

– Chà, Sài Gòn thì nhất, Thiếu úy... Hồi nhỏ em cũng có lên Sài Gòn hai lần... Hồi đó – cù là hết chỗ nói. Tối ngày chui – dzô rạp hát thường trực không à.

Tuấn cười lũng bùng trong cuống họng. Sài Gòn! Hai tiếng gọi tối nghĩa, một thứ thổ âm kỳ cục! Nhưng chỉ cần nhắc tới nó – Sài Gòn – Người lính trẻ xa nhà nào cũng chột chấn động tâm

can. Cảm nghĩ trùng xuống trong vô vàn nỗi tiếc. Tiếng gọi Sài Gòn ngăn ngủi ấy mang theo nó một thứ quyến rũ ma quái. Thôi thúc buồn phiền đàn trải ra, thật rộng thật dày, hút cả tâm mắt. Như tiếng hát nhân ngư huyền thoại. Như ma lực hồ ly ve vuốt đắm mê.

Sài Gòn – Cái thành phố bụi bặm, rác rưởi – của cuộc sống ồ ạt, thác lũ – của những xóm lao động nghèo nàn, mỗi gia đình không có được một chiếc cầu tiêu riêng, phải ngồi xếp hàng lộ thiên một cái cầu ván công cộng dựng trên mặt sông; của những building cao vọi vọi; của những quán cóc năm đồng một ly cà phê đá, người ta vừa uống vừa khạc nhổ vừa gãi đùi sồn sột vừa chửi thể ầm ĩ; của những nhà hàng sang trọng thực khách phải đóng khung đồ lớn, cà-vạt, phục-boá hàng trăm.

Sài Gòn – Cái thành phố của những mối tình bến Bạch Đằng, Chương Dương, một đêm đi khách được ba bốn điều Ruby hay vài ba chục bạc – của những hộp đêm nhất dạ đế vương. Thành phố của những tên du đảng đầu tóc bù xù, ân dên oán trả, trái tim rướm máu xâm trên ngực, trên cánh tay, những đồng đô-la đeo lưng lảng, của những vụ hiếp dâm, cướp bóc, giết người và những buổi thuyết trình về văn hóa, nghệ thuật, chính trị...

Nhưng, Sài Gòn vẫn là đối tượng mơ ước, nhớ nhung của những thằng lính ăn bờ, ngủ bụi như Tuấn. Vì Sài Gòn dành cho mỗi người một thế giới riêng tư, tùy theo mức độ hưởng thụ. Sài Gòn của Tuấn là người mẹ già nua, Tuyết Mai cô em gái độc nhất, Diễm người yêu, Hélène già nhân ngãi non vợ chồng và

những thằng bạn nghịch ngợm, nham nhở như quỷ sứ.

Sài Gòn của Tuấn còn là những con đường vắng vẻ, nhiều bóng cây đến mát lạnh, cổng trường Trưng Vương nơi chàng thường đón Diễm những buổi tan học. Diễm! Khuôn mặt trái xoan, mái tóc đen mượt của Diễm đọng lại trong trí óc Tuấn. Tuấn hơi ngạc nhiên vì chàng chợt khám phá ra một sự việc vừa đột biến trong nếp sống nội tâm của chàng.

Ngày xưa, mỗi lần thoáng nghe đến tên Diễm, cố ôn tưởng bóng dáng nàng những đêm trăng trọc, những chiều giăng mưa, hay những lúc cô đơn, Tuấn thường nghe xao động trong hồn. Bao giờ cũng là một nỗi luyến nhớ hiu hắt dấy lên tự bề sâu thăm thẳm của tâm thức. Nhưng, ít lâu nay, hình bóng Diễm đã phai nhạt nhiều rung động. Với Tuấn, tình yêu và

đàn bà chỉ còn là một thứ đồ trang sức rẻ tiền, bày bán khắp hang cùng ngõ hẻm.

Diễm trở thành một chiếc bóng nhòe nhoẹt của cố nhân. Không phải vì đã có một cô gái nào khác bước vào hôn chàng. Mà có lẽ mỗi giây, mỗi phút xa cách như một giọt nước lạnh nhỏ vào dung dịch tình yêu nồng đậm ban đầu. Dung dịch ấy cứ giảm dần nồng độ. Giảm dần. Tuấn thầm đoán có lẽ Diễm cũng đang muốn xa lánh khỏi vùng ảnh hưởng của chàng. Những trang thư, gửi tới từ thành phố mỗi ngày một thưa, Khoảng cách ba ngày nói thành một tuần, rồi một tháng. Và rồi hai, ba tháng Tuấn mới nhận được một lá thư của Diễm. Chiếc phong bì cũng mỏng dần theo thời gian.

Khoảng năm tháng trước, Diễm cho Tuấn biết nàng đã đổi kiểu tóc. Diễm nêu lý do cái nóng mùa nắng Sài Gòn. “Trời

dạo này nóng quá anh ạ. Để tóc dài nóng và khó chịu ghê. Chủ nhật trước em đi uốn lại tóc. Kiểu Sylvie dạo này phát triển mạnh lắm. Lại mát mẻ, dễ chịu nữa, anh nhỉ. Em chỉ sợ anh giận em thôi. Đừng vội trách em nghe anh. Ráng xin phép về Sài Gòn đi. Anh sẽ thấy em trẻ hẳn ra. Cũng như anh hồi mới vào quân trường đó. Mái tóc húi cua khiến anh trẻ và khỏe mạnh ghê làm em nhìn mãi mới nhận ra, anh còn nhớ không?”

Được tin Diễm bỏ mái tóc dài, mái tóc của kỷ niệm, chải kiểu Sylvie, Tuấn buồn và ngỡ ngác suốt một tuần lễ. Chàng phân vân tự hỏi phải chăng Diễm đã quyết định cắt đứt dĩ vãng, đang tìm cách loại bỏ chàng ra khỏi cuộc đời nàng? Những ngày còn yêu nhau, quấn quít bên nhau, Tuấn thường bảo mái tóc Diễm là những sợi tơ liên kết cuộc đời

hai người. Diễm đã hứa giữ mãi mái tóc ngày – hai đứa quen nhau” cho tới lúc buông xuôi hai tay. Tuấn bị ám ảnh bởi ý nghĩ ấy nên chàng không đủ can đảm viết thư cho Diễm nữa. Chàng bình thản chấp nhận sự đổ vỡ – dù còn là nghi vấn dù thật mơ hồ.

Công việc thường ngày của chàng vẫn tiếp diễn đều đặn buồn nản. Những sáng mờ sương rời bỏ thị trấn bằng công-voa, hay tàu đồ, đi vào trận địa. Những buổi chờ trực thẳng nháy điều hâu, phơi nắng và hít bụi phi trường. Đường mòn dọc theo bờ kinh đầy chông và lựu đạn. Những cây cầu khỉ chênh vênh, trơn như thoa mỡ. Tử thần. Súng đạn. Lau nước mắt khóc vội vàng cho một thằng bạn vừa chết, để lại chỗ trống bên bàn rượu. Điên cuồng giận dữ vì quá nhiều thuộc hạ ngã gục. Hò hét, reo cười khi

đắc thắng. La cà từ phòng ngủ này sang phòng ngủ khác. Ôm con điểm này tới con điểm khác. Để đợi chờ lúc ngã xuống. Bận bè nhỏ cho ít giọt nước mắt. Vài tiếng thở than. Mẹ chàng và Tuyết Mai sẽ được lãnh 12 tháng lương tử tuất và tiền tương trợ binh chủng. Một trăm đồng mỗi đầu sĩ quan. Mẹ chàng sẽ có cái vốn nho nhỏ khoảng sáu bảy chục ngàn. Chưa bằng tiền chi phí một bữa tiệc tiếp đãi tân khách tại nhà hàng Caravelle hay Maxim's.

Chiếc Jeep bắt đầu lăn bánh vào phi trường.

Bụi đỏ bốc lên cuộn cuộn. Ổ gà làm thân xe rung chuyển kêu ken két, nhảy chồm lên như con ngựa bất kham. Chú tài xế lâu bầu:

– Đường vô phi trường mà tụi nó

chẳng chịu sửa sang gì cả... Chạy hoài đường này, xe đưa đi đệ tứ cấp hết!

Qua khỏi đoạn đường đất đỏ gồ ghề, xe dừng lại trước căn nhà tôle nổi lên chênh vênh giữa đồng trống. Mặt phi đạo đầy sỏi đá nằm phơi mình dưới ánh nắng vừa chớm gay gắt. Tuấn nhảy xuống xe, bước vào nhà. Viên Trung sĩ người Mỹ phụ trách việc thu nhận giấy tờ của hành khách, nằm dài trên chiếc ghế xích đu xanh đỏ. Cặp mắt xanh lơ của hắn tạm rời cuốn sách loại bỏ túi nhìn Tuấn dò hỏi. Hắn liếc qua giấy giới thiệu đi Caribou, gật gù tỏ ý chấp thuận, rồi lại gục mặt vào cuốn truyện trinh thám mà nguyên cánh tay lông lá đặt trên tấm lưng trần một thiếu nữ trẻ đẹp ngoài bìu sách đã đủ để những người lính xa nhà bỏ ra ba, bốn chục cent mua rồi.

Màu mắt đồng cua chìm vào hốc mắt

quăng đen của người thiếu nữ trên bìa sách khiến Tuấn tranh nhớ tới Hélène. Hélène không biết viết thư tình. Nàng đọc chưa trôi chảy một bài tập đọc Quốc Văn Giáo Khoa Thư. Nhưng cuộc đời bĩ ố, cái xã hội nhơ nhớp này đã dạy cho Hélène nhiều điều bổ ích hơn những chữ cái ngoằn ngoèo, những danh từ vô nghĩa và bất lực như ông lão bảy mươi sau một tuần lễ hú hí với cô vợ trẻ mới cưới. Hélène có vẻ đài các, cao sang của cô công chúa. Giọng nói thanh lịch, êm dịu của một cựu nữ sinh nhà dòng. Không ai có thể nghi ngờ được dĩ vãng nàng. Và, Hélène thì giàu tưởng tượng như một thi sĩ. Ai cũng tin chắc rằng Hélène là con ngoại hôn của một viên công sứ và một mệnh phụ phu nhân. Vị mệnh phụ phu nhân này đã bị chồng ép buộc leo lên giường viên công sứ, không một mảnh vải che thân. Đến lần thứ ba thì Hélène

bắt đầu được quyết định mở mắt chào đời để làm một thứ nhân chứng hiện thực nhất cho sự khai hóa của dân tộc Pháp và nền văn minh Tây phương trên mảnh đất khô gầy được mệnh danh là man dã này. Vừa cất tiếng khóc oe oe, Hélène được gửi ngay cho một vú nuôi. Rồi lớn lên, lớn lên nữa.

Chưa bao giờ Hélène dám gọi người đàn bà đài các, đẹp nảo nùng là mẹ. Tiếng mẹ đã biến thành những tiếng nức nở âm thầm mỗi lần thức giấc, mỗi lần bắt gặp ánh mắt lạnh lùng khinh rẻ của những người lính xa nhà, những người đồng chủng với mẹ Hélène. Năm mười sáu tuổi, nàng yêu một sinh viên viên y khoa nghèo. Nàng không gìn giữ gì với chàng. Nhưng chưa đầy sáu tháng sau, người tình đầu mà Hélène coi như thần thánh ấy tìm cách trốn lánh nàng:

– Cha mẹ anh khó khăn lắm, Hélène ạ. Anh đã năn nỉ các người bao ngày đêm nhưng các người cương quyết giữ vững ý định. Xa em hay ngược lại, gia đình sẽ đăng báo từ anh!

Kể tới đoạn này, bao giờ giọng Hélène cũng đành lại vì chưa chất cho tình đời. Nàng gằn từng tiếng:

– Đời chó má vậy đó, anh! Anh biết không, ngay tối hôm đó nó đưa em về phòng trọ, định đưa nhau đi trốn. Nó gài bẫy cho một thằng bạn, nó ngủ với em. Em tỉnh mộng thì đã muộn. Từ đó em nằm trong tay người này sang tay người khác. Thân thể nào chẳng phải là một thằng đàn ông. Cái mồm nào không hôi mùi nhựa thuốc và thốt ra những tiếng nói tục tằn, bỉ ổi. Giọng cười nào, không phảng phất âm phách dâm dật khi nhìn

thấy một thân thể đàn bà trần truồng, nhể nhại trên giường...!

Chỉ có Tuấn là người duy nhất biết rõ dĩ vãng Hélène. Vì thế mỗi lần nghe những người từng bỏ ra hai ngàn bạc ngủ với nàng một đêm chưa kể những khoản chi phí khác để chứng tỏ mình hào hoa, lịch lãm, thuật lại chuyện Kiều thời đại, Tuấn thâm chua xót, thương cảm cho Hélène. Tội nghiệp – Tuấn chỉ có thể than thầm như thế. Có lẽ Hélène nhiều khi cũng tưởng đó là chuyện thực đời nàng để được mang ảo giác êm ái giúp nàng thoát khỏi thể khối nhầy nhụa, tanh tưởi của những thực thể bỉ ổi, cay đắng trong cuộc sống thường ngày.

Có tiếng người tài xế nói như reo:

– Thiếu úy! Thiếu úy ơi! Caribou sắp xuống rồi kìa!

Từ ống khuếch đại của chiếc máy truyền tin ở góc phòng cũng rè rè vang lên tiếng gọi của phi tuần trưởng chiếc Caribou, vừa xuất hiện thành một chấm đen trên bầu trời chất đầy mây xám.

Viên trung sĩ người Mỹ lúc này mới chịu gấp cuốn truyện trinh thám, nhét vào túi quần sau. Hắn đưa tay vuốt mái tóc hoe vàng, khật khưỡng tiến lại cuối phòng. Bầu không khí oi bức đóng khung trong bốn bức vách ván, mái tôle đỏ bụi mỗi lúc một đặc quánh sự mệt mỏi, chán chường. Nó khiến người lính Mỹ lười biếng, chậm clạp một cách thảm hại.

Sau những tiếng – “over, over” khàn đục, người lính Mỹ quay lại đám hành khách lựa thưa Mỹ có, Việt có, hất hàm về phía phi đạo nói tiếng Việt bằng giọng mũi, Sok Tăng Cantơ. Follow me! (Sóc Trăng, Cần Thơ. Đi theo tôi!)

Đã quen với những chuyến tháp tùng phi cơ quân sự Mỹ, Tuấn biết thân, biết phận lui thủ xách hành lý đi sau cùng. Quân nhân Mỹ bao giờ cũng được ưu tiên, kể đó là những người – làm sở Mỹ rồi tới quân nhân Việt Nam. Tuấn đã nhiều lần nghe túi hồ dấy động trong hồn. Nhiều quân nhân Việt đang ngồi trên phi cơ, mặt mũi hí hửng, người cơ phi bước tới lạnh lùng xách tay đẩy xuống đất, nhường chỗ cho lính Mỹ hoặc các cô me Mỹ. Bạn bè chàng nhiều người cũng được hân hạnh tống cổ xuống phi cơ, uống công năn nỉ bằng mớ Mỹ ngữ “nhảy dù”. Nhưng biết sao hơn. Air Việt Nam mua được cái vé khứ hồi mất hàng tháng. Và lính tráng thì nghèo kiệt xác. Air... xe đồ thì ớn mấy chú du kích chặn đường hỏi thăm. Đành chịu nhục một tí nhưng khỏe người, tiết kiệm được những giờ phút nghỉ phép vàng ngọc. Cũng

như dân tộc này đã từng nuốt nước mắt tủi nhục hơn một thế kỷ. Cũng như nòi giống này là nòi giống – chút lòng trinh bạch từ sau xin chùa...

Chiếc Caribou nghiêng cánh, là là hạ thấp xuống phi đạo. Những âm thanh nhói buốt xuyên vào màng nhĩ. Rồi đến những cơn lốc bụi đỏ rác rưởi ào ào phủ lên thân thể, đầu tóc mọi người. Những chiếc mũ nhà binh đủ loại được hạ xuống, cầm tay để che mặt và tránh cảnh dở khóc dở cười nhìn theo chúng bị cuốn bay về phía mấy vũng nước đọng ở đầu phi đạo.

Phi cơ còn rộng chỗ nên không hành khách nào bị bỏ lại. Người Hạ sĩ trẻ, một cánh tay băng bột cứng ngắc, bẻ góc thước thợ, nhìn Tuấn cười hân hoan:

– Mừng quá, Thiếu úy! Em chờ phi cơ ba bữa nay rồi.

Tuấn giúp người lính buộc dây lưng, hỏi:

– Cậu đi phép hả? Tay sao vậy?

– Dạ bị thương. Em về Phan Thanh Giản tái khám. Thiếu úy đi phép ạ?

Tuấn gật đầu:

– Ủ, đi phép. Lâu quá rồi mới được cái phép về Sài Gòn đó. Ở xứ này hoài thân thể mọc rễ mất!

Hai người lính cùng cười cời mở. Tuấn thì cười vì niềm vui trọng đại có tờ giấy phép gấp tư phẳng phiu trong túi áo ngực – niềm vui vừa phai lãng đi giây lát vì những khuôn mặt con gái chi phối nếp sống tình cảm chàng. Người Hạ sĩ

cười vì được ngồi yên ổn trong lòng phi cơ sau ba ngày chờ đợi, vì có người để ý tới cánh tay bị thương của mình.

Thân phi cơ chợt rung động mạnh, cánh quạt chém gió nhanh hơn, âm ã hơn. Mọi người đưa mắt về đuôi phi cơ, ở đó, khoảng phi đạo chói nắng mỗi lúc một mù mịt bụi đỏ, rồi bị bỏ rơi lại với sự cô tịch, buồn thảm thường ngày.

2

Bà Giáo như ngắt lịm trong niềm vui bao la – Tuấn – Thăng Tuấn của bà đó. Những đêm dài trần trọc, những nhớ thương tha thiết suốt mười bốn tháng dài dằng dẳng khiến nước mắt tự nhiên ứa ra, chảy dài theo gò má nhăn nheo làm nhòe nhoẹt bóng dáng đứa con yêu dấu vừa hiện lên giữa khung cửa chói nắng. Tuấn. Thăng Tuấn của bà đó. Bộ đồ trện bạc màu, nước da đen sạm nắng mưa. Nó đã khôn lớn thật rồi.

Như ông Giáo ngày nào – ngày nào thật xa xôi, thật huy hoàng. Ngày mà ông Giáo cũng xuất hiện đột ngột trên bậc cửa, sau lưng là một khoảng trời nắng chói chang. Sự xuất hiện đột ngột êm ái như vuốt ve triu mến. Như mùa đông về sớm cho người thiếu nữ dậy thì khoe chiếc áo len mới đan xong. Bà đã nghe cha mẹ, họ hàng chị em nhắc tới – Cậu Giáo từ nhiều ngày tháng trước. Nên sự xuất hiện đột ngột trên bậc cửa với khoảng sau lưng nắng chói ấy cũng là sự xuất hiện với hào quang rực rỡ trong hồn bà, trong tâm hồn người thiếu nữ nổi danh tài sắc khắp vùng. Sự xuất hiện vĩnh cửu, mang lại cho bà một trai một gái hai đứa con yêu dấu nhất đời, nơi ấy cư ngụ niềm kiêu hãnh của bà.

Tiếng Tuấn mơ hồ bên tai bà.

– Thừa mẹ con mới về.

– Ủ, con đã về đấy à Tuấn? Mẹ không ngủ mơ chờ con, con trai yêu dấu của mẹ? Con biết không? Mẹ muốn ôm chặt con vào lòng như ngày con còn nhỏ dại. Muốn hôn như mưa bắc lên mắt mũi đầu tóc con để được tin chắc rằng con về với mẹ bằng xương, bằng thịt. Không phải là oan hồn của người chết, uẩn ức trong vùng trời lửa đạn mù mịt, xa xăm, vùng trời mẹ hoàn toàn lạ mặt. Nhưng vẻ chững chạc, khắc khổ của con khiến mẹ e ngại. Con đã rời khỏi vòng tay mẹ từ hai năm nay, bay nhảy giữa không gian như con chim vừa đủ lông, đủ cánh. Lòng mẹ thương con vẫn không có gì thay đổi. Vẫn trào dâng như nước ngàn, mỗi lần tiếng đại bác chấn động lòng đêm lạnh lẽo, mỗi lần tiếng phi cơ phản lực lên, xuống nhiều hơn thường lệ.

Nước mắt mừng vui chảy dài trên gò má người mẹ. Tuấn đã đặt hành lý xuống mặt divan, nhìn mẹ cười méo mó. Những giọt nước mắt thương yêu, bầu không khí mát lạnh của gian nhà thân thuộc như một phép lạ gột rửa hết những mệt nhọc của hai giờ bay, làm tan biến những ưu tư, phiền muộn mà cuộc đời ràng buộc vào tâm trí chàng. Cố gắng lắm Tuấn mới nói được một câu:

– Mẹ! Sao mẹ khóc hoài vậy?

Bà Giáo cười bối rối, lấy khăn tay chấm nước mắt. Giọng bà lạc hẳn:

– Thấy chú về... mẹ mừng quá. Miệng cô Mai thế mà linh thật.. Sáng nay cô ấy bảo mẹ là mơ thấy chú về phép. Trưa nay về học chắc em nó mừng lắm... A, chú tắm rửa, thay quần áo đi đã. Chắc chuyến này được ở nhà lâu lắm hả?

Tuấn cười nhẹ:

– Dạ... Con được nghỉ nửa tháng mẹ.

Tuấn tưởng rằng hai tiếng – nửa tháng khiến mẹ chàng vui hơn. Nhưng bà Giáo chỉ chép miệng, lắc đầu:

– Ối dào! Đi biển biệt gần hai năm trời mà được về phép có nửa tháng thôi sao! Nhà binh gì... keo kiệt quá.

Tuấn gãi đầu, gượng cười:

– Được đi phép mười lăm ngày là đặc biệt lắm rồi, mẹ! Gặp ông Thiếu tá này dễ dãi đó. Ông ấy thông cảm con bị “xé” phép kỳ trước nên cho nghỉ bù. Đáng lẽ kỳ này con chỉ được 7 ngày thôi.

Giọng bà Giáo đã tươi tỉnh hơn:

– Chắc chú ba gai quá người ta mới “xé” phép chú gì? Tôi biết tính chú ngang

bướng từ lúc bé cơ mà.

– Đâu có, mẹ. Tại ở Sài Gòn thiên hạ xuống đường tối ngày, tụi con bị cấm trại. Phép tắc xé hết. Có thằng bạn con vợ ốm gần chết mà xin cái phép 48 tiếng còn không được. Nhà binh kệt lắm, mẹ ơi!

Bà Giáo nhìn con thương cảm:

– Một ngày ở lính bằng chín ngày tù mà... À này, chú tắm rửa đi chứ. Để mẹ lo cơm nước đã.. Chú thích ăn gì? Chả nướng nhé? Dạo trước chú thích món chả nướng lắm mà.

Tuấn mở túi xách lấy đồ ngủ, đáp:

– Thôi, mẹ. Lính tráng tụi con ăn uống đại khái thôi.

– Về nhà phải khác chứ. Hôm nay

mẹ mới mua được một ít thịt thăn. Quạt chả chắc chú vừa miệng lắm. Ra trận mạc ăn uống kham khổ, thất thường mà chú chịu nổi kể cũng tài... Chuyến này mẹ bảo cô Mai làm cho chú vài hộp ruốc mang xuống dưới đó.

Tuấn bật cười ròn rã:

– Mẹ, tưởng tụi con ăn uống cực khổ lắm sao? Chà, nhiều bữa gà vịt đầy mâm mẹ ạ. Con có mấy chú lính “giỏi”. Dừng quân khoảng 15 phút là cơm nước đầy đủ rồi. Mẹ không biết chứ mấy thằng tà lệt của con nấu nướng con ngon hơn mấy tiệm Ba Tàu nữa.

Bà Giáo nhìn Tuấn dò xét. Tình thương con và cảm nghĩ của gần nửa đời sống trong thành phố khiến bà nghi ngờ lời nói của con. Bà nghĩ Tuấn nói vậy cho bà an lòng. Đời lính gian lao,

kham khổ, tình lính bạc bẽo như vôi, chắc Tuấn chẳng sướng gì. Nhưng biết sao hơn được. Tuấn đã lớn, đã bước vào đời. Bà không đủ năng lực để che chở cho Tuấn như ngày con bà còn nhỏ dại nữa. Nước mắt chảy xuôi, thương con bao nhiêu cũng chỉ biết cầu trời khấn Phật cho con được toàn vẹn thân thể. Bà cũng không thể lo lắng đầy đủ cho Tuấn. Đã đến lúc phải tìm cho Tuấn một người vợ. Đó là luật tự nhiên của trời đất. Hai mươi tám tuổi đầu rồi còn gì. Nếu trời chẳng làm loạn ly, nếu nếp sống bình thời của đất nước này không bị xáo trộn đảo điên, Tuấn đã có vợ, con đầy đàn. Bà đã có cháu bông, cháu bế. Bà đã được hãnh diện nhìn thấy công quả vun bón suốt một đời bà cho giòng họ nhà chồng.

Bà Giáo chợt thở dài nước mắt muốn trào ra. Đã lâu nay bà nhận biết tuổi già

lạnh lùng của mình, như một thân cổ thụ với những chùm lá vàng úa vào đông. Bà sống âm thầm trong gian nhà nhỏ bé này giống như bà đã sống âm thầm nhìn sự đời diễn biến như một vở tuồng. Đời bà chỉ còn hai điều ước mơ nhỏ mọn. Được thấy Tuấn và Tuyết Mai có gia đình. Và được trở lại đất Bắc, nằm xương gửi gắm dưới ba thước đất nơi chôn rau, cắt rốn, gần gũi với tổ tiên. Thế đã đủ mãn nguyện.

Nhưng quê cha đất tổ vẫn xa mù, xa tí. Dòng sông nhỏ hiền hòa, lũy tre xanh um tùm, khu trại nhỏ với căn nhà ngói năm gian, những cây ổi đào tróc vỏ, trơ ra thớ gỗ nhẵn bóng, hai cây mẩu đơn, mấy gốc đào, dăm chậu cúc tất cả đã trở thành hoang đường, chỉ chợt hiện về mỗi lần xót xa tưởng nhớ.

Mấy tháng trước, Tuyết Mai hí hửng khoe với bà rằng nó được tuyển chọn đi dự lễ trao vòng hoa cho những phi công Bắc phạt. Bà chỉ ngậm ngùi thở dài. Chiến chinh đã khiến giống nòi này đổi thay nhiều quá. Con gái con trai cầm đến tờ báo là dán mắt vào những tin tức chiến sự. Chúng nó nói đến mặt trận, thả bom, bắn giết một cách thản nhiên như ăn uống. Tội cho chúng quá. Bà chỉ biết than thầm như thế. Thuở còn trẻ, bà chỉ nghĩ tới những ngày hội hè, đình đám. Bà chỉ chăm chăm việc báo hiếu mẹ, cha. Tuổi trẻ bây giờ như những trái cây rậm nắng, như những chiếc lá xanh bị cơn lốc ngắt khỏi cành cuốn xoáy tít theo bụi bậm rác rưởi.

Thấy mẹ đang cười nói, bỗng chợt nhìn mình đăm chiêu, Tuấn bần khoản định hỏi nguyên do. Nhưng mái tóc bắt

đầu ngả sang màu xám nhạt, những nếp nhăn khắc hẳn sâu trên khuôn mặt bà Giáo khiến Tuấn ghen lời. Chàng ngỡ ngác, chua xót. nhận biết lo âu, thương nhớ và thời gian xa cách đã biến mẹ chàng thành một cụ già tự lúc nào không rõ. Tuổi già hiu quạnh thường khiến con người buồn vui bất chợt. Muốn đưa bà Giáo ra khỏi vùng ưu tư, Tuấn cố tạo cho giọng nói mình âm hưởng một điệu cười:

– Mẹ! Mẹ bảo quạt chả cho con ăn sao mẹ còn ngồi đây? Chắc mẹ định tìm chỗ nào “gả” con hả mẹ?

Bà Giáo cười ngượng nghịu:

– Ủ! Tôi dạo này lẫn thần thực... Nhiều lúc như người mất hồn ấy. Còn chuyện vợ con của chú chốc nữa vừa ăn cơm vừa nói cho có đầu, có đuôi. Tôi đã

định một nơi rồi. Để chú lông bông hoài
tôi chẳng yên tâm chút nào.

Tuấn gật gù:

– Có vợ, nợ cưới lên đầu lên cổ, đi ra
phố ngượng chết, mẹ nhỉ...

Bà Giáo bật cười nguýt yêu:

– Chú tưởng tôi nói đùa hả?

Tuấn cũng cười lớn, bước vào phòng
tắm.

Bà Giáo trùu mển nhìn theo, khẽ lắc
đầu. Những lúc hài lòng vì một việc gì,
bà thường hay mỉm cười và lắc đầu như
thế.

Còn Tuấn, chàng mang cả niềm vui
hội ngộ vào phòng tắm. Tất cả mọi đồ vật
đều hơn hở nồng nhiệt thăm hỏi Tuấn về
vùng trời xa lạ đã đủ ma lực quyến rũ

chàng rời bỏ gia đình, biến biệt hơn một năm trời. Chắt nước mát lạnh, trong suốt hình như cũng phảng phất hơi hương quen thuộc, reo vui trên da thịt Tuấn.

Chợt Tuấn nghe tiếng Tuyết Mai reo lên giòn dã trong tiếng cười hớn hở từ nhà ngoài vọng vào. Rồi đến tiếng guốc hấp tấp, vội vã di động lại gần buồng tắm. Tuấn lau nhanh những giọt nước trên cơ thể, tươi cười bước ra. Tuyết Mai cúi ngùi nhìn chàng, tiếng gọi “anh” ngân ngùi ướt sũng xúc động. Tuấn cũng lặng nhìn em, ghen ngào. Mười bốn tháng xa cách. Tuyết Mai đã khôn lớn, lộng lẫy hẳn lên. Phải một lúc lâu sau, Tuấn mới khẽ lắc đầu, trù mến bảo em gái:

– Trông Mai lạ ghê. Lớn rồi. Nhưng không biết còn hay làm nũng mẹ không?

Tuyết Mai chớp nhanh bờ mi cười ngượng ngáp. Cánh mũi nàng hơi nhăn lại:

– Ghét anh ghê. Mới gặp mặt đã kê em rồi.

Tuấn cười – nụ cười bao dung, độ lượng. Chàng mỗi một điều thuốc bước ra nhà ngoài. Tuyết Mai bám sát lấy Tuấn, riu rít hỏi han Tuấn về Bạc Liêu của anh, trận địa của anh, binh sĩ của anh và những... “ông Việt Cộng” của anh.

Phải đến khi bà Giáo đã thúc dục tới lần thứ ba, thứ bốn Tuyết hai mới chịu để Tuấn nằm lim dim hút thuốc trên divan, xuống bếp phụ giúp bà làm cơm. Nhưng nàng cũng không chịu đứng im dưới bếp. Thỉnh thoảng nàng lại chạy lên hỏi Tuấn một câu hỏi nào đó vừa chợt hiện đến. Căn nhà nhỏ bé trầm lặng thường ngày

bỗng dựng rục lên với một niềm vui bao la, bỗng dựng rộn rịp, sáng sửa hẳn như được chuẩn bị cho một ngày hội lớn, một ngày trọng đại. Ngày trở về từ mặt trận của người con trai độc nhất trong gia đình.

Rồi, khi ba mẹ con đã ngồi vào bàn, Tuyết Mai chỉ cầm đũa cho có lệ, chăm chú nhìn anh quên cả ăn.

Mỗi lúc cô bé lại khám phá thêm một điểm mới lạ trên khuôn mặt Tuấn. Cô bé cười, nói ríu rít. Bà Giáo cũng chỉ ăn cầm chừng. Bà lo gấp thức ăn cho Tuấn, sôi cơm cho chàng, và hưởng ứng những điều nhận xét của Tuyết Mai. Tuấn thì ăn ngẫu nhiên, nhanh như gió. Món chả thơm phức, béo ngậy, những hột cơm trắng phau khiến Tuấn ăn ngon miệng. Những bữa cơm vội vã giữa trận địa, chỉ có ba mươi phút hay một giờ để lo “vấn

đề bao tử” tạo cho Tuấn thói quen lằm lì, im lặng suốt bữa ăn.

Tuyết Mai vẫn nói huyền thiên.

– Mẹ nhỉ, anh Tuấn đen như Maroc ấy. Hết vẻ thư sinh rồi. Chà! Tóc gì mà vàng quạch như rau ngô, bờm xờm như tổ cú. Mẹ thấy mắt anh Tuấn không. Ghê quá... Anh Tuấn mà trợn mắt phải dữ hơn ông ba bị chín quai, mười hai con mắt nữa. Môi thâm sì như người hút thuốc phiện ấy. Trông chả... đa tình tí nào. Chắc con Tổ Khanh nó chê anh Tuấn mất, mẹ ạ. Bà Giáo chột ngắt lời Tuyết Mai:

– Cô... ăn nói giữ mồm một chút. Ai cũng kêu bằng con ngọt sớt vậy?

Tuyết Mai cười:

– Thì nó là bạn con mà... Bao giờ nó

lấy anh Tuấn, cười nhau đàng hoàng mới đổi cách xưng hô được chứ.

Quay sang Tuấn, Mai tiếc:

– Anh Tuấn ơi! Tổ Khanh nó đẹp ác! Bà Tiên Sầu Muộn của lớp em đó. Anh muốn em giới thiệu cho anh không?

Lúc này Tuấn mới chịu buông đũa, cười nhẹ:

– Đẹp mà ác ai ham? – Chàng cười thành tiếng – Anh không thèm... chơi với con nít!

Tuyết Mai phụng phịu:

– Anh đừng làm bộ. Năm nay em học Đề Nhị rồi nghe... Lớn rồi, con nít mãi sao! Em chỉ sợ anh gặp con Tổ Khanh lại mê như điều đồ cho coi.

– Còn khuya...

Tuyết Mai hậm hực, định nói nhưng lại im lặng. Bà Giáo đỡ lời:

– Chú còn nhớ cụ Hội không nhỉ?

– Cụ Hội nào mẹ?

– Cụ Hội Tính đó. Hồi sinh thời cậu chú, hai nhà thân nhau lắm.

Tuấn thâm nghĩ chắc phải có một mối liên hệ giữa cái tên Tổ Khanh và cụ Hội Tính mà mẹ chàng nhắc tới. Một tia sáng vụt hiện qua. Tuấn mỉm cười thích thú, nheo mắt với Tuyết Mai, hỏi mẹ:

– Chắc cô bé Tổ Khanh là con gái cụ Hội Tính hả mẹ? Mẹ định...

Tuyết Mai ngắt lời anh:

– Mẹ định hỏi Tổ Khanh cho anh đó. – Cô bé bật cười nho nhỏ, những âm thanh trong sáng, lạnh lót – Hì hì... Anh

sắp lấy một đứa con nít về làm vợ rồi!

Bà Giáo nghiêm giọng::

– Ờ kìa, cái cô thảo mai này. Chuyện người lớn đâu phải để cô châm chọc vào được?

Tuấn vẫn mỉm cười tinh nghịch:

– Mẹ định hỏi Tổ Khanh cho con thực à? Mặt mũi cô bé tròn, méo ra sao hả mẹ?

Bà Giáo cau mày:

– Chú thì lúc nào cũng đùa cợt được.

– Con hỏi thực mà, mẹ. Ít nhất mẹ và cô Mai phải tả qua cho con nghe về con dâu tương lai của mẹ chứ! – Tuấn quay sang Tuyết Mai, giọng hơi cao lên – Phải vậy không, Tuyết Mai?

Tuyết Mai cười chun mũi lại, gật:

– Anh Tuấn nói đúng đó, mẹ ạ. Thời buổi tây học mà.

Bà Giáo chột đổi giọng hờn trách:

– Phải, bây giờ chú tây học. Tôi thì tôi cổ, tôi chậm tiến... Nhưng các cô các chú định quên cả ông bà, tổ tiên sao? Nhà này chỉ còn có mình chú đó. Chú liệu thế nào, để lúc xuống tuổi vàng tôi dám ngược mặt nhìn tổ tiên thì liệu. Còn cô Tuyết Mai nữa. Đám cậu Hùng đang bà Phán cô cũng tính gấp cho tôi đi.

Tuấn mở mắt thật lớn nhìn mẹ và em gái.

– Thằng Hùng... mà định xin cưới Tuyết Mai sao? Trời ơi! Đúng là trời loạn, đất loạn.

Tuyết Mai được dịp “tố” thêm:

– Mẹ có vẻ chịu thằng cha đó lắm, anh ạ. Trông nó quê mười lăm cục luôn, sức mấy...

Bà Giáo lộ vẻ bất bình ra mặt:

– Cô nói vậy mà nghe được sao?

Tuấn đỡ lời em gái:

– Thằng đó hồi trước là con nuôi ông chủ hãng cù-là Mac Phsu mà mẹ. Không biết hồi này nó còn bơi dẫu cù-là nhiều không?

Bà Giáo ngơ ngác hỏi lại:

– Chắc chú lắm thằng Hùng nào rồi! Cậu Hùng này trông người khỏe mạnh, tốt tướng lắm. Cậu ấy sắp ra Giáo sư rồi đó. Mà... ông bà Phán làm gì có họ hàng với hãng dẫu cù-là nào nhỉ.

Tuấn và Tuyết Mai nhìn nhau cười nghiêng ngả. Bà Giáo càng ngạc nhiên hơn, giọng gay gắt.

– Ở kìa... Hai người điên rồi sao?

Tuyết Mai nói qua tiếng cười:

– Mẹ không hiểu...Anh Tuấn nói tiếng lóng đó. Anh ấy bảo “cậu Hùng của mẹ”... nhà quê như con cháu ông Hoàng đất Miên ấy.

Bà Giáo chép miệng, mắt chớp nhanh

– Phải. Tôi ít học, tôi ngu dốt. Tôi nhà quê... Cô, chú khinh tôi vừa vừa chứ.

Tuấn cười nho nhỏ:

– Đâu có, mẹ. Nhưng con thấy thằng Hùng mà dám ngăm nghé Tuyết Mai con... sùng quá!

Bà Giáo cúi đầu xuống, khẽ thở dài. Mắt thoảng nét phiền giận buồn, buồn tủi. Tuấn vội xoay hướng câu chuyện để tạo lại không khí vui tươi cho bữa cơm họp mặt đầu tiên sau gần hai năm xa cách:

– Mẹ! Cô Tố Khanh đẹp không mẹ?

Giọng bà Giáo bình lặng:

– Ờ... ờ... theo tôi cũng khá. Nhưng chẳng biết với mắt anh có... được không.

Tuấn liếc nhanh về phía Tuyết Mai bắt gặp nụ cười đồng lõa và chế giễu của em gái. Chàng cố tạo cho tiếng nói mình sự nồng ấm như chàng thực sự tha thiết với vấn đề hôn nhân và người con gái có... hy vọng được mang tên chàng:

– Hôm nào mẹ bảo Tuyết Mai gọi đương sự đến trình diện nghe.

Tuyết Mai bĩu môi: .

– Súc mầy... mà anh đòi Tố Khanh đến trình diện.

Bà Giáo cười nhẹ:

– Để mẹ xem ngày nào tốt, làm cái lễ nhỏ đến xin xem mặt. Mẹ đã nhờ người đánh tiếng với cụ Hội rồi... Xem ra hai cụ ấy cũng tán thành lắm.

– Chà, còn đợi ngày tốt nữa sao mẹ? Sáng mai đi... Lính tráng đâu có nhiều thì giờ mẹ. Con nóng ruột quá.

Bà Giáo mắng yêu:

– Này, hôn nhân không phải việc nói cho qua đâu! Chú đừng để tôi mất mặt với người ta!

Tuyết Mai xen vào:

– Anh Tuấn là chúa làm cao, mẹ ạ. Rồi mẹ thấy. Con chỉ sợ được yết kiến dung nhan Tổ Khanh, anh Tuấn nằm lăn quay ra bất tỉnh, rồi đòi mẹ cưới gấp.

Tuấn lừ mắt nhìn em:

– Ê, con nít! Dơ đời con gái chưa nào... Ai nhờ cô “hát” góp vui đó?

Tuyết Mai cười khúc khích:

– Ồ, được rồi... Em thể đóng vai trung lập, nhất định không ủng hộ mẹ hay anh nữa. Buồn buồn em còn “đốt” con Tổ Khanh để nó thỉnh thoảng cho anh nhức tim chơi.

Bà Giáo nhìn hai con, mỉm cười kiêu hãnh. Nỗi phiền muộn ít giây phút trước đã tan biến đi. Tuổi già thường khiến con người buồn vui bất chợt. Ý nghĩ bà trải dài miên man. Bà nghĩ tới lúc Tuấn và

Tổ Khanh quỳ lạy trước mặt bà. Rồi tới Tuyết Mai và chồng nó. Bà sẽ có những đứa cháu nội, ngoại kháu khỉnh.

Những đứa cháu mang trong huyết quản chúng những đặc điểm của sự pha trộn giữa hai dòng máu Đinh và Lê. Sự pha trộn mà ngày tháng nào xa xăm đã làm chấn động khắp vùng lồi cuốn theo nó bao nhiêu khó khăn, xích mích, mang lại cho vợ chồng bà những kiêu hãnh và buồn phiền vô biên.

Những mảnh vụn kỷ niệm lại theo nhau kéo về trong tâm trí bà Giáo. Năm tháng đã khiến chúng bị soi mòn những góc cạnh. Tất cả tụ họp lại, nhảy múa hỗn loạn. Như một hoạt cảnh trong lớp sương mù. Như một bức tranh sơn dầu ghi chép vội vàng các dữ kiện, các khuôn mặt đã hiện lên suốt quãng đường gần 60 năm qua, 60 năm qua của một đời người

đàn bà Việt với những đổi thay rộng lớn, mỗi giây mỗi phút là một ngạc nhiên – một niềm vui bất ngờ – một niềm đau đột ngột.

Thấy nét mặt trầm tư của mẹ, Tuấn đưa mắt nhìn em gái dò hỏi. Tuyết Mai ghé sát vào tai chàng thì thầm:

– Hồi này mẹ... lắm cảm lắm, anh ạ. Nhiều lúc mẹ cứ thù người ra. Đêm đêm nghe tiếng súng mẹ lại thở dài, nhắc đến anh.

Tâm hồn Tuấn chột chùng xuống. Trận địa và súng đạn đã khiến chàng hầu như quên bẵng đi bốn phận gia đình. Tóc mẹ chàng đã bạc trắng tự lúc nào. Tuyết Mai cũng đã đến lúc cần phải có sự chỉ bảo, dìu dắt của chàng. Tuấn cố dấu một tiếng thở dài, tuổi trẻ thường có những lẽ phải nông nổi của nó. Suốt 14 tháng xa

cách, chàng chỉ nghĩ tới gia đình mỗi khi bị ngoại cảnh chi phối. Hầu hết thời gian của Tuấn dành cho những chai rượu để sủi bọt, những ly rượu cối có tên Huýt-ki Bà Queo, những thân thể bọn gái làm tiền, những trận đánh đẫm máu.

Chàng đã bị tước bỏ dần những xúc động của ngày tháng vừa bước vào quân ngũ. Ngay đến Diễm, người con gái đã mang lại cho Tuấn rất nhiều phiền muộn nhớ thương và đam mê ngày nào cũng phai nhạt dần kích xúc mỗi lần tưởng nhớ. Chỉ có những ngày cuối năm, khi cái xã hội lính của chàng bắt đầu xôn xao bàn tán về tiền vay lương Tết, tâm hồn Tuấn mới bị chấn động vì hình bóng mẹ và em gái. Rồi tới buổi chiều ngày 30 chàng đã rưng rưng nước mắt, nằm dài trên giường, buồn, nhớ như chưa bao giờ hết buồn, nhớ. Cũng may, suốt ba

ngày Tết đơn vị Tuấn phải đi hành quân, chàng cũng khuây khỏa đôi chút.

Tuấn chợt hỏi Tuyết Mai:

– Em cần mua sắm gì không?

– Không. Anh để tiền mà “bao” Tổ Khanh.

Bà Giáo cũng đã thoát ra khỏi vùng kỷ niệm, âu yếm bảo Tuấn:

– Chú tiêu pha vừa phải thôi. Đừng có vung tay quá trán, xuống dưới đó lại vay, mượn lung tung. À còn chuyện cưới vợ cho chú thì sao? Chú đừng để tôi khó ăn, khó nói với người ta.

Tuấn nói buông xuôi cho mẹ hài lòng:

– Chuyện lâu dài mà mẹ. Để con tiếp xúc với cô ấy một vài lần xem sao đã. Gấp gì.

Tuyết Mai trêu Tuấn:

– Phải gấp mới được chứ... Cưới vợ thì cưới liền tay, chớ để lâu ngày lắm kẻ... nhào dzô, mẹ nhỉ.

Bà Giáo bật cười:

– Cô đúng là... cô thảo mai! Ca dao làm gì có hai tiếng “nhào dzô” kỳ cục vậy!

* * *

Suốt buổi trưa hôm đó, Tuấn không tài nào dỗ nổi giấc ngủ. Cảm nghĩ miên man cuốn chàng trôi hun hút vào một khoảng không gian mờ xám. Tuấn chỉ có thể nhận thức được một điều là tâm hồn

thoải mái, êm ả lạ. Chàng có cảm tưởng mình đã lột xác – một bệnh nhân vừa từ dưỡng trí viện trở về nếp sống bình thường, trí nhớ đang mọc thêm tay chân.

Chàng xác nhận với mình hàng trăm ngàn lần về một sự thực huyền hoặc chẳng khác câu chuyện cô bé Lọ Lem. Mà đang nghỉ phép đó. Nghỉ phép mười lăm ngày. Mười lăm ngày. Sung sướng chưa. Mà đang nằm trong ngôi nhà nhỏ bé quen thuộc, hít thở không khí đầm ấm tràn đầy thương yêu quen thuộc. Phía bên trong bức vách carton này là mẹ, là em gái. Diễm chỉ còn cách mà một cuộc taxi hai chục bạc. Hélène cũng thế. Chiều nay mà có toàn quyền lựa chọn. Mà có thể đến thăm Diễm rồi tới Hélène. Và buổi tối sẽ là của Hélène hoặc bạn bè.

À! Còn. Tổ Khanh nữa. Phải kiếm cách gặp mặt cô bé cho thỏa trí tò mò. Chắc cũng khá lắm. Tuyết Mai chẳng từng tiết lộ – đương sự là hoa khôi cả lớp sao? Tuấn chột bật cười, nghĩ đến sự tính toán “lắm cẩm” của mẹ. Lấy vợ! Hai tiếng lấy vợ với chàng vẫn còn mang một ý riếu cợt, khôi hài nào đó. Ngày mới vào lính chàng đã có ý nghĩ phải cưới Diễm mới đủ can đảm chịu đựng nếp sống cam khổ của đời lính. Những giờ nghỉ phép nhỏ mọn vào chiều thứ bảy hay ngày chủ nhật ở quân trường càng thôi thúc thêm ước muốn ấy. Nhưng ra đơn vị lâu, nó tàn lụn dần – tàn lụn dần – như cơn thủy triều rút dần xuống, phơi trên bãi cát những sinh vật nhỏ bé, những cọng rác rưởi. Tuấn đã cười. tự chế riếu mình về ước muốn lấy vợ mấy tháng trước đó.

Với những thằng lính... “thứ dữ” như chàng, vợ hầu như chỉ là một thứ dụng cụ giải quyết nhu cầu vệ sinh nhất và đỡ tốn sức lao động nhất. Người yêu cũng được xếp vào nhiều loại. Người yêu nữ sinh để thư từ đỡ nhớ. Người yêu lang bang để lâu lâu đến chỗ đóng quân thăm viếng, quà cáp và sống vội vã với nhau một vài đêm. . Người yêu bán Bar để uống rượu được bớt tiền hay... “đờ la ghi” [Ghi sổ. Tiếng lóng.] vào dịp cuối tháng.

Sau 14 tháng, Tuấn đã thành một thứ công dân chính thống của xã hội lính. Chàng cũng biết chửi thể ngọt lịm. Uống một hơi cạn một ly cối Huýt-Ky Bà Queo. Lâu lâu cũng cho chó ăn chè một lần để hai, ba ngày sau đầu còn nhức như búa bổ, ngủi thấy hơi rượu đã muốn... O.K thau.

Tuấn chợt mỉm cười vu vơ. Chàng nhồm dậy mỗi một điều thuốc rồi lại nằm dài lười biếng trên giường, khép nhẹ bờ mi để tận hưởng sự sáng khoái của những giờ phút đầu tiên từ mặt trận trở về thành phố, tận hưởng niềm kiêu hãnh, hân hoan, kỳ thú. Chàng tưởng tượng tới môi hôn thật dài, ngọt lịm với Diễm – những môi hôn khiến thân thể nàng run rẩy, mềm nhũn trong vòng tay sắt thép của chàng. Chàng tưởng tượng tới, thân thể nóng bỏng của.. Hélène – cái thân thể chất chứa trong nó một thế giới còn nhiều bí hiểm với chàng.

Tuấn chợt ngạc nhiên khi nhận biết thêm một lần nữa là cái tên Diễm vẫn còn thiếu kích xúc mê luyến cho chàng. Dù chàng đã phải cứu viện tới những môi hôn. Trái lại, ngay khi tên Hélène vừa thoáng hiện, Tuấn đã cảm thấy một cơn

sốt vầng vất kéo tới cuốn lôi cảm nghĩ chàng vào khung trời phiêu diêu những hình ảnh xưa cũ, đã bắt đầu mờ nhạt góc cạnh.

Hélène là người con gái đầu tiên đánh dấu sự trưởng thành của Tuấn. Nàng bị ném vào vùng trời cuồng nộ đầy ngập thù hận, mịt mù khói lửa này ngoài ý muốn của tất cả mọi người. Những ngày còn nhỏ Tuấn được biết loáng thoáng một tai nạn bi thảm đã đến với mẹ Hélène. Người thiếu nữ côی cút tên Nhài ấy đã bị ông Chánh Tổng, cũng là cha nuôi hăm hiếp đến mang thai. Đứa trẻ sơ sinh đầu lòng bị bóp mũi chết để bảo vệ danh giá của ông Chánh Tổng. Vài năm sau lại một bất hạnh xảy đến với người thiếu nữ xấu số ấy. Trong một chuyến càn quét của bọn lính Viễn chinh Pháp, Nhài bị gán chực tên Lê Dương hăm hiếp đến

chết đi sống lại mấy lần. Rồi bọn com-măng-đô, pác-ti-dăng Việt Nam.

Khi biết mình mang thai, Nhài bỏ làng, trốn ra Hà Nội đi ở mướn. Năm Hélène được hai, ba tuổi gì. đó, Tuấn không nhớ rõ, chị Nhài thành người giúp việc cho gia đình chàng.

Tuấn vừa lên bậc trung học, chị Nhài xin nghỉ việc, theo chồng – một tên đội tàu bay người Việt Nam. Gia đình Tuấn ít lâu sau cũng dời về Hải Dương nên chàng quên lãng thật mau “chị Nhài” và con bé Tây lai. Rồi hiệp định Genève ra đời. Vào Sài Gòn được năm, sáu năm Tuấn gặp lại người giúp việc cũ ấy. Lúc này “chị Nhài” đã thành chủ một quán nho nhỏ. “Con bé Tây lai” ngày xưa biến thành Hélène, làm điều đứng bao nhiêu khách si tình. Chính Tuấn cũng “mê” Hélène như điều đổ và Hélène đã dạy chàng bài học tình

ái đầu tiên vào một trưa hè oi bức. Kém Tuấn 4 tuổi, nhưng vẫn đề ân ái, Hélène hơn chàng năm sáu năm kinh nghiệm.

Nàng thừa hiểu Tuấn thường tạo ra những cơ hội bất ngờ đến thăm mẹ con nàng vì Tuấn si mê nàng. Nhưng Hélène không ngờ nàng là người đàn bà đầu tiên trong đời Tuấn. Vì thế, Hélène dành cho Tuấn một cảm tình đặc biệt. Nàng chiều chuộng Tuấn như vợ chiều chồng. Nàng không đòi hỏi ở Tuấn một điều gì. Những ngày Tuấn còn thụ huấn tại Thủ Đức, thỉnh thoảng Hélène lên thăm chàng. Tuấn phải dàn xếp thật khéo léo mới tránh được những cuộc chạm trán nảy lửa giữa Diễm và Hélène.

Vì nhiều lý do, Hélène không thể lên thăm Tuấn mỗi tuần như Diễm. Cuộc sống thác lũ cuốn xoáy Hélène vào những công rãnh so đo, tính toán. Những tờ giấy

bạc, những trò tiểu xảo để quyến rũ mấy tên già ham trống bỏi hay mấy ông giám đốc, bộ trưởng ưa chanh cốm, khiến Hélène lả mết. Chỉ có những giây phút thật ngắn ngủi bất chợt nào đó trở mình thức giấc sau một đêm rã rời thể xác, nằm dài lười biếng trên chiếc giường hạng sang, tấm drap trắng tinh bèo nhèo ố bẩn, hằn động dấu tích cơn cuồng nộ dục vọng của một thằng đàn ông hay thoáng bắt gặp một người lính trẻ ngơ ngác giữa hè phố, Hélène mới chợt nhớ tới Tuấn.

Với Diễm, việc lên thăm Tuấn mỗi chiều thứ bảy, chủ nhật như bốn phen, một khoảng thời gian được ấn định trên thời khóa biểu. Diễm lên thăm Tuấn vì thương nhớ cũng có. Đạo ấy tình yêu của hai người đang ở độ say đắm nhất. Nhưng sự chực đó cũng chỉ là một kiểu thời trang của các thiếu nữ Sài Gòn. Các

cô đã biến khu tiếp tân quân trường Thủ Đức thành một hè Phố Lê Lợi thứ hai – một thứ hè phố Lê Lợi độc đáo với những chú lính mới tò te bơi trong những bộ đồ trận chưa kịp sửa, những cái đầu húi cua trắng hếu.

Tuấn chợt bật cười nho nhỏ một nỗi luyến nhớ dịu nhẹ, một niềm vui không tên len lén vào hồn chàng, đàn trải ra thật rộng, thật êm ả. Những hình ảnh vụn vỡ, lung linh ánh sáng huyền ảo như những tinh thể lân tinh của một hợp chất hữu cơ được đặt dưới ống kính hiển vi điện tử, thấp thoáng trong tâm trí chàng. Tuấn có cảm tưởng tiếng cười, nói của “hội chợ tiếp tân” ấy đang từ thế giới xa xăm nào mơ hồ vọng lại. Tất cả mọi lứa tuổi, mọi tầng lớp xã hội đều tập trung vào khoảnh đất nhỏ bé, chói chang ánh nắng. Bà mẹ già lam lũ, rưng lệ nhìn con,

khệ nệ mang cho con một nải chuối, một gói xôi thịt, một con gà luộc... Người vợ trẻ đã dìu con thơ để các con được thấy bố chúng là lính.

Những cô gái mang lên cho người yêu bóng dáng thành phố Sài Gòn – cái thành phố chỉ cách những hàng rào kẽm gai chỉ chút, mang đầy vẻ dọa nạt, quyền thế này, hơn mười cây số nhưng thật xa cách vì đám thanh niên ngơ ngác nằm trong vòng tay chúng!

Tuấn lại cười nho nhỏ, thích thú. Đến giờ này, Tuấn vẫn còn khâm phục người có sáng kiến cho dựng lên ba gian nhà nhỏ phồng theo kiểu nhà sàn của những bộ lạc thiểu số. Ba gian nhà ấy thường được những Sinh viên Sĩ quan có gia đình chiếm đất từ sáng sớm ngày chủ nhật hay từ 11 giờ trưa thứ bảy. Mỗi người chỉ được một khoảnh nền vừa bằng chiếc

Poncho hay toile de tente. Trên khoảnh đất này, “chủ nhân” có toàn quyền hành động, trừ động tác cuối cùng. Bỏ bịch thì dất nhau vào những xó xỉnh được che kín. Tất nhiên những vuốt ve, mơn trớn cũng được quy định phải ngừng lại ở một giới hạn rõ ràng minh bạch, được xác định bằng khẩu lệnh của những sĩ quan Cán bộ chịu chơi và kinh nghiệm của các... sinh viên huynh trưởng. Nhiều người lì lợm quá... “nhớ” hương da thịt bà xã, đầu gối tay ấp tỉnh khô. Thấy mấy tên độc thân “thất nghiệp” đang lang thang khắp khu tiếp tân để “xem cinémascope”, họ còn nhe răng cười, nháy mắt ra chiều... thông cảm..

Mỗi lần Hélène lên thăm, Tuấn cũng dắt nàng vào những hóc kẹt trong ba gian nhà ấy. Những môi hôn và ve vuốt của Tuấn thật tham lam. Hélène thường

véo vào đùi Tuấn, nũng nịu trách chàng. Kỳ quá hà. Làm gì mà như chết đói vậy? Bộ đợi gần Alpha xong không được sao? Tuấn chỉ cười hể hể. Chương trình huấn luyện và sự tù túng trong những mắt kẽm gai lạnh lùng cao ngạo đã khiến nhu cầu... đàn bà thành một thứ thôi thúc vũ bão đè nén nặng nề trên tâm trí những người mới tập làm quen với cuộc sống binh ngũ. Vì thế Tuấn cười hể hể. Vì thế bờ môi chàng và những ngón tay vẫn luôn luôn tham lam...

Diễm thường khéo léo từ chối bước vào ba gian nhà “lâu đài tình ái” ấy. Sự ngây thơ trong trắng học trò của Diễm và nhất là tình yêu tinh khiết trong Tuấn giúp chàng một ý chí mãnh liệt đàn áp sự thèm muốn dù chỉ là những môi hôn, những vuốt ve suông – không nở nài ép Diễm đến lần thứ hai. Tuấn và Diễm

thường sánh vai đi quanh quần khắp quân trường. Những người yêu nhau có trăm ngàn chuyện để nói. Mỗi tiếng cười nói, mỗi ánh mắt là làn gió êm ả, là ánh nắng thơm ngọt của một sáng đầu xuân trong khu vườn có hoa cỏ tốt tươi. Diễm thường nói rất nhiều về bảy ngày xa cách, về thế giới bạn bè nàng ở Sài Gòn và những ước mộng mai sau. Mấy con bạn em tụi nó quý lắm anh ạ. Sáng thứ hai gặp mặt em là tụi nó nháy nhó với nhau, cười tinh quái. Anh biết con Mỹ không? Con đó là chúa... đảng trên chộc thiên hạ. Nó khoanh tay ra vẻ lễ phép, gia giáo lắm, rồi ỏn ẻn: – Thưa “mợ” mợ lên thăm cậu về ạ. Cậu em có khỏe không ạ. Cậu có gửi quà gì cho chúng em không hả mợ? Chắc cậu xúc cho mợ ít dầu thơm “mồ hôi dầu” rồi, phải không mợ. Em thấy mợ hôm nay đỏ da thắm thịt và hôi mùi bít tất quá... ” Thế là tụi nó cười

rú lên như điên như dại. Rồi tụi nó dí sát mũi vào người em mà đánh hơi. Đứa thì kêu: – Ủ, con này phảng phất mùi mồ hôi dầu với lại mùi chuột chết của quần áo cây-di. Đứa hét lên rằng môm em hôi mùi thuốc lá, đúng là “ông anh Thủ Đức” mi như điên rồi, đánh răng bằng kem Perlon năm sáu lần sáng nay cũng không hết. Tụi nó hành em chịu không nổi anh ạ.

Tụi nó tuyên truyền âm ỉ cả trường, đến tai cả mấy bà giáo sư. Mấy bà cứ nhìn em như quái vật ấy. Có đứa còn phao tin hết niên học này tụi mình lấy nhau. Em cũng chẳng hoài hơi cải chính. Tụi nó môm loa, mép giải lăm, anh ạ. Tuần cười thật tươi, lắng nghe Diễm riu rít như một con chim khuyên xinh xắn. Mỗi âm thanh giọng nói, điệu cười của Diễm xôn xao trong hồn chàng như tiếng sên

phách của một bản tình ca bất tận.

Chàng đã tha thiết nghĩ đến một mái nhà nho nhỏ và một tình yêu trường cửu. Nhưng ngày tháng qua đi. Tuấn vẫn chưa dám ngỏ lời với mẹ. Và, càng đi sâu hơn vào nếp sống quân ngũ, Tuấn càng thấy sự bấp bênh của đời lính nhất là một tên lính không quen biết một người có thế lực nào. Chàng không muốn Diễm phải khổ sở, thao thức với danh phận chinh phụ, Tuấn đành khất lần nữa với hôn mình, tự ước hẹn ngày giải ngũ sẽ là ngày hợp hôn của hai người..

Ở những tuần lễ cuối cùng của giai đoạn thụ huấn, Diễm đã nhiều lần nhắc khéo đến Tuấn về vấn đề hôn nhân. Nhưng Diễm nhiều khi đã quá vụng về khiến Tuấn khó xử.

– Hôm nọ bác Cả lại chơi, nhìn em cười bảo, lớn rồi muốn lấy chồng bác làm mối cho. Bác Cả còn nói với mẹ là con trai của một người quen bác, sắp ra kỹ sư Công Nghệ muốn xin... em.

Diễm hơi ngập ngừng sau tiếng xin và bỏ lửng để Tuấn phải hiểu – Tuấn nhún vai, cười nhẹ.

– Thì em lấy quách hẳn cho rồi.

Diễm trợn mắt nhìn chàng:

– Anh ghen hả?

Tuấn lại cười nói, sức mấy anh ghen. Thấy Tuấn lì lợm và hơi “ngu” Diễm bật cười thay cho câu nói: được rồi, anh ráng mở mắt mà xem...

Rồi Tuấn được ném ra mặt trận sau mười ngày phép mãn khóa đốt đuốc mua vui. Nhu cầu đàn bà khiến mười ngày phép hầu như dành cho Hélène. Sự thòm thèm của bảy tháng chỉ được về Sài Gòn 12 hay 16 tiếng đồng hồ mỗi tuần lễ sau đêm Alpha được đền đáp bằng mười ngày ân sủng này. Tuấn chỉ hò hẹn với Diễm hai lần. Buổi sáng đầu tiên có tờ giấy phép. Và buổi chiều cuối cùng còn ở lại thành phố. Tuấn cũng chỉ dành buổi tối cuối cùng cho mẹ và em gái. Những thằng lính trẻ tuổi như chàng thường có nhiều mâu thuẫn trong nếp sống nội tâm. Xa nhà, bao nhiêu thương mến tưởng nhớ hầu như chỉ vây bọc lấy những khuôn mặt thân quyến. Nhưng về tới thành phố, có quá nhiều thú vui quyến rũ, nên tổng số những giờ phút hàn huyên cùng cha mẹ anh em không bằng một bữa nhậu túy lúy với bạn bè

hoặc một buổi đi chơi với người yêu.

Ngày Tuấn rời Sài Gòn, người con gái đưa tiễn chàng không phải là Diễm mà lại là Hélène. Vô tình, hai người cùng đeo kính râm (kiếng mát). Vì lý do an ninh phi trường Hélène không được phép vào phòng đợi phi cơ. Hai người đành dắt nhau vào một quán cóc đối diện với cổng phi trường. Hélène tháo kính, cười chế riễu, nói với Tuấn:

– Làm gì mà đeo kính râm như thầy bói vậy?

Tuấn cũng cười:

– Sáng mới ngủ dậy, chắc mắt anh đỏ ngẫu à. Đeo kính để thiên hạ bớt dòm ngó.

Hélène bấu môi:

– Chứ không phải... làm quá, hết xú quách, quăng mắt sâu như giếng khô sao?

Tuấn kéo trẻ gọng kính xuống sóng mũi, lừ mắt nhìn Hélène, giọng khiêu khích:

– Đốt cứng đi... Thêm 100 ngày phép nữa còn dư sức mà.

Hélène lắc đầu:

– Mai mốt về Bắc anh đi làm lực điền được. Trông người không đến nỗi nào mà... cứ hùng hục như đi cày ruộng ấy!

Tuấn chỉ biết cười hể hể, Hélène chợt nhắc đến cái tên Bạc Liêu ghi trên Sự vụ lệnh của Tuấn. Nàng hỏi Tuấn thật nhiều về xứ Bạc Liêu xa mù, xa tít ấy. Nhưng Tuấn cũng chẳng biết gì về nó ngoài những câu truyền miệng “công tử

Bạc Liêu” hay “Bạc Liêu nước chảy lơ đờ, dưới sông cá chớt trên bờ Triều Châu”. Càng gần giờ chia tay, giọng Hélène càng thêm trĩu buồn. Cuối cùng, Hélène không ngăn giữ được xúc động, nước mắt chảy dài trên gò má căng mịn, hơi tái xanh đi vì chín đêm cung phụng cho Tuấn. Hélène đưa khăn chấm nước mắt, đeo kính trở lại. Nhưng thỉnh thoảng gọng kính được nhắc lên để chiếc khăn tay bằng voile mỏng trắng tinh thơm ngát hương Chanel thấm bớt đi sâu muộn đang dậy sóng trong hồn nàng.

Mắt Tuấn cũng mờ xúc, động, chàng không thể ngờ được rằng với chàng, Hélène có một chân tình sâu đậm đến thế. Tuấn không dám nghĩ đó là tình yêu mà chỉ dám gọi là chân tình. Vì Hélène có vẻ già dặn trường đời hơn chàng nhiều. Một thiếu nữ đã bước vào cuộc sống

thường khôn ngoan bằng người đàn ông lớn hơn dăm, mười tuổi. Và vì một phần nào Tuấn muốn trốn chạy một chồi nụ tình yêu mà chàng thường khoác lên lớp áo giấy mã tình cảm của những kẻ có tương quan xác thịt. Tuấn phải tự lẩn trốn sự thực vừa được nhen nhúm lên ấy để không phải hối hận với tình yêu Diễm còn man mác khắp hình hài và tâm trí chàng. Và để có ảo giác chàng sòng phẳng với Hélène theo đúng lời giao kết. Đan những ngón tay đen đúa, chai đá của mình vào những ngón tay thon thon, trắng hồng của Hélène, giọng Tuấn lạc hẳn đi:

– Anh đã ra điều kiện cho em rồi mà... Cấm vi phạm nghe! Khóc hoài, người ta cười thối óc.

Hélène cười méo mó, cố tạo cho giọng nói vẻ vui tươi nhưng những âm

thanh vẫn mệnh mang buồn tủi:

– Em đâu có khóc..... Nước mắt cứ tự nhiên trào ra đấy chứ...

Tuấn mím môi, cố dấu một tiếng thở dài. Chàng gọi trả tiền, rồi cúi xuống xách hành lý lên tay. Hành lý của một tên lính mới ra trường bao giờ cũng chỉ có một chiếc valise và một túi quân trang phồng cứng. Hélène khẽ lắc đầu bảo Tuấn:

– Anh bê bối quá... Mang cái túi mớ meo kia đi làm gì! Sao mấy hôm nọ không bảo em sắm cho anh một cái valise mới...

Tuấn im lặng, bước ra đường. Sáu người bạn đứng trong bến xe Lambretta đưa tay vẫy vẫy. Một người ra thủ hiệu quân sự “Lẹ lên! Lẹ lên!” Lúc này, Hélène không tự chủ được nữa, khóc thút thít.

Tuấn hôn nhẹ lên má nàng thầm thì:

– Nín, đi cưng...

Hélène ngập ngừng mãi mới dám gọi:

– Anh Tuấn!

Tuấn nhìn Hélène dò hỏi. Hélène nói qua tiếng khóc:

– Em... em...

Nhưng Hélène không đủ can đảm để nói tiếp. Tuấn cúi đầu xuống, thở dài nhè nhẹ.

Mấy người bạn đồng khóa lại đưa tay vẫy:

– Ê, Tuấn! Lẹ lẹ lên! Mùi mẫn quá vậy, mày!

Có cả những tiếng cười chế riễu vọng lại. Tuấn vội nói nhanh:

– Thôi anh đi nghe Hélène. Vài tháng nữa anh sẽ về phép.

Hélène gọi giật chàng lại. Nàng gương cười, nhét vào ngực Tuấn một chiếc phong bì cứng, loại phong bì thường dùng đựng thiệp cưới. Tuấn ngạc nhiên hỏi:

– Gì đó?

Hélène làm ra vẻ bí mật:

– Lên phi cơ sẽ biết. Bây giờ cấm giờ ra xem nghe..

Thấy phong bì mỏng dính, Tuấn nghĩ không phải tiền. Chàng yên tâm gật đầu:

– Em mà đưa tiền cho anh, mai mốt về phép không thềm lại nhà nữa đó.

Hélène mỉm cười. Những giọt nước mắt trên gò má chưa kịp khô. Nàng nghiêng rằng, dùng móng tay ngắt chàng một cái đau điếng.

– Xuống dưới đó, thấy dấu bầm tím này, anh sẽ nhớ tới em...

Tuấn cúi đầu, rào bước sang đường. Chàng không dám ngoảnh lại nhìn Hélène sợ niềm lưu luyến thương cảm sẽ biến thành nước mắt.

Tuấn chua xót tự hỏi tại sao người đưa tiễn chàng ra mặt trận không phải là Diễm. Nếu là Diễm, Tuấn sẽ hy vọng giữ được sự sòng phẳng trên lãnh vực tình cảm với Hélène... Nhưng Hélène đã thay mặt Diễm trong buổi chàng giã biệt Sài Gòn nên tự trong bề sâu thẳm của tâm thức, Tuấn bắt đầu có sự so sánh giữa hai người thiếu nữ. Diễm – Hélène. Đó

là một thiệt thòi cho Diễm.

Vết bầm tím trên tay Tuấn hơn nửa tháng sau mới hết. Và chiếc phong bì nọ vón vện một mảnh giấy trắng trên đó Hélène nắn nót hàng chữ EM YÊU ANH NHẤT ĐỜI. Những chữ xiêu vẹo và tô đậm nét bằng bút chì nguyên tử ấy khiến chàng bâng khuâng rất nhiều... Ngày tháng vụt qua. Thoát đã 14 tháng chàng làm quen với lửa đạn.

Mười bốn tháng! Đã bao nhiêu thay đổi trên hình hài, trong cảm nghĩ Tuấn. Chính Tuấn cũng thấy chàng hoàn toàn lạ mặt với tên Chuẩn úy ngờ nghệch của mười bốn tháng trước. Nếp sống quân ngũ như một bộ máy tinh xảo, đã thay đổi dần từng kích thước, góc cạnh trong con người chàng. Người lính đen đúa mang tên Tuấn này không phải chỉ biến đổi bằng cặp mắt đục ngầu gân máu, bằng

tiếng chửi thề trong ngôn ngữ, bằng hàm răng nám đen nhựa thuốc. Mà biến đổi từ mỗi phản xạ nhỏ nhất với ngoại cảnh, từ bình diện thiện, ác, vui, buồn.

Có một ông già, một đứa trẻ, một thanh niên, một thi sĩ, một tên sát nhân, một người anh hùng lẫn khuất ẩn hiện bất thường trong người lính đang nằm dài trên chiếc giường này trong bầu không khí mát lạnh quen thuộc này. Người lính ấy đang sống những phút nghỉ phép thực sự đầu tiên, đang bị cuốn trôi hun hút vào khung trời dày đặc sa mù kỷ niệm mà suốt mười bốn tháng qua hẳn chưa được một khoảng thời gian nào hoàn toàn thanh thoi để ôn tưởng trọn vẹn.

Vì mỗi ngày mỗi đêm của một người lính bị xén vụn làm nhiều mảnh nhỏ. Mỗi mảnh nhỏ ấy được dính vào một hình

nhân có đầy đủ tim óc, ngôn ngữ. Và cuộc sống là một cánh quạt hàng trăm tỷ mã lực, được mở hết ga. Từng mảnh vụn thời gian sẽ bay bổng lên cho hình nhân múa may quay cuồng. Cho nên, ít ai biết được thực chất của một người lính. Ngay chính hắn, nhiều lúc hắn cũng mù tịt về mình.

Tuấn đổi thế nằm nghiêng, làm một động tác cho xương sống kêu răng rắc. Chàng nhắm mắt lại, dỗ giấc ngủ. Rồi lại mở mắt trùng trùng. Giấc ngủ vẫn xa lánh chàng. Tuấn lại nghĩ đến tờ giấy phép 15 ngày – Diễm – Hélène – cô bé Tố Khanh. Chàng loay hoay tính toán tiêu sao cho đáng “đồng tiền bát gạo” 15 ngày phép ngà ngọc này. Đi một ngày phép sung sướng như một lần lấy vợ. Bạn bè Tuấn thường nêu cao khẩu hiệu ấy.

Hai tiếng lấy vợ giúp Tuấn tìm được một quyết định. Chàng mỉm cười. Tối nay mình... cưới Hélène. Và Tuấn chợt thấy rạo rực kỳ lạ. Mỗi lần gợi nhớ đến thân thể với những đường cong tuyệt mỹ của Hélène hương da thịt thơm thơm mùi sữa, – những vòng tay ghì siết cuồng nhiệt – Tuấn lại nhận biết thật rõ ràng sự ma sát của cơn nóng sốt vằng vất với từng thớ thịt trong cơ thể chàng. Cũng như một bệnh nhân mắc chứng bệnh kinh niên quen thuộc với từng diễn biến bệnh trạng hơn cả y sĩ điều trị nữa.

3

Trời đã về khuya trong tiếng dương cầm ngái ngủ của một bản nhạc ngoại quốc, trong quang mắt sâu, đen thẫm của Hélène, và ly rượu với nửa của Tuấn.

Hélène đưa tay che miệng ngáp, ngả người về phía trước một khuỷu tay chống lên mặt bàn. Chiếc áo hở cổ hơi trễ xuống. Một khoảng ngực trắng, no tròn đập vào mắt Tuấn. Cơn sốt vằng vất

được men rượu dẫn dắt, phả vào thân thể chàng.

Hélène đặt những ngón tay búp măng trắng muốt lên cánh tay đen đúa, gân guốc của Tuấn, nũng nịu:

– Mình về thôi anh... Em thấy mệt quá.

Tuấn búng tay gọi bồi tỉnh tiền. Xấp giấy bạc dày cộm, thơm mùi giấy của chàng khiến Hélène cười nho nhỏ:

– Chà! Hồi này giàu quá ta! Liệu chi được mấy bữa?

Tuấn tặc lưỡi:

– Không biết nữa. Chuyện đó hậu tính. Hãy lo việc... đêm nay cho rồi.

Hélène nguyệt chàng, xô ghế đứng dậy, bước chậm ra cửa, Tuấn rào bước

theo sau. Không khí khô lạnh trong nhà hàng có lắp máy điều hòa khiến Tuấn hơi khó chịu khi vừa ra tới hè đường. Phố đã hoang vắng và nhem nhuốc bóng tối thứ bóng tối mệt mỏi, rã rượi của con bạc sau một canh bạc dài, của một tên lính vừa thanh toán xong mục tiêu sau những giờ bị cầm chân dài dằng dặc, đầy kinh hoàng, chết sống chỉ xê xích ở đường tơ, kẽ tóc,

Những tấm bảng hiệu néon xanh đỏ, những thân thể to lớn, kênh cang ăn mặc lố lảng, cười đùa, la hét âm ỉ, vài ba cô điếm già đứng lẫn khuất vào bóng tối để đợi chờ người lính Mỹ say nào đó, bốn năm chiếc Vespa, Lambretta, Honda “chở Mỹ” tụ họp trước một vài Snack bar khiến Tuấn thăm chua chát Sài Gòn đã biến đổi nhiều. Cảnh tượng Sài Gòn Tuấn nhận biết ở ngày tái ngộ đầu tiên

quả thật khác xa với Sài Gòn trong tâm tưởng Tuấn ở những đêm, ngày xa cách, lắng nghe tiếng nói, tiếng hát hậu phương vượt muôn trùng vọng lại .

Một chiếc xe taxi trống chạy tới. Tuấn dơ tay vẫy.

Người tài xế thản nhiên chạy thẳng. Điều thuốc lá ngậm lệch trên môi hẳn cũng rung rinh ngạo nghễ. Tuấn lầu bầu chửi thề:

– Dù má... ở chỗ anh chắc thằng này ốm đòn, quá.

Hélène tặc lưỡi:

– Thôi, giận họ chi anh. Thời buổi gạo châu củi quế mà... Để họ kiếm mỗi Mỹ.

Tuấn gay gắt:

– Bộ Việt Nam không tiền sao?

Hélène bật cười nho nhỏ, giọng thoáng chế riều:

– Việt Nam sức mấy... Nhiều lắm đồng hồ cũng chỉ tới 5, 6 chục bạc là cùng. Chở Mỹ một, hai trăm ngon lành hơn.

Tuấn vẫn còn bức bối:

– Nếu vậy dẹp tiếng taxi cho rồi. Chăm chăm rước Mèo, không sợ tụi nó khinh cả dân tộc này sao?

Hélène nín áo chàng, kéo đi.

– Anh có vẻ Tặc Dăng nổi giận quá – Nàng nhỏ nhẹ: – Thôi, nhà gần mà. Ráng đi bộ chút xíu. Lâu quá rồi, tụi mình chẳng có dịp nào dung dăng, dung dẻ cả...

Tuấn định nói cho hả cơn bức tức. Nhưng chàng chợt im lặng vì thấy mình thật vô lý khi hằn học với Hélène về một sự việc nhỏ mọn, không liên quan gì tới nàng. Chàng dịu giọng:

– Ở đi bộ nói chuyện cho vui cũng được... Anh xin lỗi nghe, Hélène. Dạo này anh như người khùng ấy. Anh hay nóng bất tử quá. Bọn lính tráng các anh tự ái cao lắm... Anh không chịu được cái lối khinh rẻ người đồng chủng như thế. Em thấy không... Bọn lính tráng các anh ăn bờ, ngủ bụi, khi về tới thành phố chỉ mong mọi người đừng khinh rẻ, hắt hủi, xa lánh mình. Không được dành quyền ưu tiên thì cũng nên đối xử ngang hàng với người dân đô thị đi...

Hélène đi sát vào người Tuấn hơn. Nàng nói lạnh sang chuyện khác:

– Anh chẳng được ưu tiên là gì... Về phép có em làm hướng dẫn viên ngay buổi tối đầu tiên. Dân Sài Gòn muốn mời em còn sút đầu gối à... Mà này, anh Tuấn ơi. Em cấm anh giở cái bùa linh trảng của anh ra nghe. Em không thích... hơi một tí là lại “bọn lính các anh”. Mấy ông lính chỉ có ngân ấy sách thôi.. Bộ cứ xưng cái nghề nghiệp lính ra, thiên hạ đều phải chiều lòng mình sao?

Tuấn quay sang nhìn Hélène dò hỏi. Chàng thoáng bắt gặp một nét buồn sâu thẳm trong đáy mắt nàng. Tuấn nhú mày:

– Em nói gì vậy?

Hélène ngắt vào cánh tay chàng thật mạnh, lắc đầu nói:

– Anh ngu thật... Vì anh là lính nên

em mới phải xa anh hơn một năm nay. Anh đừng nhắc đến tiếng lính khi ở bên em, để em khỏi nghĩ tới lúc anh hết phép, trở về đơn vị.

Một xúc động mạnh mẽ tràn vào hồn Tuấn như con nước vỡ bờ. Cái ngắt đau đẽng của Hélène gợi lại trong trí Tuấn buổi chia tay nhiều nước mắt hôm nào. Chàng vòng tay ngang lưng Hélène, âu yếm gọi tên nàng. Hélène ngả đầu vào vai Tuấn. Những bước chân nàng nhẹ hẫng, hầu như chỉ còn trông cậy vào cánh tay gân guốc của Tuấn dìu nàng đi. Tiếng gọi âu yếm của Tuấn như một món quà vô giá, như chiếc nhẫn cưới mà bấy lâu nàng hằng mơ ước.

Hélène muốn nhắm mắt lại để có cảm tưởng thân xác mình đang trôi bồng bềnh trên những cánh mây hạnh phúc rực rỡ hào quang. Nàng không đòi

hỏi gì ở Tuấn cả. Chỉ cần Tuấn biết nàng yêu Tuấn và đừng khinh rẻ mỗi tình tình khiết nhất đời nàng. Tiếng gọi của Tuấn là một bằng chứng xác định điều đó.

Hélène chợt muốn khóc, khóc vì niềm hân hoan, hãnh diện đang tràn ngập trong tâm hồn nàng, mỗi lúc một sâu, dày khiến nàng sẽ điên lên nếu không biến chúng thành nước mắt được. Từ ngày chớm biết buồn, biết vui, đêm nay là đêm đầu tiên Hélène được vui trọn vẹn. Nàng thấy hoàn toàn thoả mãn với mình, với tình yêu Tuấn. Chỉ cần Tuấn đừng khinh rẻ nàng. Thế đã đủ. Vô cùng đầy đủ. Bằng tình yêu ấy, Hélène tin rằng nàng sẽ sống với trọn vẹn niềm vui và lòng can đảm.

Nàng sẵn sàng chấp nhận đương đầu với cái xã hội khắt khe, ti tiện này, cái xã hội loại nàng ra ngoài biên giới của nó.

Chỉ những lúc một tên ma vương nào đó cần đến xác thịt nàng để giải quyết cơn dục vọng, hắn sẽ dùng những cỗ xe ngựa bí bùng đón nàng vào. Xong việc, nàng lại được ném trả về vị trí cũ. Hắn lại xoa tay hể hả, lớn tiếng tuyên bố nàng là một con bé đáng ghê tởm, một con bé làm nhor nhóp xã hội. Người ta vẫn biết, vẫn thấy cỗ xe ngựa bí bùng nọ chạy vào xã hội mỗi ngày, mỗi đêm. Nhưng người ta cố ý không cần biết có ai trong cỗ xe nọ và cỗ xe chạy vào xã hội làm gì. Chỉ cần biết nàng đúng đó. Ngoài lề xã hội.

Tuấn thì khác. Tuấn biết về cỗ xe, biết về vị trí nàng. Nhưng Tuấn đón Hélène bằng vòng tay mở rộng. Chính vì thế, hình bóng Tuấn trong nàng đã mỗi ngày một đậm nét, Tuấn không còn là một thứ “của lạ” ở những lần đầu tiên. Càng gần Tuấn, Hélène càng thấy chàng

có những cá tính độc đáo, đánh tan lớp sương mù ngăn cách, hủy diệt niềm kiêu hãnh, khởi phát từ sự tủi hổ của nàng. Rồi tình yêu hiện hình đậm chồi nảy lộc ở những chuyển về phép vội vã mỗi tối thứ bảy hay ngày chủ nhật.

Và khi Tuấn mãn khóa, mười ngày phép ân huệ đã sưởi nóng nụ tình yêu, biến nó thành mối tình thăm thiết sâu xa. Mối tình mà Hélène biết chắc rằng nó sẽ mang lại cho nàng nhiều đắng cay hận tủi. Suốt mười bốn tháng xa cách đã nhiều lần Hélène muốn vùng vẫy, thoát ra ngoài vòng ảnh hưởng của Tuấn bằng đủ mọi phương tiện có thể có. Nàng cố tìm những nét đáng yêu, đáng mến trên khuôn mặt những kẻ đến tìm nàng.

Nhưng khi được đặt trước hình bóng Tuấn, họ bị nhòe nhoẹt đi một cách thảm bại. Tuấn luôn luôn là Tuấn. Hélène đành

chịu chấp nhận sự thảm bại đầy ên ái và cũng đầy nước mắt...

Thấy Hélène bỗng đứng im lặng, ngả đầu lên vai chàng, rồi nước mắt trào ra, Tuấn biết Hélène cũng đang xúc động mạnh. Chàng lặng dìu Hélène bước trên những con phố nhiều bóng đêm và nhiều gốc soan già um tùm. Những vòng kẽm gai và những con mắt tò mò của mấy người lính gác trước cổng một cơ sở quân sự khiến Tuấn khó chịu. Sài Gòn, đã phảng phất không khí chiến tranh rồi. Plastic, lựu đạn bắt người dân Sài Gòn không thể giữ mãi thái độ lạ mặt với chiến cuộc.

Có tiếng một người lính mà Tuấn đoán còn rất trẻ đuổi theo Tuấn và Hélène khi hai người vừa rẽ sang một con đường dốc thoải thoải:

– Chà, mùi mẫn quá ta.

Một giọng khác:

– Nè, cô ơi. Đừng nghe thằng chả dụ khị nghe. Đàn ông thời buổi này sở Khanh lắm.

Một giọng khác nữa xen lẫn trong những tiếng cười chế riếu:

– Thằng đó có vợ con rồi đó, em Hai ơi. Nghe nó tán hươu, tán vượn, thì... lên Đà Lạt nghỉ mát sớm.

Chợt có tiếng quát lớn của người chỉ huy:

– Ê, tụi mày... Làm gì kỳ dzậy, hả?

Hélène bật cười nho nhỏ:

– Mấy ông lính đó nói đúng ghê... Anh là chúa “dụ khị”. Vợ anh đâu rồi?

– Ở dưới đơn vị.

– Đẹp không anh?

– Đẹp ác, hơn cả em nữa. Chuyến nào cũng có nàng theo anh đi hành quân.

– Chà, le quá hé... Đâu có thua bà nữ hổ tướng gì gì đó.

– Ủa... Em ghen không?

Hélène ngắt mạnh vào lưng chàng:

– Súc mầy mà ghen... Em thuộc hết sách của mấy ông nhà binh rồi anh ơi. Súng là vợ, đạn là con. Nghe quê một cục luôn. Vậy mà đi đâu cũng chỉ một sách đó mang ra.

Tuân lắc đầu, cười:

– Cái gì em cũng biết hết... Bể nổi cơm anh rồi.

Hélène chột hỏi:

– Anh nè. Mấy ông lính sao kỳ quá. Thấy gái không trêu chọc một vài câu có mất đi kilô nào không mà ham vậy hả anh?

Tuấn bật cười ròn rã, trêu Hélène:

– Em chắc không hay nghe la-dô hả? Lính vốn nòi đa tình mà!

Hélène bủi môi:

– Đa tình cái kiểu ấy thì đồ thóc giống ra mà ăn...

Tuấn vẫn lì lợm:

– Có thóc giống ăn đã sướng bằng tiên. Nhiều khi kẹt hành quân phải ăn lá tàu bay, chuối non luộc nữa em ơi.

Hélène cắt ngang:

– Thôi, đừng có tả oán nữa ông. Để dành mà viết thư tình cho các cô nữ sinh, cho mấy cô em gái hậu phương Dạ Lan, Thẩm Thúy Hằng...

Tuấn trợn mắt:

– Bộ em không phải là em gái hậu phương của anh sao?

Hélène đáp ngay:

– Ủa... Anh là... chúa dụ khị đàn bà, con gái.

Vừa lên tới đầu dốc. ngôi nhà nhỏ bé, xinh xắn của Hélène đã hiện ra trước mắt hai người. Hélène có thói quen để đèn sáng cả những lúc đi vắng. Ánh đèn néon dịu hắt qua khe cửa sổ mang ý nghĩa một câu mời mọc, hẹn hò Tuấn những giờ phút hạnh phúc nhất, nồng nhiệt nhất.

Mỗi lần đến nhà Hélène vào buổi tối, Tuấn thường dừng lại thật lâu ở đầu con dốc. Để trấn tĩnh những nô nức dậy sóng trong hồn. Để mỉm cười thoải mái như một người chủ gia đình khi đứng trước ngôi nhà quen thuộc, nơi cư ngụ của những người thương yêu nhất đời mình. Bao nhiêu dằn vặt mang đến từ cuộc sống sẽ lắng xuống, nhường chỗ cho một tình thương bao la, một niềm hân diện cao lớn.

Hélène mở ví, đưa chìa khóa cửa cho Tuấn, hỏi:

– Anh còn giữ chiếc chìa khóa kia không?

Tuấn vượt lên mở cửa, cười nhẹ:

– Mất rồi.

Hélène nhún vai:

– Anh thì... cái gì cũng chẳng còn...

Tuấn vừa định nói ừ, cái gì anh cũng đánh mất khi bước vào trận địa. Ngay đến tính mạng anh cũng chẳng biết mất đi lúc nào huống hồ gì cái chìa khóa nhỏ bé. Nhưng chàng chỉ im lặng sợ Hélène hiểu lầm. Dù sao Hélène cũng chỉ là một người đàn bà – một người đàn bà khôn ngoan, lịch lãm – nhưng thiếu sự tế nhị mà chỉ học vấn mới có thể bồi dưỡng nên.

Cánh cửa mở rộng ra. Ánh sáng ngả sắp xuống mặt hè, phủ ngập thân thể Tuấn và Hélène. Tuấn nghiêng người, bắt chước một nhân vật “cải lương Tây”:

– Xin kính mời công nương.

Hélène đưa bàn tay thon nhỏ, trắng muốt cao sang cho Tuấn đỡ lấy, dìu nàng

vào nhà. Nàng mỉm cười rạng rỡ nhìn Tuấn. Cử chỉ và ngôn ngữ của Tuấn chỉ là một trò khôi hài, nhưng mang vẻ âu yếm, vị nể của một người tình.. Những tên đàn ông đặt chân vào căn nhà này thường đã bị dục vọng làm mờ mắt. Ngôn ngữ chúng xử dụng bỉ ổi, trắng trợn đến buồn nôn mửa. Thảng hoặc một vài tên cố tình tỏ ra lịch lãm, điệu nghệ, nhưng cử chỉ và ngôn ngữ chúng chẳng khác những anh kếp cải lương bôi son, trát phấn, ca vọng cổ. Tuấn thì khác. Ở giọng nói điệu bộ của Tuấn có một nụ cười chua chát, đắng cay nào đó, vẻ bình thản, chững chạc nào đó – vẻ bình thản, chững chạc của người anh, người tình và người chồng.

Tuấn dìu Hélène tới bộ salon đặt tiền kê giữa nhà đỡ nàng ngồi xuống chiếc ghế nệm mousse vừa đủ cho một

cặp tình nhân ngồi chung, định bước ra đóng cửa. Nhưng Hélène đã níu chặt tay Tuấn, ngả người vào thành ghế, ngược mắt nhìn chàng khẽ gọi:

– Anh Tuấn!

Tuấn cúi xuống, bắt gặp ánh mắt long lanh, bờ môi hé mở và một khoảng cồn ngực chắc nịch, phập phồng theo hơi thở dồn dập của nàng. Cơn sốt vằng vất chợt bộc phát dữ dội khiến Tuấn nhận biết mạch máu hai bên thái dương căng thẳng và đầu óc thèm muốn kỳ lạ. Nhưng Tuấn còn đủ tỉnh táo và nghị lực để chỉ hôn nhẹ lên hàng mi dài, cong vút của Hélène, thì thầm:

– Để anh ra khép cửa lại đã.

Sau những môi hôn tham lam nóng bỏng Hélène chỉ còn biết nhắm mắt lại, mười ngón tay cắm sâu vào bờ lưng rộng và phẳng của Tuấn mà vẫn có cảm tưởng thân thể bênh bồng, cuốn trôi hun hút xuống một vực thẳm. Và sự bám víu vào thân thể Tuấn thì thật lỏng lẻo, trơn tuột. Tất cả dần trải ra để chờ đợi. Như không khí oi bức của một vài giờ trước cơn giông bão. Như cái lạnh cuối cùng của núi rừng trước khi sa mù tan vào ánh nắng mặt trời.

Cơn sốt vánh vất trong đầu óc, da thịt Tuấn cũng mỗi lúc một gia tăng nhiệt độ. Da thịt Hélène mềm dịu, mát lạnh thật thân mật, gần gũi. Đã lâu lắm chưa một thân thể đàn bà nào cho Tuấn một kích xúc cao độ đến thế. Mấy cô gái làm tiền trong các phòng ngủ, ở các xóm điểm thường tro tro như khúc gỗ. Những

điều bộ hưởng ứng nếu có chỉ cốt cho mau xong công việc, để lau rửa vội vã, hy vọng tiếp một người khách khác. Mấy cô gái làm vợ... khế ước của binh sĩ, ở dưới người này vài tuần, người khác ít tháng tùy theo tình trạng kinh tế, lâu lâu nhảy dù một lần, vừa đi khách vừa nơm nớp lo sợ chồng vác lưỡi lê tông cửa vào đánh ghen.

Nhiều thật nhiều hạng đàn bà đã nằm trong tay chàng. Nhưng chưa ai có thể khiến Tuấn ngây ngất, si dại như Hélène. Ở Hélène có một người yêu và một người vợ, nàng nồng nhiệt như một cô gái yếu lòng trước tình quân. Ngoan ngoãn, dịu dàng như người vợ chiều chồng. Nàng là một thế giới huyền bí mê hoặc kẻ khám phá. Một cây táo thần mà ngọn cây sẽ vươn lên cao tùy theo sức dẻo dai, chịu đựng của kẻ leo cây.

Vì thế, mỗi lần nằm bên Hélène, sự thèm muốn nối tiếp nhau như những cơn sóng biển. Chưa bao giờ Tuấn cảm thấy chán chường sau cuộc ân ái. Lúc nào Hélène cũng là một thứ trái cấm nhà trời khiến Tuấn sẵn sàng chết vì bội thực. Và nếu ông trời cho phép, trước khi đưa ra pháp trường hay hạ lệnh lưu đày, cái đặc ân cuối cùng mà tên tử tội Tuấn đòi hỏi vẫn là trái cấm nhà trời Hélène..

Bàn tay Tuấn vẫn lì lợm, chậm chạp khiến Hélène khó chịu vì đợi chờ quá lâu. Nàng hé mắt nhìn khuôn mặt Tuấn nhòe nhoẹt trong khoảng ánh sáng tối của ngọn đèn ngủ, thầm thì:

– Tắt đèn đi, anh...

Tuấn cũng chẳng biết làm gì hơn là đưa tay tìm công-tắc đèn. Ánh sáng vụt tắt. Bóng tối phủ chụp xuống để hơi thở

hai người nồng ấm, rao rục hơn...

Những ngón tay trắng muốt, mềm dịu của Hélène lướt nhẹ trên bờ lưng Tuấn, vượt qua bờ gáy to và dày, luồn vào mái tóc khô cứng, đỏ quạch – Như muốn kiểm chứng một sự thực đẹp như giấc mơ. Thân thể người đàn ông này là Tuấn – Tuấn – Tuấn: Người đàn ông rơi xuống hang động sâu thẳm, tối tăm của đời nàng những vật nặng thơm tho. Người đàn ông cho nàng những buồn vui tinh khiết nhất giữa thể khối nhầy nhụa, đặc quánh tử hổ. Người đã dạy nàng biết thế nào là nhớ nhung, là trống vắng của ngày tháng xa cách, đã tạo dựng nên một hình hài thứ hai bên lớp xác mang tên Hélène, con điểm thượng lưu này. Mỗi lúc tưởng nhớ đến Tuấn, nằm bên Tuấn, Hélène có cảm tưởng nàng vừa lột xác. Sự lột xác đầy hãnh diện – cao lớn niềm

vui – mơn mớn hạnh phúc.

Nàng không còn là con bé Tây lai của những con phố đầy ổ gà và rác rưởi, bụi bặm, của những cống rãnh đen ngòm trong khu Bạch Mai nữa. Nàng không còn là một tàng tích khổ nhục của mẹ nàng – người đàn bà có cặp mắt lá dăm và một thân thể xồ xề, bèo nhèo sau tấm áo cánh nâu – người đàn bà từ ngày mở mắt chào đời, chưa hề được biết hương vị tình ái, nhưng đã biết quá sớm về đàn ông và những trò vui bỉ ổi, cuồng nộ của họ – những trò vui thường chỉ diễn ra trong một hốc kẹt, xó xỉnh tối tăm nào đó.

Hélène còn may mắn hơn mẹ. Dù rằng Hélène cũng trở thành đàn bà rất sớm, ở số tuổi mà một đứa bé gái chưa nghĩ và biết đến tình yêu hay thú vui xác thịt với một người khác phái. Mười bốn

tuổi. Dù thân thể đã nảy nở như một cô gái mười tám, mười chín, Hélène mới chỉ biết ham ăn ngon, mặc đẹp và đi xem xi nê ở những rạp bình dân, 5 đồng bạc một vé hai người trong một xuất chiếu hai phim ông Tây bà Đầm cũ hay một phim Ấn độ thật ly kỳ, huyền hoặc. Hồi đó Hélène mê mấy cô đào Ấn độ lạ. Đẹp nhất là những xen một công chúa nhảy múa, lượn qua lượn lại trước mặt hoàng tử bụi bặm, đẹp trai, có hàm râu con kiến tía xén khéo léo.

Nhiều tối, về nhà nàng bắt chước vị công chúa đó, miệng hát nho nhỏ những tiếng vô nghĩa, một tay đặt sau lưng, một tay vòng lên đầu, uốn ẹo theo tiếng hát cầm nhịp. Hélène chỉ dám nhảy múa vụng trộm khi mẹ và dượng nàng đi vắng. Mẹ nàng rất khe khắt và mở miệng là mắng chửi không tiếc lời. Dượng nàng

cũng thế. Mỗi lần về nhà hơi thở hắt thường nồng nặc mùi rượu thân thể lão đảo, chuệnh choáng. Người đàn ông khổng lồ to lớn, mặt mũi sần sùi, hàm răng vàng chóc những chiếc bít vàng tây ấy thường coi nàng như một món nợ tiền kiếp.

Một tối, hắc bắt gặp Hélène đang thủ vai “công chúa Ấn Độ” Hélène đã tưởng hắc sẽ quát mắng âm ỉ hùng hục tìm roi đánh nàng như mỗi lần nàng phạm lỗi, phạm lỗi theo nhận xét của hắc, dù rằng Hélène chẳng có lỗi gì. Nhưng hắc chỉ mỉm cười bí mật, dịu dàng khen nàng múa khéo. – Hắc hỏi mẹ con chưa về sao và sai nàng mang cho hắc chiếc khăn ướt để hắc lau mặt. Rồi hắc lẳng lặng tháo giày, cởi bỏ quần áo chỉ mặc một chiếc si-líp nhà binh ố vàng. Mừng rỡ vì thoát được trận đòn chí tử thấy trước

mắt, Hélène hí hửng vò kỹ khăn mặt mang lên. Hấn bảo tao say, mày lau mặt hộ thầy. Ngồi lên giường này cho đỡ mỏi chân. Hấn còn móc ví cho Hélène mười đồng bạc. Hélène mừng rỡ sung sướng đến rơm rớm nước mắt. Nàng bảo hấn con đâm lưng cho thầy nhé. Hấn cười vàng chóa răng vàng. Ừ, nấn bóp tay chân cho thầy đi. Mệt quá! Hélène còn nhớ da thịt hấn chắc nịch và nóng hổi. Nàng chỉ còn nhớ được tới đó. Không hiểu tại sao, nàng bị hấn kéo ngã xuống giường. Hình như nàng không dám chống cự vì cặp mắt hấn đỏ ngầu và nàng cũng chưa biết hấn muốn gì.

Khi nàng biết thì đã muộn. Hấn dúm cho nàng tờ giấy năm chục bắt phải im lặng. Từ đó, mỗi đêm sau khi ôm ấp mẹ nàng, hấn lại kiếm cách mò sang chỗ Hélène. Ít tháng sau hấn lên tàu sang Algé-

rie đánh giặc. Cũng may mẹ nàng dành dụm được một món tiền nhỏ, mở một cái quán cóc. Cái quán cóc ấy thay hình đổi dạng dần theo tầm vóc và số tuổi Hélène. Khi chiếc mái lá vừa được thay thế bằng những tấm tôle, chiếc bàn gỗ tạp được thay bằng hai chiếc bàn đánh véc-ni bóng nhẫy thì Tuấn hiện đến từ những hè phố bụi bặm.

Khuôn mặt khờ dại, bung ra sữa của Tuấn đầy dấu vết si mê. Và Hélène muốn bắt bồ với Tuấn cũng chỉ để thay đổi món ăn hàng ngày và mượn Tuấn để trả thù bọn đàn ông cho bồ ghét. Ai ngờ, mình thua đậm. Mèo vờn chuột mà bị chuột cắn gãy cẳng. Hélène cười thầm. Thằng cha này như quỷ sứ ấy. Cái gì hấn cũng chơi trội hơn mình cả. Ghét quá. Hélène chọt ngắt mạnh vào lưng Tuấn, cười khúc khích:

– Anh có biết em nghĩ gì không?

Tuấn hơi rướn người lên, xuyt xoa:

– Ái chà! Đau quá!

– Cho bố ghét! Anh là món nợ đời của em. Không hiểu sao bom đạn không ăn anh cho rồi...

Tuấn cười:

– Sức mấy. Anh chỉ sợ móng tay đàn bà thôi...

Những vòng tay ghì xiết thô bạo, mãnh liệt hơn. Hélène thì thầm:

– Tuấn. Yêu em không?

Tuấn hôn tới tấp lên cổ, lên ngực Hélène, im lặng.

Vòng tay ghì xiết thêm như muốn nghiền nát nàng làm muôn vạn mảnh

nhỏ. Rồi vòng tay nới lỏng ra, Hélène gục đầu vào ngực chàng, nhắc lại:

– Tuấn. Yêu em không?

Tuấn đưa tay vuốt tóc Hélène, ngậm lấy những sợi tóc mềm óng như tơ lụa. Chàng cố dẫu một tiếng thở dài, hỏi:

– Chữ “yêu” của anh có cần thiết không?

Hélène gật đầu, không đáp. Tuấn nghe tiếng mình mơ hồ, mong manh như của một người lạ mặt nào, đứng thật xa, thật xa với chàng:

– Chính anh cũng đang tự hỏi anh có yêu em không. Và một thằng lính có quyền yêu ai hay không.

Giọng Hélène ướn nước mắt:

– Em không tin. Anh nói dối. Chắc

anh yêu Diễm hơn em, đúng không?

Tuấn bật cười nho nhỏ:

– Diễm! Cô Diễm nào đó ta?

Hélène phụng phịu, trách Tuấn:

– Em không muốn anh cười lúc này. Em biết anh quen cô Diễm từ lâu rồi. Em chẳng có gì xứng đáng để so sánh với cô Diễm của anh. Nhưng em muốn biết với em, anh có một đôi chút thương yêu nào chẳng. Em không đòi hỏi anh phải trả lời yêu em....

Tuấn vẫn giữ tiếng cười:

– Em... cù-là thấy mờ. Anh cho Diễm đọc từ khuya rồi. Hiện giờ, anh đang phân vân chưa biết yêu em hay là... cô bé bà cụ định hỏi cưới cho anh.

– Nàng đẹp không anh?

– Anh chưa gặp đương sự lần nào. Chắc cũng khá đẹp. Nhưng... sao qua mặt được Hélène của anh.

Hélène giấu một nụ cười sung sướng, ngắt mạnh Tuấn, nói:

– Xạo! Cứ làm như ông chân chỉ hạt bột lăm ấy. Thú thực đi. Chắc tại uống cỡ một triệu bạc thuốc mê rồi chứ gì?

– Ghen hả?

– Ghen là cái chắc. Anh biết không. Nhiều lúc em định dấu một con dao nhọn ở dưới gối. Lùi cho anh một mũi rồi tự tử luôn. Vậy chắc không ai cướp anh được.

Tuấn cao giọng:

– Chà!Sợ quá! Nhưng thực ra, anh sợ móng tay em hơn dao nhọn nữa.

Hélène bật cười, ngắt mạnh vào đùi Tuấn:

– Đừng tưởng em nói đùa. A, này anh... dấu ngắt kỳ anh xuống Bạc Liêu mấy ngày mới lặn?

– Sức mấy mà lặn. Em ác thật. Bây giờ tay anh còn có cái sẹo nhỏ đây nè.

Hélène hỏi đầu, ngón tay lần mò tìm kiếm vết sẹo. Nàng cười thích thú:

– Đáng đời anh lắm. Ai bảo anh... hay dụ khi đàn bà con gái!

Tuấn phát mạnh vào bờ mông tròn vo của Hélène, nghiêng rãng ra vẻ giận dữ:

– Mỗi lần nhìn vết sẹo, anh lại muốn đánh cho một cái thật đau. Yêu thương gì mà dữ như cọp ấy.

Hélène bám sát người chàng, khiêu khích:

– Ủa, dậy đó... Túc đi thưa lính coi...

4

Lòng đêm nhưc buốt tiếng phi
cơ phản lực lên xuống. Đại bác
nổ ì ầm thật gần mang âm hưởng tiếng
thở dài phiến muộn xót xa. Làn da mềm
ấm của một thân thể đàn bà. Tắm nệm
mousse êm ái. Màu trắng nhợt nhạt của
chiếc màn tuyn. Sự tương phản của tiếng
động đêm chiến tranh và cảm giác êm
ấm của giấc ngủ hiền hòa khiến Tuấn
vừa thức giấc đã rơi vào một khoảng
trống vắng hỗn mang.

Tuấn đưa tay sờ sẫm chung quanh. Nhưng chàng vẫn chưa dám hoàn toàn tin tưởng vào xúc giác mình. Đã nhiều lần chàng bị xúc giác đánh lừa một cách phũ phàng đến rùng rợn. Diễm hay Hélène trong giấc mộng biến thành người lính hầu cận đang nằm ngủ há mồm, ôm chặt khẩu Garant như ôm ấp người tình nhỏ bé. Tấm nệm mousse êm ái biến thành những tàu lá dừa, lá chuối trải trên mặt đất để tránh rắn rít và phòng ngừa bệnh phong thấp.

Trí nhớ bắt đầu mọc thêm tay chân, vươn dần lên khỏi vùng thung lũng sương mù và những sợi tơ nhện ma quái bám víu lấy thân thể. Trụ mốc vững chắc sáng chói nhất để Tuấn bám víu vào đó vẫn là tờ giấy phép mười lăm ngày. Tờ giấy phép in ronéo mờ mờ chữ còn chữ mất có dấu mộc đỏ chói chang chồm lên gần nửa

chữ ký nguyệt ngọc bằng bút nguyên tử xanh của người đơn vị trưởng. Và rồi con đường mòn dần dần hiện rõ. Những giọt nước mắt mừng vui của mẹ chàng. Tiếng cười nói nghịch ngợm của Tuyết Mai. Buổi tối du hí cùng Hélène, Tuấn thả dãi nhẹ nhõm như một tiếng reo vui mơ hồ. Phải – Chính là căn phòng quen thuộc. Chính là thân thể quen thuộc. Hélène. Một sự thực đẹp như giấc mơ. Một sự thực hoang đường, mộng mị.

Tuấn âu yếm hôn lên vùng trán mát lạnh của Hélène. Những ngón tay thô kệch cố gắng dịu dàng đến mức tối đa, vuốt ve mái tóc óng mượt, thơm ngát. Hélène. Anh sung sướng quá. Anh vô cùng hãnh diện và thoải mái – Em biết không – Hélène – Hélène – Đã mười bốn tháng qua anh chưa một lần thức giấc với niềm vui trọn vẹn như đêm nay.

Chỉ có những dấu hằn buồn nản, đắng cay trong tâm trí, trên thân xác. Biết bao đêm ngâm nửa mình dưới kinh rạch, nước giá cóng như băng, mệt mỏi đến độ từng thớ thịt nhão ra, bấy nhầy trộn lẫn với bùn đất, anh thường thiếp đi một giây, một phút ngắn ngủi. Chỉ cần một giây một phút ấy đã đủ để những cảnh tượng huyền hoặc xâm nhập tâm trí anh. Nhưng đang đi bên Diễm trong lòng thành phố, đang ôm ấp em trong căn phòng chật chứa đầy kỷ niệm, thì tiếng hò hét xung phong tanh tanh mùi máu, tiếng súng đủ loại đủ cỡ đánh thức anh đột ngột. Thật đột ngột.

Không bao giờ anh nhận biết ngay rằng mình đang nằm giữa trận địa. Việc đầu tiên của anh là đưa tay sờ sẫm chung quanh. Để rơi xuống khoảng trống vắng chưa xót, tủ lạnh mênh mang. Có lúc

anh đựng phải một thi thể co quắp của một thuộc hạ. Có lúc anh lầu bầu chửi thề vì một vũng máu đọng, một mô đất nhơm nhớp, một góc chuối thum thum. Thất vọng khiến anh điên cuồng giận dữ. Khẩu Carbine M2 báng gập quen thuộc rung chuyển từng hồi ném vào làng, bờ kinh đối diện những đốm lửa đỏ máu. Anh hục hặc gào thét, điều động binh sĩ, bắn, giết, đâm chém không cần suy tư, không cần biết tại sao mình chiến đấu hay chiến đấu cho ai, cho đối tượng gì.

Rồi khi mặt trời vươn lên rạng rỡ, quân địch đã lẫn lút bỏ chạy về một phương hướng nào anh không biết rõ, anh lại trầm ngâm nhìn những thân ma, thù hay bạn lúc chết cũng chỉ còn là những thân ma, nằm rải rác đó đây. Hay anh cúi kính lệt hết bộ quần áo bê bết sinh lầy, ẩm ướt hôi thối để tìm tòi những

chú đĩa trâu hấu ăn, đã hút máu no nê, dài mọng như một chiếc lap xưởng ngon mắt. Hay vừa ngửa cổ tu rượu đế vừa cười hênh hệch khoái trá, khích lệ một chú lính mới mò được một cây thượng liên, một cây trung liên chiến lợi phẩm.

Tiếng phản lực vẫn nhức nhối. Đại bác vẫn rền rĩ, Hélène còn chìm trong giấc ngủ yên bằng – giấc ngủ người vợ hiền trong vòng tay người chồng. Và Tuấn thì bị lạc vào một thế giới mờ lung, ở đó cảm nghĩ như những cánh mây là đà chao lượn. Năm tháng miệt mài giữa lòng trận địa. Nước da sạm đen, ánh mắt đục lò của những người bạn lính. Tất cả qui tụ lại nhấp nhô ẩn hiện mang một ma lực quyến rũ dị thường

Rồi đến số tuổi và thân phận chàng. Có tiếng thở dài náo nức nuối tiếc khởi đầu cho hai chữ thân phận. Thân phận

một thằng lính là gì? Không, không có gì đáng nói. Mà hãy sống âm thầm, chết âm thầm. Sống và chết lạ mặt. Khoảng đường sau lưng nứt nẻ ánh sáng sẽ làm chói chang mắt mày. Mày chẳng còn nhận biết được điều gì về thực tại, tương lai ngoài những thú vui hèn mọn, những tính toán vị kỷ. Và, chính những khuôn mặt xưa cũ trên khoảng đường sau lưng ấy cũng đã bắt đầu biến dạng. Lớp phấn son thời gian, bàn tay trang điểm của ngàn cách là những hóa phẩm xúc tác cho sự biến dạng trên.

Diễm! Tiếng gọi Diễm thâm vang trong hồn – Chấn động niềm đau ngủ quên. Tôi đã dâng hiến cho em tuổi hai mươi ngây dại, mơ mộng về em vùng phỉ. Để em tính toán so đo và cười cợt. Tôi còn gì nữa đâu. Diễm ơi. Diễm ơi. Diễm ơi! Em bảo mỗi trái tim có một lý lẽ

riêng của nó. Em bảo hành trang tôi quá nghèo nàn để khởi đầu một cuộc phiêu lưu tình cảm. Tại sao em phải hành hạ tôi điều đúng rồi mới chấp nhận vòng tay mở rộng của tôi? Tại sao em phải dùng những kế nghi binh, những cạm bẫy và con đường độc đạo để đẩy đưa tôi tới thung lũng ước mơ của em.

Không. Tôi không thích là một thứ ngựa quý thuần thực. Tôi muốn là những cánh mây. Tôi muốn là loài gió hoang, loài ngựa man dã yêu thích đồng cỏ ngút ngàn. Tôi muốn là một thi sĩ không bút biếu, không tác phẩm. Một người kể chuyện hoang đường không có cốt truyện. Nhưng em chỉ là một người con gái đẹp, kiêu hãnh thông minh và ngu dốt. Em muốn trở thành thần tượng, thành nàng tiên nhỏ bé có đôi cánh mỏng

tơ nhưng, đây quyền phép. Tôi cũng vậy, mong vậy.

Nhưng em chỉ là một người con gái. Một người con gái rất thông minh và vô cùng ngu dốt. Nên tôi là kẻ leo núi hồng chân ngã xuống vực thẳm. Linh hồn thoát ra khỏi cái thể xác vụn vỡ, bàng hoàng ngậy ngất nhìn những thương tích trầm trọng. Và không có được cả một giọt nước mắt xót thương.

Ở ngày tháng rất gần vừa qua, tôi thường nô nức với ý nghĩ khi về tới Sài Gòn, người đầu tiên ôi “bay” đến gặp mặt là em đó Diễm ạ. Hélène chỉ là một nhân vật phụ – một loại doublure của những ngôi sao bàn bạc. Đáng lẽ không bao giờ có sự so sánh giữa em và Hélène. Mỗi người cư ngụ trên một khu vực, một đường phố khác nhau. Đáng lẽ em

phải nghĩ rằng ngăn cách làm phai nhạt nhiều ân tứ. Ít nữa em phải đủ tế nhị để đừng quá ngăn cách với người yêu em. Cứ nguyên rửa anh đi Diễm – Diễm ơi – Sở Khanh – Dĩ thỏa. Tất cả những tiếng nguyên rửa trên thế gian này chỉ là những ước lệ, những danh từ “hóa thạch”.

Tuấn chột thở dài nhè nhẹ – Bờ mi khô cứng, ráo hoảnh. Chàng thêm hút một điếu thuốc nhưng sự luời biếng khiến tay chân rã rượi, níu kéo chàng nằm bất động trên giường – Đầu óc Tuấn đầy những thèm khát. Nhưng thân thể thì vẫn bất động – Tuấn muốn đánh thức Hélène, làm ái tình một lần nữa – Muốn vươn mình ngồi dậy mỗi một điếu thuốc, hí hoáy pha cà phê rồi thu mình trong lòng ghế buông trôi cảm nghĩ theo dòng suối hiền hòa kỷ niệm. Nhưng tôi vẫn nằm bất động trên chiếc giường này.

Mệt mỏi cùng độ. Lười biếng cùng độ.
Tội nghiệp thân tôi – Tội nghiệp thằng
Tuấn.

Tôi là kẻ chuug thân bất mãn. Một
loại rác rưởi. Một thú thiên thần gãy cánh.
Tôi đã được sinh ra trong sự nuông chiều
của gia đình. Thày tôi là một ông giáo
quận lỵ. Gia đình tôi không có lấy một
tước vị quan cách để tôi khoe khoang.
Nhưng tôi có niềm hãnh diện gia tộc làm
vốn liếng. Ông nội tôi trước khi nhắm
mắt buông xuôi hai tay đã cố thêu thào:
Tuấn ơi, hãy nhớ lời cuối cùng của ông,
ông không buồn vì thiếu một, hai cây
gậy chống sau quan tài ông. Ông nội đã
chết khi thày tôi là kẻ lưu đày ở những
xứ Lào Kay, Lang Hít, Thái Nguyên. Khi
bác Trưởng người anh thứ hai của thày
tôi lưu lạc sang Lào, sang Tàu. Và anh
em thày tôi bị săn đuổi như những con

chuột mang vi trùng dịch hạch. – Dịch hạch Tự Do – Tuổi thơ ấu của tôi thật ngắn ngủi.

Ngày tôi biết tiêu đồng năm xu – năm xu một que kẹo mồm, năm xu một chiếc bánh rán mật – cái xóm nhỏ hiền hòa nơi tôi mở mắt chào đời bắt đầu bị chấn động vì tao biến – Một bọn người trang bị gậy gộc, dao mác bắt thầy tôi ra đi – Chúng găm gù, chửi rửa thầy tôi là Việt gian, là tay sai của Thực dân, Đế quốc. Chú út tôi biến thành cán bộ thông tin xã. Ông tôi thường rít lên mỗi lần tiếng chú lỏng lộng trong đêm qua miệng loa gò bằng vỏ thùng dầu lửa han rỉ:

– Thằng mõ! Thằng mõ. Con tôi làm thằng mõ rồi!

Bà nội và mẹ tôi chỉ biết khóc. Người đàn bà Việt Nam chỉ biết khóc và xì sụp

khẩn vái trước những tượng Phật đeo bằng gỗ đã bị mối đục ruỗng ruột. Rồi, tôi bắt đầu nghe đến những tiếng “Tây về càn”, “chạy loạn”... Năm sáu tuổi tôi đã biết chui vào hầm trú ẩn đào sâu dưới cầu tiêu – đã ngửi mùi thịt người cháy khét lẹt buồn nôn mửa – đã hoảng hốt thức giấc giữa đêm vì tiếng bom đạn gầm thét – đã nghe người nói chuyện cô này bị hiếp, cô khác bị hiếp đến chết đi sống lại.

Những thằng bé đồng lứa tuổi hát ong ồng tối ngày: “Ai yêu bác Hồ chí Minh hơn chúng em nhi đồng”. Có lần đang nằm trong lòng bà, cao hứng tôi hát nho nhỏ câu hát trên. Ông nội giận dữ đánh tôi một trận thật đau. Mẹ và bà không có lấy một lời can gián. Tôi đã tủi thân khóc thút thít suốt đêm. Và ông nội ngồi trầm ngâm bên chén rượu, thỉnh

thoảng lại thở dài náo nề.

Em thấy đó, Diễm. Tôi xuất thân từ giới nông dân. Tôi không phải là người dễ bọc điều. Tôi không có những tước vị của Thực dân pháp ban phát làm đồ trang sức. Lên năm lên bốn tuổi tôi đã được nghe tiếng đạn bay trên đầu những âm thanh quen thuộc gần gũi với tôi hiện tại. Nhưng thật xa lạ và khủng khiếp như ông ba bị chín quai ở số tuổi ấy. Chiến tranh đẩy đưa tôi ra thành phố, đúng hơn, một thị trấn nhỏ có những con đường đầy ổ gà, cống rãnh đen ngòm, những thằng Tây say ngất ngưỡng mỗi hoàng hôn, hò hét, đập phá và những con điếm, những mù me Tây phẩn son trét đầy mặt.

Thầy tôi, sau hơn ba năm tù đầy được phóng thích. Viết thư cho mẹ và các bác việc đầu tiên của ông là nghĩ tới tôi. Thầy nhấn mạnh. Phải đưa thằng Tuấn ra khỏi

tỉnh với bất cứ giá nào. Con tôi không thể thành một thằng cộng sản. Người đồng chí của thầy mang thư về cho mẹ tôi thật trễ. Chú Thoan. Chú bảo tôi gọi chú như thế. Chú uống rượu mặt đỏ gay cười nói oang oang. Thằng Tuấn này chẳng giống bố tí nào cả. Nè cháu. Cháu biết hát “Mắt bác sáng như sao” không? Tôi im lặng, nước mắt viền quanh bờ mi. Bà đỡ lời: Trẻ nhà này không được phép hợp hành, ca hát gì cả. Chú Út, lười mã tấu trên tay bước vào nhà. Tay chú Thoan luồn vào lớp áo cánh nâu. Nhưng chú Út tôi còn một chút lương tri. Đầu chú cúi xuống:

– Này anh Thoan. Tôi để anh tự do mang thằng Tuấn và chị Giáo đi. Cho tôi gửi lời thăm anh Giáo. Nhắn với anh tôi rằng bác Am gửi lời mừng anh Giáo tôi tai qua nạn khỏi.

Chú Thoan cầm lại đôi đĩa son, tiếp tục ăn uống. Chú nói với chú Út tôi cái gì về những tiếng quân tử, anh hùng, quốc gia, dân tộc, cộng sản. Đưa tôi và mẹ ra tới thành phố chú Thoan hí hửng mừng rỡ như một đứa trẻ. Chú uống rượu say bò lê, bò còng. Chú ép tôi uống rượu vang, hút thuốc Cotab. Say rượu và thuốc, tôi nôn mửa ầm ĩ, hai ba ngày sau chưa tỉnh. Đó thành phố đã tiếp đón tôi bằng tình thương của thầy, của các đồng chí thầy và kích thích của những xa xỉ phẩm mới lạ. Ba năm lao tù khiến thầy tôi hối hả.

Một tháng sau, tôi bắt đầu được đưa vào chương trình huấn luyện nghiêm khắc – Tôi tập làm quen với mẫu tự a, b, c, với những con số vô tích sự, và khó hiểu – Chiều chiều trong khi tôi tập đếm bằng những hạt đậu phộng rang thơm

phút, béo ngậy thì bọn Tây say cũng bắt đầu hò hét ngêu ngao ca hát giữa đường phố. Rồi khi bóng tối nghiêng xuống, cái tỉnh lỵ tiêu điều, chết chóc đó biến thành một ổ chuột người. Những con chuột liều mạng với bọn quân cảnh Pháp, cho những tên lính say trôi sông, tháo trần, rui, cửa sổ về tu bổ cho ổ chuột của mình và bán lại cho những người mới hồi cư. Nhà tôi đối diện với con sông Hàn quanh năm đục ngầu màu nước. Mùa hạ, mặt sông đầy những bè bèo tây xanh thẫm, điểm hoa màu tím nhạt. Mỗi sáng, mỗi trưa mỗi chiều có những thầy ma sinh thối rồi vật vờ về hướng biển.

Tôi lớn khôn lên để thấy những căn nhà nát, nám đen lửa đạn, những bãi đất trống cỏ cao ngút đầu người được thay thế dần bằng những ngôi nhà trắng lẹ. Tôi cũng quen dần với không khí nhà

trường, những chiếc xe bán bánh mì, thịt bò khô, kẹo kéo, những bàn cờ quay. Tôi đã biết tò mò nhìn vào các quán rượu, các nhà thổ dành riêng cho bọn lính viễn chinh. Thì thảo bàn tán, bĩu môi, nhổ nước bọt khi thấy những túi cao su mỏng dính, màu vàng nhạt ướm bầy nhầy vớt trên những đồng rác trước cửa một maison rouge hay maison bleue.

Khoảng thời gian tuổi thơ là một chuỗi ngày êm ả, đầy thích thú với những khám phá mới lạ học được ở ngoài đường phố và bạn bè đồng trang lứa. Là một nếp sống khắt khe trong gia đình với vẻ nghiêm khắc đến dữ tợn của thày. Năm tôi vừa trúng tuyển bằng Tiểu học, thày tôi bị mật thám Pháp bắt giữ. Mấy người bạn đồng chí đưa gia đình tôi lên Hà Nội. Thày tôi được thả ít tháng sau do sự can thiệp của một bạn tù đang làm lớn trong

chính quyền. Nhìn mắt ông bầm tím, cái đầu trọc lóc và những cơn sốt hành hạ liên miên ngày đêm, tôi nép mình lo sợ. Nhưng rồi tất cả lại đi qua. Tôi bắt đầu biết nhớ nhung, yêu thương một cô bé ở cùng phố. Lệ – Nhà Lệ là một tiệm bán xe đạp. Vì thế mỗi tối tôi có cơ hội đứng với hai, ba thằng bạn ở vỉa hè đối diện, vừa hút thuốc vừa nhìn Lệ rục rờ cười, nói trong nhà. Năm đồng bạc quà sáng mẹ cho tôi đã phải trích ra cho khoản thuốc lá Cotab. Một đồng hai điếu. Hai đồng bánh mì páté, bánh mì chả lụa hay xôi lạp xưởng. Một đồng uống nước hay ăn kem. Và một đồng còn lại, bao giờ tôi cũng chọn đồng bạc mới nhất, nhét vào chiếc phong bì màu xanh. Món quà tặng đầu tiên.

Rồi tôi và Lệ quen nhau trong lớp học luyện thi đệ thất buổi tối. Cả lớp chỉ

có hai học trò gái. Nhiều thằng bạn học lớn hơn tôi cũng ngắm nghé, định tán tỉnh Lệ. Tôi phải đánh nhau với chúng suốt một tháng đầu. Những cú đá gót, trái đấm estomac tay mặt và những đòn crochet tay trái mà tôi được huấn luyện thật kỹ càng do một bạn đồng chí của thầy tôi dạy dỗ mỗi khi rảnh rỗi giúp tôi thắng chúng dễ dàng. Lệ thường lau mồ hôi, phúi đất cát bám trên quần áo cho tôi sau mỗi trận quần thảo.

Một tối, tôi rủ Lệ trốn học đi ciné. Rạp ciné dành cho người lớn. Tôi vụng về hôn Lệ. Vuốt ve bộ ngực vừa nhú lên như một rún cau. Mỗi tình “đầu” lọt đến tai cậu mợ Lệ. Lệ bị một trận đòn nên thân. Rồi hai đứa xa nhau. Tôi yêu lang bang cô bé này, cô bé nọ quanh quần cũng chỉ đi ciné, uống nước và dạo vườn bách thú. Thầy mẹ tôi vẫn không chút

nghi ngờ. Xếp hạng tôi luôn luôn đứng đầu lớp. Tôi làm toán không cần giấy nháp. Giáo sư nào cũng phê thông minh, giỏi ngoan.

Tiền quà hàng ngày được tăng lên mười đồng vì thầy tôi xoay sang buôn bán và khá phát đạt. Thầy vào tù ra khám ít lâu nữa. Tôi thắc mắc mãi về thế giới lạ lùng của thầy. Từ ngày tôi lên bậc trung học thầy đã bớt nghiêm khắc hơn. Mắt thầy thường rực sáng mỗi lần đón nhận quyền thông tin bạ của tôi. Thầy bảo:

– Cố gắng hơn nữa. Thầy không có một gia tài to lớn cho con để mai mốt con sống ung dung, nhàn hạ. Thầy không mong ước con đền đáp công ơn sinh thành. Chỉ cần con ghi nhớ con là người Việt. Một dân tộc nhược tiểu, một mối ô nhục gánh nặng trên vai cần phải hất xuống, chôn giấu dưới vực thẳm. Con

phải tập làm một người lớn, tập suy nghĩ, tính toán, cân nhắc mỗi hành động, mỗi câu nói.

Nhưng tôi chỉ nhớ vâng vâng, dạ dạ cho qua. Tuổi trẻ nhem nhuốc đam mê tầm thường, nhỏ mọn. Tôi quy lụy trước tình yêu, trước nỗi phiền muộn. Tôi không đủ cương quyết để vượt qua những khó khăn, trở ngại trong cuộc sống. Tôi là một cánh lá khô, bị cuốn vào cơn lốc. Tội nghiệp thân tôi. Tội nghiệp Diễm, Diễm ơi. Tôi đã yêu em bằng phần tinh khiết, trong trắng nhất của con người tôi. Tôi là một con bạc trông chờ ở láng cuối cùng.

Tôi đã làm tất cả những gì khả năng cho phép để tôi tôn thờ em lên ngai vị thần tượng. Tôi tránh cả những môi hôn tham lam, vuốt ve cuồng bạo. Tôi muốn ánh sáng tình yêu gột rửa những tì ố

trên thân xác để mỗi lần bên em, mỗi lần tưởng nhớ đến em tâm hồn tôi sẽ dịu lại. Y phục trên thân thể tôi không còn là giáp sắt, là chiếc áo ngũ sắc để chống đỡ với thù hằn, tị hiềm biến lộn của đồng loại. Mà là lớp áo tơ mỏng nhẹ, trong suốt. Tôi đã nhiều lần nói với em rằng tình yêu chúng mình như sương khói. Em hãy nâng niu gìn giữ nó kéo hai đứa lại mua chuốc lấy những buồn tủi mênh mông.

Sự vụng về của em đã làm vụn vỡ dần lớp áo thủy tinh tình yêu trên thân thể tôi. Vì một người con trai – một người đàn ông nào khác? Vì một nguyên do nào tôi không biết được? Diễm! Diễm! Những tiếng gọi đầy bàng hoàng, tủi cực lồng lộng trong hồn Tuấn. Chàng hiểu rằng tình yêu không phải là một đồ vật vô tri, vô giác mà người ta chỉ việc chôn

sâu xuống đất nó sẽ không con dấu tích gì. Cũng không phải là những cảm giác đơn thuần nhận biết bằng buồn, vui bất chợt. Nó là một khối lượng vô hình bao trùm càn khôn. Là một dấu kim nhỏ châm chích trong hồn. Thật hoài công để nhận diện, quan sát nó. Vì nó là sự kết hợp của một chuỗi dài cảm xúc ngẫu nhiên, sinh sinh hóa hóa, không bao giờ bị tận diệt và dây chuyền sinh hóa có thể tăng biến, bất cứ lúc nào.

Tuấn trở mình nằm nghiêng. Khuôn mặt Hélène đẹp nảo nùng. Chàng lại để ý tới những nếp nhăn dọc theo đuôi mắt Hélène. Già rồi. Tuổi già đã chớm tới. Tuổi già lạnh lùng, khe khắt...

Đã đến lúc phải chọn lựa một con đường để nhờ tuổi già dìu đi. Lấy vợ. Lấy vợ. Tuấn ngạc nhiên khi thấy hai tiếng “lấy vợ” không còn mang chút âm hưởng

khôì hài, giễu cợt nào nữa. Cũng không mang ý nghĩa chiếm hữu vị kỷ của thuở mới lớn. Già rồi. Tuấn chép miệng, tự nhủ với mình như thế. Già rồi. Phải chọn lấy một con đường mòn mà đi. Phải tìm một cỗ xe ngựa để buộc giây cương vào cổ mà kéo.

Hélène chột mở lớn mắt nhìn Tuấn. Một thoáng ngơ ngác. Rồi dán sát vào người chàng, nũng nịu:

– Dậy sớm thế anh? Ngủ một lát nữa cho khoẻ. Em buồn ngủ quá!

Tuấn im lặng đặt tay lên lưng Hélène vuốt ve, mơn trớn. Ngủ. Ngủ đi em. Anh muốn em ngủ thật no tròn, thật đầy giấc. Vì khi em tỉnh dậy không còn là em nữa. Em sẽ bị chi phối bởi trăm ngàn sự việc. Như một mối tóc rối, càng gỡ càng thắt chặt hơn. Em sẽ hờn, vui,

giận, luôn kiêu hãnh và tủi hổ. Ngủ; ngủ đi em. Giấc ngủ hiền hòa êm ái. Những giây phút bồi dưỡng nghị lực và can đảm để em có thể tiếp tục kiếp sống cúi đầu gục mặt. Kiếp sống của loài chuột chù, của những cọng rác rưởi. Ngủ, ngủ đi chúng mày. Oĩ chúng mày, những thằng anh hùng vô danh. Những thằng anh hùng rơm. Đ.m... nó. Ngủ đi. Ngủ để sáng tinh sương hôm sau thức dậy tiếp tục kiếp sống trâu cày. Ngủ đi để ngày mai đủ tỉnh táo phân biệt những hầm chông, những trái lòi hiểm ác. Ngủ đi để ngày mai mắt sẽ tinh tường, linh tính sẽ bén nhạy hơn để phát giác kịp thời một ổ phục kích, hai ba thằng du kích – chém về” bắn xâu tảo hay cánh sẻ. Hãy ngủ đi và mơ thật nhiều, thật đẹp. Ngủ đi chúng mày những thằng đã chết. Ngủ thật say trong lòng đất lạnh.

Đừng lưu luyến gì những tiếng cha già, mẹ yếu, vợ đại, con thơ. Đừng bận tâm đến sự nghèo khó của gia đình, cảnh nheo nhóc, khốn khổ, đau thương của quyền thuộc. Đừng chửi thề vì cuộc đời biến lộn, gian ngoan. Kệ cha đứa nào muốn thành văn nhân, triết nhân, vĩ nhân hay lịch sử gia. Ngần ấy tước vị chúng mày đã có hết. Vì lịch sử là gì nếu không có chúng mày nằm xuống?

Hélène lại mở mắt ra nhìn Tuấn:

– Anh không ngủ được à?

Tuấn cười thật hiền:

– Đừng bận tâm đến anh. Ngủ đi!

Hélène cười nho nhỏ:

– Em cũng không thể ngủ được nữa.
Đêm nay ô-buýt bắn nhiều quá anh nhỉ.

Sốt cả ruột. Chắc lại đánh lớn ở gần đây rồi.

– Ở có lẽ cũng gần Sài Gòn.

– Ở chỗ anh có đánh lớn thường không?

– Lâu lâu khoảng vài tháng mới có một trận lớn, ít khi đại bác bắn suốt đêm lẫn.

– Việt Cộng ra sao hở anh?

Tuấn bật cười:

– Thì tụi nó cũng là người Việt như mình vậy.

– Ai chả biết điều đó. Nhưng em muốn hỏi là tụi nó khác với bên mình ra sao. Em chưa thấy mặt một tên V. C nào nên không thể tưởng tượng được mặt mũi, quần áo, hình vóc tụi nó.

Tuấn trêu cợt:

– Bộ em định... làm vợ V.C sao?

Hélène lắc đầu:

– Nhiều lúc em ghét lối nói chuyện của anh ghê. Cứ như lấy dùi đục đâm vào tai người ta không bằng. Thảo nào chẳng bị cô Diễm cho uống một tể thuốc thất tình.

– Vứt cô Diễm của em đi... Chỉ cần em mê anh là được rồi.

– Sức mấy mà em mê anh. Em ghét anh thấy mô.

– Còn lâu bạn ơi. Nói thiệt với bạn chớ muốn mê tôi đâu có dễ. Tôi dzậy mà khó lắm đa.

Hélène bĩu môi:

– Cô nào mê bạn thì đúng là dân ở nhà thương Biên Hòa leo rào trốn ra hay mấy em Rhadé, Cầm Bốt.

– Bạn cũng mới ở nhà thương Biên Hòa leo rào trốn ra phải không?

– Có lẽ – giọng Hélène chột trùng xuống – Có lẽ khùng... mới “chịu” anh.

– Em sức mấy mà khùng... Mê anh là khôn ngoan nhất đời rồi.

Hélène úp mặt vào ngực Tuấn, im lặng. Những ngón tay nghịch ngợm của Tuấn lơ đễnh trườn trên thân thể mát lạnh của nàng, Hélène chột nhích ra, nhìn sâu vào mắt Tuấn, hỏi đột ngột:

– Nếu phải chọn giữa em và cô Dễm anh chọn ai?

Tuấn tránh câu trả lời bằng một câu bốn cột:

– Anh cho đọc cả hai người luôn.

Câu khôi hài của Tuấn không được Hélène hưởng ứng. Nàng định bắt Tuấn trả lời thẳng câu hỏi dù là một lời nói dối cho qua chuyện. Nhưng Hélène chợt nhận ra nàng đã đi quá giới hạn của mình. Không nên đẩy Tuấn vào trường hợp nan giải. Nàng đã chấp nhận Tuấn như một chiếc bóng trong cuộc đời. Lúc nào cũng có Tuấn ở bên cạnh nàng. Đứng nằm ngồi. Nhưng không thể ôm chặt chàng trong vòng tay.

Tình yêu đã khiến nàng mê muội ích kỷ và nhỏ nhen. Nàng không có quyền đòi hỏi ở Tuấn quá nhiều. Dù nàng muốn đòi hỏi, khao khát được đòi hỏi ở Tuấn một chỗ đứng cho ngai vị người yêu. Hélène muốn cất tiếng cười giòn đã tìm một câu khôi hài nào đó để khóa lấp được câu hỏi nàng vừa đặt ra trong

một giây vô ý, chìm ngập giữa xúc động. Nhưng nàng rụt rè, ngượng ngùng như cô gái mới lớn, có một vài sơ xuất về y phục, ngôn ngữ ở buổi hẹn hò đầu tiên với người tình.

Sự im lặng của Hélène cũng khiến Tuấn phải băn khoăn. Chàng không thể ngờ được rằng tình yêu biến đổi Hélène quá nhiều. Tự ái và và lớp vỏ đá vôi kiêu hãnh bao quanh Hélène đã bị nó soi mòn dần để chỉ còn là một lớp phấn mỏng tan rữa lúc nào không biết. Người con gái lai khóa thân nằm bên chàng lúc này không còn là Hélène của những tay trọc phú nữa. Không còn là người con gái đẹp dầm nát gia đình thiên hạ dưới gót chân nữa. – Tình yêu! – Một danh từ vô nghĩa tro lạnh – Mà gói ghém trong nó một tổ hợp sự kiện diễn biến bất ngờ, hàng hà sa số.

Tuấn kéo Hélène sát vào mình trong một tư thế che chở, trùu mến. Tội cho em quá Hélène – Em là một hiệp sĩ, một mối, yếu đuối sau một trận thách đấu dài dằng dặc, vừa tháo bỏ lớp giáp sắt và cất binh khí vào giá – Là một nhà cách mạng vào tù, ra khám cho lý tưởng đến nhà một người bạn năn nỉ mượn năm, bảy chục cho vợ con và chính mình có bữa cơm tối.

Hélène khẽ rùng mình:

– Em lạnh quá.

Tuấn ghì sát người Hélène, thăm thì:

– Ngủ đi em.

Hélène muốn nói tiếp em thấy lạnh tận trong hồn. Anh hãy giúp em sưởi ấm nỗi giá buốt của em. Nhưng nàng lại im lặng, bờ mi dài, cong vút khép lại như

dỗ dành giấc ngủ. Nàng nói thầm em yêu anh, em yêu anh Tuấn ơi. Tuấn ơi. Đừng phụ bạc em nhé anh. Mất anh em sẽ không đủ can đảm để kéo dài những ngày tháng cô đơn, lạnh lùng. Và lần đầu tiên từ buổi quen biết. Tuấn tự hỏi có nên đưa Hélène xuống chỗ đóng quân, một cuộc sống già nhân ngãi non vợ chồng, một “mối tình” thuần túy của lính.

Ý tưởng mới lạ ấy khiến Tuấn hoảng hốt, bàng hoàng. Mẹ chàng Tuyết Mai, Diễm, Tố Khanh và những chiến hữu. Họ sẽ nghĩ sao về dáng dấp Tây Phương, về dĩ vãng của Hélène. Tuấn chợt thấy mình thật là kỳ cục. Ờ kỳ quá.. Già đầu, lắm cảm rồi. Thêm một cuộc sống “già nhân ngãi non vợ chồng” là bắt đầu thích tự trói buộc bằng tình, nghĩa. Mà sắp hết phong độ rồi. Tuấn ơi. Tuấn tặc lưỡi. Hậu xét. Giờ ráng ngủ thêm chút

xíu cho khỏe đã. Nhưng tiếng phi cơ phản lực lên xuống, tiếng đại bác âm ỉ vẫn xua đuổi giấc ngủ ra ngoài cơ thể Tuấn. Hélène cũng vậy. Và hai người cùng có một ý nghĩ trùng hợp. Giấc ngủ sẽ đến thật nhanh chóng, thoải mái sau... việc đó, vì thế ngay khi bàn tay Tuấn vừa được sưởi nóng bằng nhiệt lượng từ các góc cạnh, xó xỉnh trên thân thể đổ về, Hélène mở mắt nhìn chàng chờ đợi. Rồi lại nhắm mắt, buông thả tất cả để bị cuốn trôi đi trong vòng tay ghì xiết của người đàn ông cường tráng và khá lộc lõi..

* * *

Lòng kiên nhẫn của Tuấn đã bắt đầu mòn mỏi. Bốn năm chiếc taxi trống chạy qua nhưng chàng hoài công với vầy vô ích – Not for hire – Một bàn tay rời vô-

lăng ra hiệu từ chối. Chiếc băng sau tháo ra, gác chồm lên phía trước – Tôi về nghỉ ăn cơm thầy Hai, tới giờ rước mới rồi thầy cảm phiền đón xe khác – Tuấn mím môi để khỏi bật ra tiếng chửi thề.

Chàng trút sự bức tức vào mũi giày, đá mạnh một viên sỏi nhỏ cho nó lăn lóc trên mặt đường nhựa đầy xác lá và bóng râm mát lạnh. Một chiếc xe buýt xanh công kênh bò tới, thở khói đen ngòm, khét lẹt. Hành khách chèn ép như cá hộp. Con gái mà di chuyển bằng xe buýt là điều tối nguy hiểm. Tuấn lại thúc mạnh mũi giày, vào một hòn sỏi khác! Hòn sỏi lao vút đi một khoảng khá xa, rồi nép vào đường rãnh. Đời người chẳng khác gì viên sỏi này. Tuổi trẻ hăng hái, vội vàng rồi mệt mỏi, chậm chạp dần. Và cuối cùng, tấp vào một xó xỉnh nào đó với tuổi già nặng nhọc.

Tuấn lúc lắc cái đầu cho những đốt xương cổ kêu răng rắc theo thói quen. Hai bả vai chàng nặng như đeo chì. Có lẽ mình thành ông cụ non mất. Mỗi sáng thức dậy đã bắt đầu thấy đau lưng, cơ thể bần thần bải hoải

Tuấn thầm lo ngại vu vơ. Thằng lính nào ít nhất cũng có một vài căn bệnh nho nhỏ. Đau bao tử. Đau gan. Yếu tim. Sốt rét. Phong thấp, đó là chưa kể những bệnh cần dùng thuốc trụ sinh. Nhưng ít khi họ chịu vào nằm nhà thương hay nghe lời chỉ bảo của bác sĩ .

Tuấn chạnh nhớ tới Phan một người bạn cùng đơn vị ngày xưa. Ho lao sang thời kỳ thứ hai, Phan vẫn nhậu nhẹt ngày hai bữa, kéo ống vố như tàu thở khói. Xuất viện được ít lâu, Phan lười đến nỗi không thèm chích cả mấy lọ Strep nữa. Phan thường cười hể hể, truyền bá thuật

điều trị mới mẻ của hắn:

– Chích thuốc tẩm bổ hoài bệnh càng tăng thêm. Mình phải chữa bệnh bằng tâm lý, hiểu không. Mà có đọc Psycho Pathologique chưa? Vì thể tàn hương, nước thải có thể chữa được bách bệnh. Không phải các cụ mình mê tín, dị đoan đâu nghe.

Tuấn lại lúc lắc cái cổ. Hai bả vai mỗi lúc một nặng nhọc hơn. Mình sắp già thật rồi, Tuấn thấy thêm nhớ nuối tiếc những ngày tháng mới làm quen với trận địa. Sinh lực phong cứng trong từng tế bào, xô đẩy lượng máu luân lưu dồn dập vũ bão. Khao khát này chưa qua, khao khát kế tiếp đã ào ạt kéo tới. Xa xôi quá rồi. Đã bắt đầu có dấu tích mệt mỏi, bài hoải sau những đêm trác táng. Đã hơn nửa năm nay, Tuấn phải bỏ cái thói quen nhào tới phòng ngủ “xổ xui” trước khi

leo lên trực thăng nhảy điều hâu. La-ve
khoảng chục chai đã thấy choáng váng,
mặt đỏ như mặt trời mọc về đêm.

Nỗi buồn mòn mỏi gặm nhấm trong
hồn Tuấn. Ý nghĩ đến thăm Diễm thoáng
qua. Nhưng chàng không đủ can đảm để
núi kéo, sưởi ấm nó. Chàng sợ sẽ lạnh
nhạt, hờ hững của Diễm – Và ngần ngại
vì hình bóng Diễm đã phai nhạt ít nhiều
đam mê – Chàng sợ mình phải kịch và
sợ thấy Diễm kịch diễn xuất cảnh yêu
đương, thương nhớ không khó với Tuấn.
Chắc cũng chẳng khó khăn gì cho Diễm.
Nhưng Tuấn sợ ở một giây phút nào đó,
ở một cử chỉ, một ánh mắt nào đó hai
người sẽ bắt gặp sự giả dối của nhau.
Những ảo giác êm ái sẽ vụn vỡ như bọt
nước để chỉ còn nỗi miệt thị lạnh lẽo.

Tình yêu xưa cũ đầy mộng mơ biến
thành tiếng cười mai mỉa, phiên trách.

Đoạn kết một câu chuyện tình không thể là mĩa mai, hờn giận. Thà xa nhau trong lưu luyến, đủ thâm tình cho một câu chào hỏi.

Tuấn khum tay che gió, mỗi thuốc. Điều thuốc đầu tiên trong ngày ngọt lịm, thơm ngát. Tiếng thắng xe ken két gấp rút trước mặt khiến Tuấn giật mình ngược lên. Chàng vừa kịp thấy chiếc Solex đen bóng hút mạnh vào mũi một chiếc taxi và người con gái mặc áo trắng có mái tóc đen, óng mượt xõa tới ngang lưng bị hất tung xuống mặt đường. Chiếc Solex đổ xuống phát ra một tiếng động khô lạnh.

Khuôn mặt trái soan của cô gái trắng xanh nhán nhó vì đau đớn và kinh hoàng. Tuấn rảo bước lại phía cô gái. Chàng loáng thoáng nghe thấy tiếng chửi thề của người tài xế taxi. Tuấn quắc mắt nhìn hẩn đang hậm hực mở cửa xe

bước xuống. Cô gái đã gượng đứng dậy, đưa mắt tìm tòi thương tích và những vết ố bẩn trên quần áo. Kinh hoàng còn khiến chân tay cô gái run rẩy và lời trách móc tắt nghẹn trong cuống họng. Tuấn vội hỏi:

– Cô không việc gì chứ?

Cô gái lắc đầu, vụng về đỡ chiếc Solex lên. Tuấn nhanh nhẹn phụ giúp cô gái và chăm chú kiểm soát lại các bộ phận xe. Chàng cười trấn an cô gái:

– Cũng may không sao. Bình xăng bẹp chút xíu thôi. Cô thiệt may đó,

Tiếng cảm ơn lí nhí trong miệng cô gái. Và khuôn mặt nàng đã bắt đầu hồng hào hơn. Tuấn chợt để ý đến hai chữ Trưng Vương thêu chỉ đỏ trên ve áo và vẻ đẹp đài các quý phái của nàng. Chàng

thầm e ngại vì “nghĩa cử” của mình. Chàng rất sợ dây dưa đến các cô nữ sinh T.V. nhất là những cô nữ sinh đẹp. Việc giúp đỡ một người đẹp bị nạn thương hay bị đàm tiếu dù rằng ngay một giây trước khi thực hiện nghĩa cử đó Tuấn không hề nghĩ rằng cô gái này đẹp hay xấu, già hay trẻ.

Người lính nào cũng có một chút hào hiệp trong huyết quản. Nhưng người ta thường nhìn những hành động hào hiệp ấy qua chiều hướng suy luận chật hẹp, bản thủ. Chính vì thế Tuấn định bỏ đi, chàng không sợ những ánh mắt đầy gian ý, những nụ cười “ma giáo” của đám người hiếu kỳ đang vây quanh để hóng chuyện. Cũng không phải chàng không muốn gần gũi, quen biết với người đẹp.

Lý do sâu sắc nhất khiến Tuấn định bỏ đi là vì chiếc huy hiệu Trưng Vương

trên ve áo nọ. Tuấn kéo một hơi thuốc dài, quay lưng bước đi.

Nhưng điệu nói thô lỗ, cộc cằn của người tài xế taxi khiến Tuấn đứng dừng lại, nheo mắt nhìn hẩn. Hẩn đang múa máy chân tay, phân trần với đám đông:

– Bà con thấy đó. Tui đã thắng lại rồi mà cổ còn tông dzô xe tui. Đi xe dzậy có bữa dzô nghĩa trang luôn.

Câu chửi thể lúc bước xuống xe của người tài xế, thái độ hung hăng hiện tại và nhất là đờ taxi gần một giờ chưa vẫy được chiếc nào khiến Tuấn khó chịu. Chàng cao giọng:

– Thôi cha nội. Đụng dzô người ta còn lảm chuyện sao?

Cô gái nhìn Tuấn can ngăn:

– Cám ơn... Thiếu úy. Không có gì mà... Tôi cũng vô ý...

Vẻ hiền lành của cô gái cho phép người tài xế cứng cỏi hơn:

– Thiếu úy mới đến không biết... Tôi lái xe bao năm kinh nghiệm mà. Kẹt dzậy bề nổi cơm tôi rồi còn chi nữa.

Tuấn bước lại phía người tài xế, gần giọng:

– Sao anh biết tôi mới đến? Anh sợ bề nổi cơm bộ mạng sống người ta anh coi thường chắc?

– Lỗi tại cổ mà. Đâu phải lỗi tui!

– Đừng nói lời thôi nữa. Anh chạy bên trái hay bên mặt?

– Thì đường hẹp...

– Hẹp cái con khỉ. Đụng vào người ta anh không chịu nhào xuống xem sống chết ra sao còn ngồi ôm vô-lãng chửi thề. Nè, đừng có phách lối nghe...

Cô gái nín nhẹ tay áo Tuấn, xen vào:

– Thôi mà... ông.

Tuấn dịu giọng:

– Tôi nói cho chả biết vậy thôi. Máy thẳng taxi hồi này hỗn lắm.

– Thì cũng có người này, người khác... chấp nhất họ làm chi, ông...

Chiếc mũ nâu của Tuấn đã khiến người tài xế taxi chột dạ. Hắn lảng lảng chui vào trong xe, rồ máy. Tuấn đưa ra tay ra hiệu, quát lớn:

– Ê, tắt máy đi coi. Đợi giải quyết xong đã.

Người tài xế thò đầu ra ngoài, năn nỉ:

– Tôi đã xin lỗi cổ rồi mà, Thiếu Úy.

Tuấn không thèm chú ý tới hắn, quay sang hỏi cô gái.

– Bây giờ cô tính sao?

– Dạ, bỏ qua đi, Thiếu Úy.

Tuấn bực dọc ném mẩu thuốc xuống mặt đường, dùng mũi giày nghiền nát lớp giấy mỏng và những sợi thuốc vàng sẫm. Chàng tự biết mình giận dữ vô cớ và thật vô lý khi quá sốt sắng với việc người dung. Chàng cố dấu một tiếng thở dài. Giận dữ lắng xuống thật mau trả lại cho Tuấn những suy tư gầy guộc, lại một lần nữa. Tuấn nhận biết mình thật lạ, thật xa với người thành phố. Trận địa đã khiến chàng thay đổi nhiều. Tuấn không

thể ngờ tới thái độ hiền hòa, nhẵn nhụi và đầy vị tha của cô nữ sinh trong trắng này. Tuấn đã quen thuộc với nếp sống ăn miếng, trả miếng – nếp sống của những phản xạ – Năng lực tác động những phản xạ ấy là quyền lợi riêng tư, là những tính toán vị kỷ, sắc cạnh.

Người tài xế đã hí hửng rồ ga chạy thẳng. Tiếng động cơ mang âm hưởng điệu cười mừng vui của kẻ thoát nạn. Tuấn cũng lững thững bước đi không nhìn cô gái. Được vài bước, chợt có tiếng gọi tên chàng vang lên sau lưng:

– Tuấn, Anh Tuấn!

Tuấn nhận ra ngay tiếng Diễm. Chàng vội quay lại bắt gặp nụ cười phiến muộn ngổ ngang và ánh mắt sâu thẳm của Diễm.

Tuấn kêu lên thảng thốt:

– Diễm!

Chiếc cặp da úp trên ngực. Diễm chậm rãi bước về phía chàng. Sau lưng Diễm cô gái bị nạn và bốn chiếc áo trắng khác đang tròn mắt nhìn hai người, rồi chụm đầu vào nhau thì thầm bàn tán. Dáng dấp quen thuộc của Diễm khiến Tuấn thấy nhói ở ngực. Chàng mỉm cười ngượng nghịu:

– Em mới tan học hả!

Diễm khẽ gật đầu. Giọng Diễm ước xúc động:

– Anh về phép lâu chưa?

Tuấn nói dối thật tự nhiên:

– Mới về sáng nay. Định đến trường đón em nhưng thấy cô bé kia bị đụng xe

anh phải nhào tới giúp đỡ.

Diễm nhìn Tuấn dò hỏi:

– Chà! Hồi này anh có vẻ nghĩa hiệp quá nhỉ.

Tuấn nhìn Diễm im lặng.

Hai người bước thật chậm trên mặt đường đầy bóng mát. Mỗi lần gặp nhau sau vài câu chào hỏi, Tuấn và Diễm thường giữ một khoảng im lặng thật dài. Cô gái bị nạn cho xe chạy thật chậm khi qua mặt Tuấn và Diễm.

Tuấn bắt gặp ánh mắt liếc nhanh sau vành nón của cô gái và nụ cười bí mật của một người bạn gái ngồi phía sau. Tuấn nhớ mang máng là bắt gặp nụ cười rằng khểnh này ít nhất một lần nhưng không tài nào nhớ ra ngay được.

Thấy Tuấn ngơ ngác nhìn theo hai cô gái, Diễm bật cười nho nhỏ trêu chọc:

– Bộ anh bị kẻ hàm ân thu mất hồn rồi hả?

Tuấn nhún vai:

– Sức mấy.

– Vậy sao anh nhìn theo tụi nó hoài vậy?

– Anh thấy cô bé ngồi sau quen mặt quá. Không biết gặp đương sự ở đâu rồi...

– Bạn của Tuyết Mai đó. Con nhỏ đi Solex là Tổ Khanh, hoa hậu mấy lớp Đệ nhị. Chắc anh mê tít thò lò rồi...

Cái tên Tổ Khanh khiến Tuấn bàng hoàng. Chàng sức nhớ lại thái độ hung hăng vừa qua của mình, mỉm cười vu vơ. Diễm nheo mắt nhìn chàng, gạn hỏi:

– Anh cười gì vậy?

Tuấn đi sát vào Diễm hơn, khẽ lắc đầu:

– Sao em ưa tra hỏi vậy? Anh không cười thì khóc sao?

Diễm chợt đổi giọng hờn trách:

– Em thấy anh có vẻ xa lạ quá. Có lẽ anh đã bắt đầu quên em rồi... .

Tuấn cười lúng búng trong cuống họng, lập lại:

– Quên em?

– Ủ... Em nghĩ rằng anh đã có người yêu khác...

Tuấn bật cười thành tiếng:

– Bộ em tưởng yêu dễ lắm sao?

– Em không biết. Nhưng anh nói thực đi, anh Tuấn. Em không muốn sống trong phập phồng lo ngại. Gần hai năm mỗi mòn chờ đợi đã khiến em kiệt quệ. Trả lời em đi, Tuấn. Đẳng nào cũng chỉ một lần..

Tuấn cúi đầu xuống, những bước chân. Chàng lột chiếc bê-rê cuốn tròn trong lòng tay. Tuấn ngơ ngác khi thấy mình nói dối bằng một giọng thật chân thành mệnh mông phiến buồn:

– Anh vẫn chẳng có gì thay đổi. Anh sợ người thay đổi là em... Anh có nhiều việc phải làm phải tính toán ngoài mặt trận. Còn em... Ngày tháng dài ở thành phố dễ khiến người ta quên thật mau người vắng mặt...

Diễm nhìn nhanh Tuấn. Một thoáng xúc động bùi ngùi khiến Diễm ghen

lời. Nàng muốn thú thật tất cả với Tuấn. Vâng, ngày tháng xa cách đã khiến em thay đổi. Em sắp lên xe hoa, mang tên một người khác. Em muốn quên anh, quên đi mối tình mật đắng, nhiều nước mắt, nhiều tủi hận của chúng mình. Em chỉ muốn hỏi anh một lần cuối. Anh còn yêu em, còn đủ can đảm để thử lại vận may của duyên kiếp không. Nhưng nàng có dấu một tiếng thở dài nói khác đi:

– Em thể với anh tình yêu anh trong em vẫn tha thiết như buổi đầu. Em đã khóc mỗi đêm khi nghĩ tới tương lai... Rồi tình yêu này sẽ đưa chúng mình tới đâu?

Mắt Diễm đỏ hoe, Những giọt nước mắt khóc cho mối tình dang dở. Những giọt nước mắt nuối tiếc của kẻ tha phương cầu thực trước khi bỏ đi, nhìn lại lần cuối vòm trời quê hương nơi đã

dung dưỡng mình lớn khôn lên.

Mười bốn tháng xa cách, sự lạnh nhạt, thờ ơ của Tuấn bắt buộc Diễm phải quyết định. Người con gái nào cũng chỉ có một thời kỳ xuân sắc, chỉ có một ước mơ. Lấy chồng. Diễm không mơ ước gì hơn là được làm vợ Tuấn. Nhưng mỗi lần nàng đá động tới hôn nhân, Tuấn lại tìm cách nói lảng đi. Diễm đã cảnh cáo Tuấn bằng những chuyện chỗ này dạm ngõ, chỗ nọ đánh tiếng xin nàng. Rồi với việc hy sinh mái tóc thường khiến nàng hãnh diện, nàng niu từ thuở chớm biết trang điểm, chớm biết kiêu hãnh về sắc đẹp. Vậy mà Tuấn vẫn khó hiểu, câm nín như một tòa lâu đài cổ, tro gan cùng năm tháng.

Tuấn dăm dăm nhìn Diễm:

– Chiều mai em rảnh không?

– Hồi này em sắp thi chắc không rảnh.

– Anh có vài chuyện muốn nói với Diễm.

– Thì lại nhà đi. Hồi này ông cụ, bà cụ khó lắm. Có con gái lớn trong nhà như đặt bom nổ chậm phải không anh?

Tuấn mỉm cười:

– Hồi này ông cụ, bà cụ lại... hết chịu chơi rồi à?

Hai tiếng “chịu chơi” của Tuấn làm Diễm khó chịu. Nàng chợt khám phá ra sự khắt khe của mình với lối đùa cợt của Tuấn. Trước đây ít khi Diễm để ý đến những câu bình phẩm về cậu mợ nàng của Tuấn. Hào quang tình yêu vào tuổi dậy thì nô nức biến Tuấn thành một nhân vật huyền thoại. Nhưng tất cả đã

thay đổi. Ngôn ngữ tình yêu đã trở về với cương vị ngôn ngữ thuần túy, trở lạnh. Giọng Diễm hơi bất mãn:

– Anh có vẻ coi thường cậu mợ em lắm hả?

Tuấn muốn gật đầu. Chàng nhớ tới người đàn ông nhỏ nhen, lúc nào cũng huênh hoang tự mãn và người đàn bà ưa chẻ sợi tóc làm tư, lắm lời như một mụ đồng bóng mà Diễm gọi là cậu mợ. Chàng bật cười khô khan:

– Tại sao em lại có ý nghĩ đó?

– Chính giọng nói của anh bắt em phải đủ tế nhị để thấy ánh mắt nhìn xuống của anh với gia đình em. Và ánh mắt xa lạ nhìn em. Em có cảm tưởng trận địa và những người con gái khác đã mang anh đi bỏ em lại với kỷ niệm. Nhưng em

đủ can đảm để đón nhận sự thực. Dù sự thực đau lòng khiến em phải khóc nức nở mỗi lần, nhớ đến anh và nhắc nhở lại kỷ niệm...

– Cám ơn em ...

Diễm giật mình, nhìn Tuấn dò xét.

– Anh nói gì?

– Không...

– Em vừa nghe anh nói đến hai tiếng cám ơn. Em không hiểu.

Tuấn mỗi một điều thuốc, phóng mắt về phía cuối đường – Nhà Diễm – Ở đó, gian cuối của một dãy nhà trệt. Chỉ còn một vài trăm thước cuối cùng. Đoạn đường cuối cùng chàng đi bên Diễm. Vài trăm thước cuối cùng sánh vai của những bước chân rã rời và nỗi buồn dụi

nhẹ, mơ hồ. Bỗng dưng Tuấn đi chậm hẳn lại. Chàng kéo một hơi thuốc thật dài, hỏi Diễm đột ngột:

– Nghe nói em sắp lấy chồng. Đúng không?

Diễm thoáng bối rối, hơi cúi đầu xuống... Rồi nàng chợt hất mặt lên trong một dáng cả quyết:

– Vâng, cuối hè này.

– Em đã lựa chọn?

Diễm cười thật buồn:

– Em chẳng có gì phải lựa chọn nữa. Em đã lựa chọn từ lâu rồi...

– Em muốn nói em đã quyết định xa anh từ lâu?

– Anh cố tình không muốn hiểu hay sao?

– Anh không hiểu thật đó.

Diễm khẽ thở dài:

– Anh không chịu hiểu thì thôi...

Nhà Diễm mỗi lúc một gần – Tuấn đã có thể nhận thấy những cánh hoa lý chồi chang ánh nắng và hàng hiên quét vôi xanh trước cửa nhà nàng. Chàng vội hỏi:

– Hôm nào giới thiệu với anh kẻ chiến thắng nhé.

– Được. Nhưng thực ra người chiến thắng là anh.

– Em định an ủi anh à?

– Không. Đó là sự thực.

– Tên hắn là gì? Lính hả?

– Anh có cần biết lắm không?

Tuấn ngân ngữ:

– Chẳng cần thiết lắm. Nhưng biết càng hay, có lẽ đương sự hơn anh nhiều lắm.

Bờ mi Diễm chớp nhanh:

– Không. Người ta thua sút anh đủ thứ.

– Anh không tin.

– Tùy anh. Người ta chỉ là một giáo viên quê mùa, cục mịch. Một người con trai vô danh không đáng để anh nhìn tới. Nhưng người ta là một người đàn ông bình thường. Biết ghen tuông, giận hờn nhỏ nhen. Biết tính toán từng đồng bạc và biết ăn miếng trả miếng một cách thô tục.

Người ta không đủ khả năng mang

lại cho em một tình yêu thánh thiện như anh. Không cho em những giây phút chấp đôi cánh tiên nương bay vào vườn địa đàng tình yêu. Nhưng em chấp nhận hạnh phúc nhỏ mọn tầm thường ấy. Em đã thấy mệt mỗi khi phải dẫn thân vào cuộc phiêu lưu đầy bất trắc với anh...

– Anh tự hỏi em đã so sánh giữa anh và hấn, rồi lựa chọn tự bao giờ?

– Em đã bảo anh đừng nói tới hai tiếng lựa chọn nữa. Em đã lựa chọn từ bốn, năm năm trước. Nhưng cuộc đời là những đổi thay, diễn biến không ngừng. Anh đã bỏ qua cơ hội. Nhiều cơ hội may mắn cho tình yêu chúng mình. Em cũng không bao giờ có ý so sánh giữa anh và hấn.

Tuấn bật cười, ngắt lời Diễm:

– Tưởng là ai.. Người nhà cả mà...

Diễm hơi nhúu mày, nhìn Tuấn thất sắc:

– Em không muốn anh cười như thế. Anh nên tế nhị một chút. Anh đừng sỉ nhục Tấn trước mặt em, tội nghiệp ...

Tuấn ngừng cười nhưng đáy mắt còn long lanh ánh lửa diều cợt:

– Anh đâu dám... Tại sao em lại hay mang tự ti mặc cảm về người chồng tương lai vậy? Hình như có lần gặp Tấn ở nhà em, em đã giới thiệu hẳn là ông thầy kèm trẻ có phải không?

Diễm ngượng ngùng gật đầu. Tuấn lại cười nhúc buốt:

– Hà... hà... Anh nhớ tới cái biệt danh “Đồ chó đẻ” của hẳn. Hình như

hắn thích làm nhân vật chính của Kim Dung lắm nhỉ..

Tự ái bị va chạm mạnh, nhưng Diễm không thể thốt thành lời. Trước kia nàng đã đồng lõa với Tuấn để gọi Tấn là “Đồ chó đẻ”. Mỗi lần nghe Tấn kể chuyện Hiệp Khách Hành, hai người lại nhìn nhau cười bằng môi bằng mắt. Hồi đó Tuấn còn ở quân trường Thủ Đức. Tuấn nào về phép không gặp Tấn, chàng lại hỏi Diễm:

– Ông “Đồ chó đẻ” đâu?

Diễm lắc đầu nhìn chàng với con mắt có đuôi:

– Không biết nữa. Chắc ông “Đồ chó đẻ” hôm nay cưỡi xe đạp đi ăn chơi rồi...

Tuấn mỉm cười vu vơ, buột miệng:

– Tầm ngấm mà đánh chết voi....

Diễm nhìn chàng ngơ ngác:

– Anh nói gì?

Tuấn lắc đầu:

– Không.

Hai người dừng lại khi còn cách nhà Diễm hai, ba căn. Tuấn không thể giữ thái độ bình thản được nữa. Chàng cúi người nói với Diễm:

– Thôi chúc em may mắn và nhiều hạnh phúc. Riêng anh, không bao giờ anh quên được em.

Diễm ngẩn ngại mãi mới dám lên tiếng:

– Anh không giận em chứ.

Tuấn lắc đầu nhẹ nhẹ, gượng cười méo mó:

– Không, anh không giận Diễm đâu... Anh chỉ thoáng buồn.

– Em cũng buồn lắm. Và, biết chắc rằng mình phải ân hận nhiều trong mai hậu... Nhưng em vẫn không biết làm sao hơn. Em chỉ còn biết cầu mong anh chóng quên em...

Hai người nhìn nhau thật lâu. Nước mắt ứa chảy dài theo gò má Diễm – Tuấn cũng thấy.. cay cay trên bờ mi. Khoảng phố chói chang ánh nắng sau lưng Diễm bỗng dưng bị cắt vụn làm nhiều đốm sáng nháy múa lung linh trước mắt chàng. Khuôn mặt thiếu nữ Diễm chập chờn ẩn hiện trong những vòng quay nhiễu loạn màu sắc. Diễm vụng về đưa ngón tay trắng hồng lên lau nước mắt. Nàng nghẹn ngào, nói thật nhanh:

– Vĩnh biệt anh, Tuấn.

Rồi Diễm quay lưng, chạy nhanh về phía cổng. Tuấn thấy lạnh tận trong hồn, lặng nhìn theo tà áo trắng rục lên dưới cái nắng gay gắt buổi trưa nhiệt đới. Chàng băng khuâng thì thầm:

– Vĩnh biệt. Vĩnh biệt em, Diễm. Diễm ơi.

5

Tổ Khanh ngừng xe trước cửa nhà Kiều Dung. Kiều Dung bước xuống, nhìn Khanh cười thật tươi:

– Về nghe này... Chiều nay rảnh lại tao chơi.

Tổ Khanh sửa lại vành nón, khẽ lắc đầu:

– Ngại quá. Tao ngủ trưa ít nữa bốn giờ chiều mới dậy nổi.

Bờ môi dưới Kiều Dung hơi trễ xuống:

– Trưa nay sức mảy mà ngủ được. Tao sợ chú mày trần trọc trên giường lơ mơ nghĩ tới chàng rồi khóc thút thít, ướt hàng tá khăn tay...

Tổ Khanh nhúu mày tỏ ý bất bình, ngần ngại mãi mới dám hỏi bạn:

– Ê mày Dung. Có chắc ông Tuấn không?

Kiều Dung hoa tay:

– Chắc như đinh đóng cột. Tao còn lạ gì ông Tuấn và mụ Diễm. Chắc anh đi đón chị về học đó mà..

– Biết đâu không phải một "kép" khác?

Kiều Dung nhìn Tổ Khanh riều cợt:

– A! con bé này bị ái tình quật Judo rồi phải không? Biết điều thú thực với bà chị mày đi.

– Còn lâu...

– Vậy sao từ nãy tới giờ mày thắc mắc hoài dzậy?

– Thì tao chưa biết mặt ông Tuấn, muốn hỏi cho chắc ăn mà...

– Thôi, đừng có chống chế nữa nhỏ ơ. Bà chị nhìn thấu tâm can nhà người rồi. Trông anh Tuấn cũng khá bô trai chứ... Lại còn có cỡ một tể máu hào hoa trong huyết quản thì... em Tổ Khanh nhà tôi sống sao nổi!

Tổ Khanh sửa lại thế ngồi, lừ mắt nhìn bạn:

– Mà cái miệng như gì ấy... Chuyên môn tán nhảm nhí không à... Nói chuyện với mày chán thấy mồ. Thôi, tao về đây...

Chiếc xe Solex từ từ bò đi, Kiều Dung cười ròn rã, nói vói theo:

– Nè, hể khóc nhớ hứng xem được mấy lít nghe...

Nhưng Tổ Khanh không còn nghe thấy gì. Những vòng bánh xe quay tít trên đường nhựa cuốn trôi theo chúng những cảm giác mới lạ, mơ hồ. Hình như từ mọi xó xỉnh của cơ thể dậy thì khởi phát một nguồn sinh lực mới, luân lưu vũ bão, rào rạt. Biến Tổ Khanh thành một người con gái khác. Như nàng công chúa đang triển miên trong giấc ngủ giữa rừng sâu, choàng tỉnh vì tiếng gọi êm ái của chàng hoàng tử cao sang. Như khu vườn tiêu điều, trơ trụi cuối đông vừa

rạo rức chồm bén xuân đâm men chồi nảy lộc trong tiết điệu êm ả của tiếng sênh phách huyền hoặc.

Tuấn, Tuấn. Khuôn mặt xương xương, nước da xám đen và bộ đồ rằn ri của Tuấn bỗng đứng thật gần gũi quen thuộc. Như một hình ảnh người thân nào xa vắng, chợt hiện về trong nỗi mừng vui bao la của nàng. Và như thế, em đã chấp nhận sự thảm bại đầy luyện mê. Nhưng, anh Tuấn. Em chưa biết gì về dĩ vãng anh cả. Em thì chẳng có gì phải dấu diếm suốt mười bảy năm tập làm khôn lớn vừa qua. Cho tới lúc này em vẫn cảm thấy lo sợ vu vơ. Rồi chuyện hai đứa chúng mình sẽ tới đâu? Anh thấy đó. Em thật nhỏ bé thật ngây dại. Hình hài và tâm trí em là giọt sương mai trong suốt. Nhưng anh, phía sau lưng anh là một vùng trời dày đặc sương mù mà em

hoàn toàn lạ mặt. Anh Tuấn. Em muốn biết nhiều về Diễm, về những người con gái khác đã đi qua hồn anh.

Người ta bảo người lính nào cũng để lại theo bước chân phiêu lưu của mình những mối tình vụn vặt. Đúng thế không anh, Tuấn. Liệu em có thể giúp anh quên Diễm, quên những cô gái nọ? Hay em sẽ bắt lực và trở thành cố nhân ở một ngày, một giờ nào đó? Hay em sẽ trở thành một người vợ bị bỏ quên tại thành phố này. Và anh vẫn kéo dài cuộc chinh phục không bao giờ ngừng, lấy tên tuổi, nhan sắc của những người con gái đã nằm trong vòng tay anh làm những câu chuyện kể đầy hãnh diện của kẻ đắc thắng?

Tổ Khanh chợt thở dài nhè nhẹ. Căn nhà quen thuộc đã hiện ra trong tầm mắt. Nhưng trưa nay, nó không còn mang vẻ

đùm bọc, độ lượng thường ngày nữa. Không còn là thế giới riêng biệt, vuốt ve mơn trớn nếp sống hiền hòa thuần thực nữa, Tổ Khanh biết thật chắc rằng kể từ giờ phút này nàng đã mang Tuấn vào trong đó, để Tuấn làm khuấy động tất cả. Như một con vịnh nhỏ yên tĩnh phải đón nhận những con sóng ngất ngưỡng chạy theo sau chiếc thuyền đánh cá tị nạn...

Và đúng như Kiều Dung tiên đoán, suốt buổi trưa, dù đã nhiều lần cố gắng dỗ giấc ngủ, Tổ Khanh không tài nào chợp mắt được một giây, một phút. Tuấn! Tổ Khanh mỉm cười ngượng ngáp khi chợt nhận ra mình vừa gọi tên chàng một cách âu yếm triu mến như tiếng gọi một người tình buổi trưa êm ả. Căn phòng quen thuộc và giấc ngủ xa cách khiến Tổ Khanh thoáng nhận biết một niềm vui vô danh nào đó đang đàn trải ra thật sâu

trong hồn nàng, biến nỗi ngượng ngập thành một cảm giác phiêu diêu. Nụ cười răng khểnh và ánh mắt tinh quái của Kiều Dung lại ám ảnh Tổ Khanh. “A! Con bé này bị ái tình quật judo rồi phải không? Biết điều thú thật với bà chị đi”. Tổ Khanh nói thăm: không, nhất định không, không bao giờ tao nói cho mày biết những gì tao nghĩ về anh Tuấn cả. Tao đã bắt đầu bước chân xuống một con thuyền, chấp nhận chuyến đăng trình đầu tiên. Tao chưa biết gì về biển cả, về con sóng, về tiếng hát nhân ngư hay hương thơm đất liền ngoài những huyền thoại trên sách vở. Tao chưa có lấy một mối tình nhỏ, mối tình mây bay của tuổi dậy thì nào làm vốn liếng. Chỉ biết hiện tại tao đang đặt chân lên khoang thuyền. Và chấp nhận một chuyến đi vào vùng trời mù mịt xa lạ...

Tổ Khanh xoay người nằm sấp, đầu mặt vào lớp vải gối trắng tinh. Tuấn. Tại sao Tuấn lại đến tận cổng trường đón Diễm trong khi mẹ chàng đang xúc tiến việc hôn nhân với Khanh. Và đằng trước Diễm sau lưng Diễm còn những mối tình vụn vặt hay mối tình lớn nào nữa, Tổ Khanh biết chắc là nàng không mảy may ghen tuông với Diễm hay bất cứ một người con gái lạ mặt nào thoáng hiện qua đời Tuấn. Cũng chắc một điều là Tuấn đã nhiều dịp ôm trong vòng tay những cô gái làm tiền. Chẳng có gì đáng trách. Vì dù sao một người con gái được sinh ra để làm vợ thì chỉ nên làm vợ một người đàn ông. Nhưng người đàn ông... Đó là một nhu cầu...

Nhiều lúc, Kiều Dung đã ngắm nghía nàng thật lâu, rồi lắc đầu thương hại, lên mặt dạy dỗ trăm ngàn chuyện. Nào là đời

người con gái chỉ có một thời xuân sắc. Nào là trước khi lấy mình, thằng chồng nó phải có cỡ một một chục người yêu, tại sao mình không kiếm vài ba thằng hành hạ chơi, bắt tội nó cung phụng chiều chuộng mình. Nhưng Tổ Khanh chỉ lắc đầu, cười nụ. Nàng không phản đối, chỉ nói đến sự khác biệt về quan điểm giữa mỗi người trong xã hội, mặc cho Kiều Dung sỉ vả là ngu dốt, quê mùa. Vào lớp hay đi chơi với nhau, Tổ Khanh thường cười nhiều hơn nói. Nàng không bao giờ ăn miếng trả miếng với mọi người như Kiều Dung hay “bọc” đòn ngấm như Tuyết Mai. Nàng thu nhỏ lại khi bước ra ngoài ngưỡng cửa gia đình.

Đã nhiều lần có những người con trai theo đuổi nàng ráo riết. Tha hồ họ nói chuyện trời trăng mây nước, Khanh chỉ im lặng. Sự im lặng lạnh lùng, băng

giá bắt người theo đuổi chán nản phải bỏ cuộc. Khanh thường nghĩ rằng nàng có đủ nghị lực để từ chối những mối tình vụn vặt. Không phải nàng chưa nghĩ tới tình yêu. Không phải nàng đặt quá nhiều điều kiện cho người tình lý tưởng. Nhưng tình yêu phải là hai chữ tình yêu viết hoa. Nàng không thích những chuyện phiêu lưu mây bay gió thoảng. Mỗi một người con gái đều có một chuyến du hành cho riêng mình. Vì thế Khanh muốn hoàn toàn thanh thoi khi chuyến du hành ấy khởi sự.

Và cuộc hẹn ước cho chuyến du hành đã bắt đầu từ hai ba tiếng đồng hồ vừa qua. Khanh thầm hãnh diện khi thấy hành trang mình đã đầy đủ. Càng hãnh diện và tin tưởng hơn với người thuyền trưởng như Tuấn mà nhận xét đầu tiên nàng đã khá nhiều cảm tình.

Giấc ngủ không đến khiến Tố Khanh mệt mỏi, lười biếng cùng độ. Cố gắng lắm nàng mới vùng vẫy và thoát khỏi vòng tay yêu muội của sự lười biếng. Nàng ngồi nhồm dậy, bước vào phòng tắm. Nước mát lạnh chảy dài theo thân thể, ve vuốt trên da thịt. Khanh nhắm mắt lại, bờ môi hồng mọng hé mở như chờ đón một nụ hôn mộng tưởng. Thân thể rướn lên như có bàn tay vô hình nào nương theo những giọt nước truyền kích xúc vào cả những phần thâm kín nhất. Bàn tay vô hình của một khuôn mặt quen thuộc, gần gũi nhưng lúc này lại chập chờn ẩn hiện mà dù nàng cố vận dụng trí nhớ cũng không thể hình dung trọn vẹn. Khuôn mặt mang tên người con trai đang xâm chiếm nàng một cách vũ bão, thần tốc và mỗi lần nghĩ tới nàng lại chìm trong nỗi vui sướng ngượng ngập.

Tổ Khanh vừa ra khỏi phòng tắm nghe tiếng Tuyết Mai cười nói từ ngoài phòng khách vọng vào. Nàng vội tươi cười bước ra, chưa kịp chải tóc và lau khô những giọt nước trên thân thể. Nhưng nàng chợt kêu lên thảng thốt, lùi lại phía sau, khi thấy Tuấn đang ngồi trên salon nói chuyện với Minh, anh trai nàng. Tuyết Mai tươi cười bước tới, cứu nàng thoát khỏi tình trạng lúng túng bằng câu trách móc:

– Bạn làm gì mà ngủ kỹ vậy? Bốn giờ chiều còn gì nữa!

Tuấn và Minh cũng ngược lên nhìn Tổ Khanh thật nhanh. Trong ánh mắt Tuấn có vẻ diều cợt nào đó khiến Tổ Khanh đỏ mặt, ngượng ngùng gật đầu chào chàng rồi rút vào phòng riêng. Tuyết Mai ném cho Tuấn cái nhìn ý nhị trước khi bước theo Tổ Khanh. Minh cũng bắt gặp ánh

mắt ấy, quay sang Tuấn, lắc đầu nói nhỏ:

– Mật vụ của mày có vẻ đặc lực lắm.
Hai nhỏ “quái” này thân thiết nhau lắm
mà.

Tuấn cười nhẹ, nói lảng:

– Chiều nay rảnh không mày? Lang
thang Sài Gòn chơi...

Minh ngã người về phía sau, gác hai
chân lên mặt bàn, ngửa cổ thở những
vòng khói tròn vo, xanh ngắt lên trần
nhà, trán hơi cau lại tính toán:

– Để xem đã... À... mà không được,
Tao có chuyện kệt.

– Lại hẹn em nào chứ gì?

Minh nhìn Tuấn chế riễu:

– Tao đâu có lụy vì tình như mày. Ít

khi hẹn em nào lắm.

– Mày không đi tao càng đỡ tốn tí.
Lính nghèo thấy mẹ.

– Thôi để bữa khác – Minh chợt ngừng lại, nhìn Tuấn dò xét, rồi mới nói tiếp – Này... mày định lấy vợ thật à? Hôm nọ nghe ông bà cụ nói, tao không tin chứ. Mới có hai mươi tám tuổi đầu mà vội gì cưng!

Tuấn nhún vai:

– Chuyện này bà cụ tao làm đạo diễn... Phần tao hơn hai năm ở lính thấy mình đã già rồi. Đã đến lúc phải sửa sang lại cuộc sống tí ti.

Minh cười nho nhỏ:

– Lý luận của một ông cụ con. Mày lụ khụ thật rồi. Tao thì còn lâu.

– Chuyện mày với em Thanh tới cây số bao nhiêu rồi?

Minh xua tay:

– Em đang cặp bồ với thằng quân nha, quân y gì đó, tao cũng không rõ nữa. Còn tao dạo này đã giăng lưới một em ca sĩ thơm không chịu được, hôm nào rảnh tao giới thiệu cho mày coi.

Tuấn ngắt lời Minh:

– Em Thanh cho mày nhảy dù biểu diễn à? Chắc thằng kếp quân nha “bồ” lắm hả?

– Tao đâu có biết mặt mũi nó ra sao. Nghe nó cũng thuộc type nhảy nhót lả lướt lại còn văn nghệ văn gừng báo chí tùm lum. Đi đâu em cũng quảng cáo cho nó, định hạ tao đó mà. Sức mấy mà tao

hận. Tao “một đi không trở lại” từ khuya rồi.

Câu chuyện của hai người xoay quanh người yêu cũ của Minh và những người bạn học thuở nhỏ. Trong khi đó Tổ Khanh đang căn vặn Tuyết Mai về sự hiện diện bất ngờ của Tuấn. Nàng khẽ cau mày, không phải vì khó chịu mà là một phương cách để tự trấn tĩnh dồn ép sự bối rối trong lòng, hỏi Tuyết Mai:

– Sao mày đưa anh Tuấn tới mà không hỏi ý kiến tao trước?

Tuyết Mai cười cầu hòa:

– Tao đâu có muốn đưa anh ấy tới đây. Tự anh Tuấn năn nỉ tao mãi. Anh Tuấn bảo phải đến xem mày có bị đau ốm gì không. Chắc hồi trưa “em” bị ngã xe đau lắm hả?

Khanh đỏ mặt ngắt lời bạn:

– Tao không tin. Cái mồm mày là hay đặt chuyện lắm.

– Thôi đi, công chúa. Trong bụng sướng như mở cờ còn làm bộ. Biết thế tao chẳng thèm làm cái nghề hướng dẫn viên này cho xong.

– Anh Tuấn năn nì mày tới đây thực à?

– Lát nữa mày hỏi thẳng anh ấy cho tiện. Tao là đứa hay đặt chuyện, hỏi chi mất công nghi ngờ!

– Diễn xuất giặn dỗi đấy à?

– Còn lâu...

– Thế mày đưa anh Tuấn lại đây chỉ có mục đích hỏi thăm tao về chuyện hồi trưa thôi sao?

Tuyết Mai nhìn Tổ Khanh chế riều, cao giọng:

– Thắc mắc dữ vậy? Muốn tao nói cho nghe phải mất một châu thịt bò khô trưa mai, chịu không?

– Ờ, chịu.

– Thế đi.

– Tao xin thế.

– Được rồi, lắng tai mà nghe này. Có một vụ lả lướt lắm mày ơi. Anh Tuấn nhờ mày đi mua giúp một món quà cưới cho người bạn.

Tổ Khanh chải đi chải lại mái tóc để che dấu cảm xúc và để kéo dài thời gian suy tính. Chợt nàng lắc đầu, giọng cả quyết:

– Đi thế... kỳ quá. Mà không biết mua bán sao? Lại còn cô Diễm nữa, vứt cho ai.

Tuyết Mai nhún vai:

– Tao không đủ thẩm quyền trả lời. Lát nữa mà tha hồ từ chối với anh Tuấn. Mà nhớ tao là kẻ ngoài cuộc mà.

– Mà ngu ghê. Tao từ chối thì bất lịch sự quá...

– Điều đó kẻ hèn nầy xin phép miễn bàn.

Tổ Khanh tỏ vẻ khó chịu:

– Vậy mà nói trước làm gì?

Tuyết Mai bật cười:

– Nói trước để trưa mai có một bữa “nhậu” thịt bò khô với cà rem cây chứ.

– À mà... Mà có theo hộ tống tao không?

Tuyết Mai lắc đầu:

– Không. Tao phải đi làm tóc, mà với anh Tuấn đi mua quà tặng khoảng hai ba giờ gì đó rồi lại đón tao. Chương trình sau đó sẽ linh động.

Tổ Khanh ngập ngừng:

– Mà... mà làm tao khó nghĩ quá. Từ chối sợ anh Tuấn bảo tao này nọ. Nhận lời thì... ôi thôi con Kiều Dung nó biết nó làm ầm ĩ khắp trường, tao còn dám nhìn mặt ai nữa.

– Sợ quái gì. Mà với anh Tuấn cũng sắp sửa...

Tổ Khanh vội ngắt vào cánh tay Tuyết Mai, cướp lời:

– Câm miệng lại. Tao ghét mày có tính bép xép, chuyên môn xía vô chuyện người ta không à.

Tuyết Mai nhăn nhó, nguyệt Tổ Khanh.

– Mày làm cái trò gì vậy.? Đau thấy mô. Bộ tao không phải da thịt sao?

Tổ Khanh gật gù, cười nhẹ:

– Ờ, đau thì ráng nhớ. Mua băng keo dán miệng lại nghe.

Tuyết Mai điểm mặt Tổ Khanh, đe dọa:

– Mai mốt biết tay tao. Bữa nay tao hổ mới bị mày bắt nạt. Xin báo cho cứng biết trước là kể từ nay tao sẽ đóng vai trung lập, không có, không thấy mọi chuyện. Mày mà hỏi tao cái gì về anh

Tuấn tao bẻ gãy răng à.

Tổ Khanh cười nụ, soi lại bóng mình lần chót trong gương để thêm một lần nữa nhận thấy mình đẹp và khôn lớn hẳn lên. Rồi, hất hàm về phía phòng khách, nàng bảo Tuyết Mai:

– Thôi, tội mình ra ngoài đi. Chắc anh Tuấn đang nóng lòng lắm!

Tuyết Mai khẽ gật đầu, ngõ ngàng trước những đổi thay đột ngột ở người bạn hiền lành, trầm lặng thường ngày. Nguyên nhân sự thay đổi đó phải là anh trai nàng. Ý nghĩ ấy khiến Tuyết Mai thâm hãnh diện và thấy nhẹ nhõm như trút được một gánh nặng đã từ lâu trĩu nặng trên cảm nghĩ nàng. Chính Tuyết Mai đã lập đi lập lại hằng trăm câu ca tụng về nhan sắc, tính tình Tổ Khanh trước mặt bà Giáo. Cũng chính Tuyết

Mai gợi ý cho bà Giáo nghĩ tới việc xin Tổ Khanh cho Tuấn.

Nhưng khi những lễ nghi đang được xúc tiến Tuyết Mai vẫn thầm e ngại vu vơ, không phải nàng sợ Tuấn thiếu điều kiện hay quê mùa không xứng đáng với cô bạn gái của nàng. Nhưng dù yêu kính Tuấn như cha, thương mến Tuấn hơn cả bản thân nàng, Tuyết Mai vẫn nhận biết số tuổi quá chênh lệch giữa hai người. Hai thế hệ cách nhau mười năm đã có nhiều điểm dị biệt trong hệ thống suy luận và nhân sinh quan. Hơn nữa Tuấn khó hiểu như lòng biển cả. Lúc Tuấn đam mê như một cậu trai mới lớn. Lúc lạnh lùng, cô độc như ông già.

Tuyết Mai đã tìm đủ mọi cách, cố xếp đặt một cuộc gặp gỡ thật toàn vẹn để ít nhất ở lần sơ kiến Tổ Khanh có nhiều thiện cảm với Tuấn. Từ thiện cảm ban sơ

ấy, tình yêu sẽ đến nếu Tổ Khanh muốn tìm hiểu sâu xa hơn con người Tuấn. Với một người con gái, nhận xét đầu tiên bao giờ cũng hệ trọng cho việc giao tiếp sau đó. Nhưng lúc này sự e ngại đã bay biến đi. Tuyết Mai có thể đọc trong ánh mắt, điệu cười, giọng nói của Tổ Khanh những rung cảm sâu đậm – những rung cảm mạnh mẽ cho một tình yêu thiết tha.

Ra tới phòng khách, trong khi Tổ Khanh còn đang bối rối, lí nhí chào hỏi Tuấn qua bờ vai bạn, Tuyết Mai bắt gặp ánh mắt dò hỏi của anh trai. Tuyết Mai mỉm cười, ngược mặt lên trần nhà, làm như không hiểu ý Tuấn. Biết Tuyết Mai trêu chọc mình, Tuấn vẫn thản nhiên. Chàng cười thật tươi, hỏi Tổ Khanh:

– Sao cô Khanh? Hồi trưa chắc ngã đau lắm hả?

Minh tròn mắt nhìn Tổ Khanh chen vào:

– Chuyện gì vậy?

Tuấn đỡ lời:

– À, trưa nay chút nữa thì cô Khanh ăn bánh xe taxi rồi. Chắc đau quá về nhà không dám nói lại hả Khanh?

Tổ Khanh cười ngượng nghịu, ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Tuấn, đáp:

– Dạ, không sao ...

Minh quay sang Tuấn:

– Lúc đó mày lảng vãng trước cổng trường à?

Tuấn lắc đầu:

– Ít khi lắm. Tao mới từ “Đỉnh gió hú” ra, đứng đón taxi về nhà. Định

không can thiệp vì ớn mấy cô T.V. quá, nhưng thấy thằng taxi nó xấu, tao đành ra tay anh hùng hiệp liệt. Ai ngờ... lại là cô Khanh!

Ba chữ “Đỉnh gió hú” khiến Minh hiểu ngay lời yêu cầu “miễn tố” của Tuấn, Minh mỉm cười thích thú nghĩ đến món quà mà chàng sẽ bắt Tuấn phải hồi lộ để mua chuộc sự im lặng của mình – một châu du hí với Hélène tại ngôi nhà trên đỉnh gió hú giữa lòng Sài Gòn!

Tổ Khanh lại không chú ý tới ba chữ đỉnh gió hú ấy. Nàng cho rằng đó là một quán nước quen thuộc nào mà Tuấn và các bè bạn hay lui tới. Điều khiến nàng thắc mắc là nếu chỉ vô tình đến đứng trên con đường đó, tại sao cuối cùng Tuấn lại đi với Diễm và không mấy may chú ý tới nàng. Ngần ngại mãi, Tổ Khanh mới dám hỏi Tuấn:

– Trưa nay đi với cô Diễm vui không anh Tuấn?

Tuấn cười nhẹ:

– Vui gì... cô ấy báo tin sắp lấy chồng mà.

– Vậy chắc anh buồn lắm nhỉ?

– Chút xiu thôi. Mùa này là mùa cưới hỏi có khác. Thiên hạ gửi thiệp cưới tùm lum – quay sang Minh, Tuấn tiếp – Mà y còn nhớ thằng Phấn không, Minh?

– Nhớ. Nó sắp cưới vợ à?

– Ờ.

– Cô nào vậy?

– Tao không biết. Nghe nói ở chỗ nó dạy học. Đang phân vân không biết nên mua gì mừng nó đây.

Tổ Khanh mỉm cười vì thấy Tuấn đã bắt đầu “nhập đề”. Nàng nháy mắt ra hiệu cho Tuyết Mai, trêu Tuấn:.

– Cô Diễm sắp lấy chồng còn anh sao không bắt chước ông Phấn nào đó kiếm một cô ở chỗ đóng quân cho tiện việc...

– Sức mấy mà họ mê anh...

Tiếng “anh” quá tự nhiên của Tuấn khiến Tổ Khanh hơi ngượng ngùng. Nàng nói thầm cha nội này “Tây học” quá ta. Xứng anh dễ dàng, ngọt như mía lùi vậy.

Minh lên tiếng hỏi Tuấn:

– Nhỏ Diễm sắp lấy chồng thật à? Nghe nói mày với nó mất nhau lắm mà. Đau không hả Tuấn?

– Cũng hơi nhức nhối chút xíu vậy thôi.

– Chị Diễm lấy ai vậy, anh Tuấn? –
Tố Khanh xen vào.

Tuyết Mai đỡ lời anh:

– Cha Tấn “lục lộ” đó.

– Có phải cái ông đi chiếc Lambretta mà tiếng máy nổ kêu như động cơ phản lực ấy hả?

– Ủa...

Tuấn nhìn Tố Khanh tinh quái:

– Sao em cứ thắc mắc về cô Diễm hoài vậy?

Tố Khanh đỏ mặt, nhìn nhanh Tuấn:

– Bộ chạm vào yếu huyệt của anh sao?

– Anh mình đồng da sắt, chẳng có cái yếu huyệt nào cả. Rồi em sẽ thấy. Nhưng anh không muốn nhắc tới cô Diễm lúc này..

Một lần nữa Tổ Khanh lại để ý tới tiếng “anh, em” ngọt lịm của Tuấn. Và ý muốn gạt bỏ tên Diễm khỏi câu chuyện giữa bốn người khiến Tổ Khanh cảm thấy tự ái được vuốt ve rất nhiều.

Chợt Tuấn hỏi Tổ Khanh:

- Chiều nay em rảnh không?
- Em bận quá. Bài vở bù đầu à.

Tuấn cười nụ:

– Tạm xếp sách vở một hôm coi. Định nhờ em đi mua giúp món quà mừng vợ chồng Phấn.

- Để hôm khác đi anh.

– Ngày kia là đám cưới rồi.

Tố Khanh đưa mắt nhìn Minh hỏi ý kiến. Minh cười dễ dãi:

– Khanh cũng nên trả ơn người hùng một lần đi. Hơn nữa có cả Tuyết Mai còn sợ nổi gì...

Tuấn lắc đầu, chậm rãi nói:

– Không, Tuyết Mai nó bận đi làm tóc. Tao định mời Tố Khanh đi với tao, giúp tao chọn đồ mừng thôi.

Câu nói của Tuấn khiến Tuyết Mai và Tố Khanh sửng sốt. Đáng lẽ Tố Khanh đã nhận lời. Nàng chỉ từ chối cho phải phép để đợi quyết định của Minh. Vì thế việc xác nhận chỉ có Tuấn và nàng đi mua đồ tặng, theo Tố Khanh là một lỗi lầm lớn của Tuấn. Nàng e dè nhìn Minh. Nhưng trái với điều Tố Khanh dự tưởng,

Minh cười thật tươi với Tuấn bằng môi và mắt, thân mật trách bạn:

– Thằng này ngu thật. Tao đâu có bắt mày khai ra điều đó.

Tuấn cũng cười:

– Mày biết tính tao thẳng như ruột ngựa mà...

Tổ Khanh và Tuyết Mai nhìn nhau, thở dài nhẹ nhõm. Tuyết Mai đứng dậy, vén tay áo nhìn đồng hồ, nói với Tuấn và Minh:

– Thôi, tụi em vào sửa soạn qua loa một chút đã.

Tổ Khanh ngập ngừng đứng dậy. Nàng muốn phát một cử chỉ chống đối nào đó, dù chỉ là chống đối cho có lệ. Nàng liếc nhanh về phía Tuấn, bắt gặp

nụ cười hiền hòa sau hàng mi dài và cong nhẹ như hàng mi con gái. Ánh mắt hiền hòa ấy giúp Tổ Khanh bớt ngượng ngập và lảng lảng chấp nhận thêm một lần nữa sự qui lụy của nàng trước tình yêu.

Tuấn cúi đầu xuống, mỗi tiếp một điều thuốc. Rồi ngược lên nhìn theo bóng dáng éo lả, mảnh khảnh của Tổ Khanh với nụ cười khó hiểu. Chàng chợt nhận biết, đã qua rồi, qua thật xa dấu vết si mê của những lần nhìn với theo bóng dáng một người đẹp đang bị mình chinh phục. Niềm vui đắc thắng không còn hò reo trong hồn. Mà là một chút hãnh diện mong manh, thứ hãnh diện trầm lặng của một con người thấy rõ quyền lực của vòng tay mình. Thứ hãnh diện cao ngạo của một kẻ đứng trong hào quang kẻ đắc thắng, đứng một đỉnh đồi, một kỳ đài

nhìn xuống những cánh đồng bao la núi sông hùng vĩ của một quốc gia nhược tiểu vừa bị mình thống trị. Cố gắng lắm chàng mới ngăn dấu được tiếng thở dài buồn nản.

Đi từ phiêu lưu này sang phiêu lưu khác, chinh phục này sang chinh phục khác nhưng nguyên động lực không còn là đam mê, vị kỷ tuổi dại. Mà là một thói quen nhàm chán được lập đi lập lại theo một chu trình tiến, thoái biến bất dịch.

Minh chợt lên tiếng:

- Sao, vụ Đỉnh gió hú tới đâu rồi!
- Thường thường bậc trung vậy.

Minh tròn mắt nhìn Tuấn, thấp giọng:

- Chắc hôm qua tời bởi hoa lá hả?

Lâu lâu mới về phép một lần, chắc mày ráp-pen kỹ lắm phải không?

Tuấn cười đồng lõa:

– Bắt buộc.

– Vậy hôm nay nghỉ dưỡng sức nhường tao đi.

Tuấn chột khó chịu, nhưng cố giấu diếm dưới nụ cười vừa trở thành gượng gạo.

– Nếu mày muốn. Hai xấp một đêm thôi.

– Kỳ vậy. Người nhà cả mà. Nửa tiền đi. Hồi này tao bắt đầu chán dân mũi tẹt da vàng rồi. Ngủ với dân lai một đêm cho thỏa chí tang bồng... Đ.m... hồi còn mồ ma Thực dân, phong kiến ở xứ này sức mấy rờ vô được giống mũi lõ, dù là mũi

lỗ mắt nôm, mũi lỗ rau muống, lai hàng 4, 5 đời...

Tuấn thâm trách Minh thiếu tế nhị. Dù sao Hélène cũng là một thứ già nhân ngãi, non vợ chồng với chàng.

Nhưng Tuấn cũng chợt nhớ ra rằng dưới mặt mọi người, kể cả bạn bè chàng, Hélène chỉ là một con điểm. Một con điểm. Ai cũng nghĩ chàng và Hélène chỉ là một cặp bồ bịch kiểu trai tứ chiến, gái giang hồ. Họ có toàn quyền muốn sử dụng thân xác Hélène bất cứ lúc nào. Và Tuấn xót xa nhận biết những liên hệ do sự trao đổi xác thịt giữa chàng và Hélène không còn thuần túy là sự ve vãn của con đực với một con cái. Đã có manh nha một tình cảm mới lạ dưới những danh từ cứng nhắc, trơ trẽn nọ. Chàng tự dối mình xếp loại nó vào lòng thương hại, thương hại một cô gái ấp ủ mối tình đơn

phương, mối tình quá thanh cao so sánh với cương vị nàng, với những màng lưới nhện dơ bẩn quanh nàng.

Sau một khoảng trống im lặng khô lạnh, Minh lập lại đòi hỏi:

– Tuấn, nghĩ sao mày. 8 giờ tối nay nghe.

Tuấn ngược lên nhìn Minh, chưa có phản ứng rõ rệt, vừa nhìn thấy Tổ Khanh cùng Tuyết Mai hiện ra phía sau lưng Minh, chàng vội gật đầu không tính toán:

– Đồng ý, 8 giờ tối nay tại Brodard...

Tuấn đứng lên, bắt tay Minh nói nhanh:

– Thôi, tao đi,

Minh gãi nhẹ vào lòng bàn tay Tuấn, thì thầm:

– Đúng hẹn nghe mày...

Tuấn nhếch môi cười vô nghĩa. Chàng hất mặt về phía Tuyết Mai ra hiệu rồi bước chân ra cửa. Tuấn thấy buồn vô hạn. Nhưng chẳng biết tại sao mình buồn.

Minh vỗ vai Tuấn, giọng cười hờn hở, ròn rã niềm vui như những mũi kim nhọn tằm thuốc mê châm chích vào thân thể Tuấn khiến chàng ngất lịm đi, cảm nghĩ mềm nhão ra thành một thể khối bầy nhầy, nhom nhóp. Hình như Minh nhắc lại câu đúng hẹn một lần nữa. Và sau lưng Tuấn loáng thoáng tiếng cười nói trong sáng của Tuyết Mai và Tổ Khanh.

6

Thấy Minh bước vào, Tuấn vẫn ngồi bất động trên ghế.. Chàng hồ hững bắt tay Minh, chỉ xuống chiếc ghế đối diện:

– Uống gì mày?

Minh không trả lời Tuấn, quay sang người bồi vừa từ xa bước tới, cao giọng:

– Ê một 33 nghe.

Rồi quay sang Tuấn, Minh vồn vã:

– Sao mày. Hồi chiều có gì lạ không?

Tuấn cười méo mó:

– Chẳng có gì lạ. Mua quà tặng xong tao nhờ con Mai nó đưa Khanh về.

Tuấn ngừng lại một lát rồi giải thích tiếp:

– Đưa em về thì muộn giờ hẹn với mày. Tao phải đọc lại nhà Hélène bảo nó đừng đi đâu tối nay. Mình ngồi đây uống bậy vài chai đã... khoảng mười giờ mày mò lại em...

– Còn mày?

– Tao chưa quyết định gì cả. Tùy hứng. Đêm nay tao tự cho phép mình làm một thằng Lê Dương của Sài Gòn.

Những chai 33 khiến mặt Tuấn tím bầm lại như da gà chọi. Chàng uống liên

miên ly này sang ly khác trong khi Minh chỉ nhăm nháp cầm chừng. Minh không thể nhận biết được nỗi buồn tủi mông mênh trong hồn Tuấn.

Chàng ngỡ rằng sau một thời gian vào quân ngũ, tửu lượng Tuấn đã khá cao. Vì, giọng nói của Tuấn vẫn sang sảng. Những câu chuyện vẫn kéo dài bất tận. Và điệu cười của Tuấn vẫn lạnh lạnh, chát chúa như thuở nào.

Quán mỗi lúc một đông người. Tiếng cười nói ồn ào, tiếng nhạc vụn hết volume, hơi người và khói thuốc khiến Tuấn ngọt ngạt. Minh cũng bắt đầu nóng ruột vì chiếc kim dài đang bò dần về số 12 để đưa chiếc kim ngắn tới con số 10. Minh đưa tay sờ sẫm túi quần, mỉm cười thích thú khi thấy gói bảo bối còn nằm nguyên ở vị trí cũ. Món bảo bối này Minh có đã lâu nhưng chưa kịp dùng tới. Một

người bạn cùng sở, trong chuyến viếng thăm Nhật Bản mua về làm quà tặng cho những người độc thân và chịu chơi như Minh. Hắn đã ghé sát vào tai chàng thì thầm:

– Cam đoan công hiệu hơn cả thuốc phiện nữa mày ơi. Quý lắm đó. Ông đừng có dùng với mấy nàng sến nường mà uống đi.

Vẻ thấp thỏm của Minh khiến Tuấn chột cười ròn rã:

– Thôi, lại đằng đó đi cha nội. Mai phải phúc trình thật đầy đủ nghe.

Minh hí hửng đứng dậy, siết chặt tay Tuấn:

– Ờ, cũng mười giờ rồi. Đêm xuân đáng giá ngàn vàng mà...

Rồi Minh xoay người định bước đi. Sực nghĩ tới vấn đề tiền nong. Minh quay lại hỏi Tuấn:

– Bao nhiêu mày?

Tuấn quảng lên mặt bàn một xấp giấy hai trăm cười gượng:

– Mày cầm đỡ hai ngàn cho chắc. Nhớ phải khéo léo không nó chửi tao mục mả. Sáng mai cứ nhét tiền dưới gối trước khi về.

Minh ngần ngại giây lát, cầm lấy số bạc nhét vào túi, hấp tấp bước đi sau hai tiếng cảm ơn ngắn ngủi. Được vài bước Tuấn gọi giật Minh lại, nói với theo:

– Mày nên bịa đặt một cái cơ nào đó để bào chữa cho sự lỡ hẹn của tao. Như bị bạn bè chuốc say như chết... hay là...

đang bị một em nhà lành nào bắt xác chẳng hạn...

Minh đưa ngón tay lên trời, nháy mắt với Tuấn:

– Yên trí lớn. Mồm mép Luật khoa mà cứng!

Tuấn lơ đãng nhìn theo dáng đi vội vã của Minh. Chàng ngồi bất động như một xác chết. Đầu óc là những cảm nghĩ hỗn loạn vụn vỡ, Tuấn nghĩ nhanh tới nỗi tủi nhục của Hélène khi biết chính chàng dẫn dắt cho Minh tới tìm nàng. Nhưng Tuấn chỉ biết thở dài, buông xuôi hai tay nhìn sự việc diễn biến. Tất cả như một mũi tên đã rời khỏi dây cung. Không thể bắt với lại được nữa. Dù cho chàng có đôi hia bảy dặm. Dù cho chàng có đôi cánh hải âu.

Một người lính ngoại quốc quá chén lảo đảo bước vào. Hắn phải mở cửa bằng vai và sức nặng của thân hình. Những bước chân xiêu vẹo khiến hắn ngã đổ vào bàn chàng rồi ngồi phịch xuống chiếc ghế trống Minh vừa đứng lên. Tuấn trừng mắt nhìn hắn. Hắn vụng về chào chàng cười thật hiền, lắp bắp một câu xin lỗi. Nụ cười và khuôn mặt hắn thật ngây dại. Hắn chỉ khoảng 19, 20 gì đó. Tuấn mỉm cười với hắn rồi ngửa cổ nốc cạn một hơi ly la- ve đầy. Thấy chàng đưa tay áo quệt ngang vết bọt trắng đọng trên mép, hắn lại cười thật hiền, hỏi:

– Thiếu úy có chuyện buồn? Người yêu? Gia đình?

Tuấn lắc đầu, gọi bồi mang thêm la-ve. Thế giới đã bắt đầu xôn xao vì cuộc chiến trên đất nước này, một mảnh đất nhỏ bé như một khay cúc trên tấm áo

khi so sánh với lục địa phía Bắc. Tuấn còn nhớ rõ sự so sánh tượng hình ấy của ông thầy giáo năm chàng học lớp nhì, lớp ba gì đó. Thế giới đã nhìn về đất nước này bằng những nếp nhăn ưu tư dù chỉ là những ưu tư hời hợt. Nhưng chính những người sinh ra lớn khôn lên trên mảnh đất này vẫn bình thản nhìn lửa đạn, vẫn nhẫn nhục cúi đầu chấp nhận phần số tối tăm của mình. Người ta chỉ cầu trông ở phép lạ, ở một bàn tay vươn qua đại dương cứu giúp. Người ta phó thác thân phận tương lai mình cho hai chữ số kiếp vô hình, trống không.

Trong khi bọn trẻ tuổi như chàng lao đầu vào lửa đạn, hò hét bắn giết như một khí cụ thì ở thành phố này người ta làm gì? Trốn quân địch, ăn cắp đồ viện trợ, kinh doanh trên xác chết tử sĩ và tạo dựng cho xã hội một giai cấp mới: những

bà hoàng điểm và những ông vua ma cô. Tuấn gọi thêm cho người lính trẻ ngoại quốc một chai. Hấn cười, nói cảm ơn. Nhiều chai la-ve khác được mang tới, lấp đầy hai chiếc ly không. Người lính ngoại quốc bảo Tuấn:

– Thiếu úy là một con sâu rượu trầm lặng. Thiếu úy có gia đình chưa?

Tuấn giơ bàn tay trái ra trước mặt hấn cười nụ thay câu trả lời. Hấn nhìn mũi một cách tinh quái:

– Nhiều người hay đùa cợt với chiếc nhăn cười lắm.

Tuấn kéo một hơi thuốc dài trước khi thô bạo dụi tắt mẩu tàn thuốc vào chiếc gạt tàn màu xanh bàn. Chàng nói qua hơi thở khói:

– Tôi không bắt anh phải tin.

Hắn gật đầu:

– Cám ơn.

– Còn anh, chắc chưa hứa hôn nữa?

– Vâng. Tôi chưa có, cả người yêu. Mấy người lính đã hỏi hương bảo bọn tôi rằng con gái Việt Nam đẹp lắm, đáng yêu lắm. Tôi sang đây để tìm một người yêu lý tưởng, một người con gái trọn đời chỉ yêu một người.

Tuấn cười sắc lạnh:

– Anh gặp người trong mộng chưa?

– Chưa nhưng tôi tin rằng mình sẽ gặp. Và tôi sẽ ở xứ này cho tới khi mộng ước thành tựu.

– Chúc anh may mắn.

– Cám ơn, Thiếu úy, Thiếu úy Biệt

Động Quân của tôi.

– Tại sao anh lại dùng đến chữ Biệt Động Quân ở đây?

– Tôi nghe họ ca tụng những người lính có con cọp trên tay áo của Việt Nam lắm.

Tuấn cười:

– Và bây giờ tôi phải nói cảm ơn anh?

Người lính trẻ cười hóm hỉnh. Hắn móc túi lấy một điều thuốc, gài lên môi. Rồi một tay lần kiếm hộp quẹt, một tay cài nút áo ngực. Tuấn khẽ nhăn mặt vì chàng không quen với những cử chỉ tương tự. Mấy người lính ngoại quốc cổ vấn đơn vị chàng đã bị những thói quen của đơn vị đồng hóa, bỏ quên lối xử sự rất Mỹ kia từ lâu.

Người bồi tiến tới bàn Tuấn, nghiêng người nói với Tuấn:

– Thừa Thiếu úy gần giờ giới nghiêm rồi...

Tuấn đưa tay cầm chiếc kẹp nhỏ có những mảnh giấy ghi số tiền phải trả, bâng khuâng tự hỏi phải làm gì cho hết đêm nay. Một nỗi cô đơn hiu hắt tràn vào hồn Tuấn. Chàng liếc nhanh về phía người lính ngoại quốc trẻ, ao ước tìm thấy một vài nét quen thuộc dễ mến trên khuôn mặt hắc để có thể rủ hắc đi lang thang với mình đêm nay. Người lính ngoại quốc cũng ngược nhìn chàng khi Tuấn đặt một xấp giấy bạc chưa tháo ghim cúc lên chiếc đĩa nhựa trên tay người bồi. Hắc hỏi Tuấn:

– Thiếu úy về đâu?

– Tôi cũng không rõ nữa. Đêm nay tôi muốn làm một người lữ khách của thành phố này.

– Nếu thế, Thiếu úy có thể cho phép tôi được làm người đồng hành?

Tuấn xô ghế đứng dậy, cười độ lượng.

– Rất đồng ý.

Người lính ngoại quốc cũng đứng lên, thân mật:

– Và tôi được phép làm khổ chủ?

Tuấn cười nụ lặng lẽ bước ra ngoài đường. Người lính ngoại quốc bám sát sau lưng chàng.

Hai chiếc Honda đèn rọi chói chang dừng trước mặt Tuấn và người lính ngoại quốc. Một giọng Mỹ hồ hởi vang lên. You come back home? oản hản drất, OK

Người lính ngoại quốc cười, vẫn nụ cười thật hiền, nhìn Tuấn dò hỏi. Tuấn gật đầu hất hàm về phía băng sau của chiếc Honda, chậm rãi một mỗi bước xuống đường.

Leo lên chiếc Honda của thanh niên mặc áo blouson da, Tuấn bảo hấn:

– Ở đâu có chơi bởi bạn?

– Dạ thiếu gì Thiếu úy. Ngàn rưởi chịu không?

Người lính ngoại quốc đã say mê người. Hấn gục đầu vào lưng người “tài xế” Honda thứ hai. Tuấn biết không cần phải hỏi ý kiến hấn nữa. Chàng tặc lưỡi, bảo người thanh niên chở chàng:

– Rồi, chịu.

Hai chiếc Honda nối đuôi nhau lao

vút vào lòng phố nhá nhem bóng tối.
Gió lạnh phủ lên thân thể, mặt mũi kh-
iến Tuấn hơi lạnh, khẽ rùng mình.

Người thanh niên gọi chuyện.

– Thiếu úy mới ở mặt trận về?

– Chỗ thiếu úy uýnh lớn không
Thiếu úy?

– Sơ sơ vậy thôi...

Giọng hần chuyển sang kể lể:

– Em cũng là nhà binh mà, Thiếu úy.
Nghèo quá phải kiếm thêm chút ít cho
mấy cháu ăn quà sáng...

Tuấn giả say lè nhè:

– Con c... Đ.m... mấy anh chở Mỹ
kiếm bộn tiền giàu thấy mẹ, chẳng mấy
chốc mà xây nhà gạch, sắm xe hơi.

Giọng người thanh niên đầy nhẫn nhục:

– Ai cũng tưởng vậy đó, Thiếu úy. Nhưng có ở trong “nghề” mới biết được. Hồi này Mỹ nó cũng ghê lắm rồi Thiếu úy.

Tuấn im lặng. Tới một ngã tư, chàng đập mạnh vào vai người thanh niên, nói lớn:

– Ê bạn. Quẹo sang tay mặt coi. Kiểm chỗ nào vắng vẻ, đái một phát cho tỉnh.

Chiếc xe quẹo cua đột ngột khiến người Tuấn hơi lạng đi. Chàng vòng tay ôm chặt bụng người thanh niên quay mặt về phía sau, phá lên cười điên dại. Tiếng cười lạnh lạnh cao vút lên, chạy dài theo những con phố âm thầm tràn ngập bóng tối. Tiếng cười tủi đau và mệnh mông sâu hận.

Người lính ngoại quốc choàng tỉnh vì tiếng cười của Tuấn. Hắn lè nhè:

– Chuyện gì đó, Thiếu úy Biệt Động Quân của tôi?

Tuấn nói con c... Chàng kêu lớn “tốp, tốp” khi vừa nhìn thấy ánh đèn màu hồng nhạt hắt qua khung cửa sổ nhà Hélène. Chắc giờ này Minh và Hélène đang làm “cái đó”. Tuấn vạch quần tiểu vào một gốc cây. Người lính ngoại quốc cũng khật khưỡng bước lên hè đường, làm công việc tương tự, Tuấn hỏi hắn:

– Máy thằng chở xe bảo chơi bởi ngàn rưỡi một đêm, chịu không?

– Cũng chẳng đắt đỏ gì, phải không Thiếu úy?

– Không đắt với anh nhưng với tôi thì... đau ruột lắm.

Người lính ngoại quốc im lặng. Chắc Minh và Hélène đang làm “cái đó”. Tuấn nghiêng chặt hàm răng lại. Đánh rằng Hélène chỉ là một con điểm, không ngủ với Minh sẽ ngủ với một người khác lạ mặt khác. Miễn là chúng có hai ngàn bạc trong túi. Nhưng... Nhưng tại sao Minh lại là bạn chàng. Dàn cảnh cho Minh gặp Hélène, Tuấn vẫn thầm mong Hélène sẽ cự tuyệt, xua đuổi Minh. Nàng sẽ lộng lộn khắp nơi để tìm Tuấn bằng trăm ngàn danh từ chột hiện đến trong đầu óc. Tuấn sẽ cười thật hiền năn nỉ, xin lỗi nàng. Thế nhưng, mọi việc đã êm xuôi. Ánh đèn màu hồng nhạt hắt qua khe cửa sổ báo Tuấn rằng mọi việc đã êm xuôi. Và hai đứa chúng nó, thằng Minh, con Hélène đang làm “cái đó”.

Tuấn buột miệng chửi thề. Người lính ngoại quốc đã ngồi lên xe, vẫy gọi chàng

ríu rít. Thiếu úy! Thiếu úy! Lẹ lên. Tuấn khật khuống ngồi lên phía sau người thanh niên mặc blouson da. Chàng thở dài ngoái nhìn lần chót những vệt sáng màu hồng nhạt trên cánh cửa sổ.

7

Tiếng gõ cửa khoan thai mang nụ cười mãn nguyện sung sướng lên môi Hélène. Tuấn! Tuấn đã đến. Hélène nhìn nhanh xuống thân thể mình. Không một mảnh vải nào.

Cặp vú cao ngạo tràn đầy sinh lực. Làn da bụng mịn màng óng lên màu lông tơ vàng sẫm như tơ tằm. Cặp đùi dài thon nhỏ kiêu sang. Nụ cười tươi tắn trên môi nàng đã điểm thêm chút kiêu

hãnh – cái kiêu hãnh của một thiếu nữ biết mình đẹp – biết thân thể mình là dòng điện cao thế làm tắc nghẽn mạch máu những người đàn ông.

Hélène chạy vội ra cửa. Nàng âu yếm gọi “anh” khi cánh cửa mở rộng theo vòng tay nàng.

Nhưng nàng chợt chết đứng trong tư thế đó. Mắt tròn tròn, miệng há lớn, hai tay đưa về phía trước. Cổ họng nàng khô đắng, tiếng nói thều thào, lắp bắp:

– Ô... ông kh.. hông phải là..

Người thanh niên đối diện, có cái dáng dấp giống Tuấn, mỉm cười khả ái khẽ gật đầu chào nàng, đỡ lời:

– Vâng, tôi là Minh bạn anh Tuấn.

Hélène đã thoát khỏi giây khắc “hóa

thạch”. Nàng ngượng ngùng chạy vào buồng riêng, choàng vội chiếc áo ngủ lên thân thể, rồi vừa buộc dây lưng vừa trở lại phòng khách. Minh đã thản nhiên ngồi xuống ghế, ung dung hút thuốc, nhìn về phía nàng với ánh lửa kỳ lạ trong đáy mắt.

Những ngón tay búp măng dính chặt hai vạt áo vào nhau khi nào khép nép ngồi xuống. Minh khẽ lắc đầu, mỉm cười. Nụ cười của chàng mang ý nghĩa một câu trách móc đùa cợt. Còn gì phải che giấu nữa. Tôi đã thấy hết cả những gì có trên thân thể em. Hélène cố trấn áp sự ngượng ngập, hỏi Minh:

– Anh Tuấn tôi nhờ ông tới đây phải không ạ?

Minh gật đầu:

– Vâng. Anh Tuấn mới gặp một lũ bè bạn trời đánh. Tội nó bắt cóc anh ấy đi rồi. Anh Tuấn nhờ tôi tới báo tin cho Hélène .

Hélène nhìn Minh thật sâu để đo lường câu nói của người thanh niên lạ mặt tự xưng là bạn Tuấn.

– Xin lỗi ông... Lúc này tôi chưa nghe rõ quý danh...

Minh cười nụ:

– Chỗ quen biết cả mà Hélène. Bỏ những “mỹ từ” ấy đi. Hélène cứ gọi tôi là Minh. Tôi là một trong những bạn thân nhất của Tuấn..

– Dạ...

Giọng Minh nồng ấm hơn:

– Tôi có nghe Tuấn nói nhiều về Hélène. Mãi đến hôm nay mới gặp mặt...

– Anh Tuấn nói gì về Hélène vậy?

– Tuấn bảo Hélène là vương hậu của Sài Gòn...

Hélène bật cười nho nhỏ:

– Anh dạy quá lời.

– Không phải tôi nói nghe...

– Nếu thế chắc mắt anh Tuấn phải được đưa đi khám Bác sĩ...

– Nếu Hélène nghĩ vậy thì tôi cũng cần đi Bác sĩ nữa.

Hélène hất mái tóc về phía sau, mặt hơi ngược lên kiêu kỳ:

– Anh cũng có vẻ... tán gái hay lắm.

– Hélène quá khen... Thực ra tôi nhút nhát lắm. Hăm bảy hăm tám tuổi đầu rồi mà thấy con gái đẹp tôi ngượng chín người, ấp a ấp úng như bị cà lăm ấy...

Hélène biết ngay ý định của Minh. Nàng vội đổi hướng của câu chuyện để “thử lửa” Minh:

– Anh Tuấn có nói gì nữa không, anh Minh?

– Không, Tuấn phong cho tôi làm sứ giả tối nay, dùng mọi cách để xin lỗi Hélène giúp Tuấn. Tuấn bảo người đẹp mà giận thì đáng sợ lắm.

Hélène “kê” ngay:

– Lúc này hình như anh nói rằng anh hay bị cà lăm trước mặt người đẹp kia mà, sao anh Tuấn lại cử anh làm sứ giả được. Anh Kha, anh Yên đâu rồi?

– Chính vì muốn giúp tôi điều trị bệnh cả năm mà Tuấn biệt phái tôi tới đây..Tuấn bảo dù sao thì chị cũng hiền lành, độ lượng, không khắt khe như máy kiểu nữ lạ mặt.

– Anh tin anh Tuấn thì có ngày vỡ nợ. Tôi dữ hơn sư tử Hà Đông nữa.

– Vậy sao? Chắc Tuấn định gài bẫy tôi rồi. Chị có cách nào giúp tôi thoát bẫy của hắn không?

Hélène lại cười nho nhỏ, im lặng, Minh gạn hỏi:

– Sao, chị giúp tôi được không?

Hélène chột nghiêm giọng, hỏi Minh:

– Anh muốn ngủ với tôi đêm nay?

Minh sửng sốt nhìn Hélène, chưa kịp phản ứng cho thích nghi. Chàng còn đang phân vân không hiểu Hélène quá thông minh hay đó chỉ là linh tính nghề nghiệp thì Hélène đã tiếp:

– Anh làm ơn khép giúp cánh cửa lại...

Minh lảng lảng làm theo. Mắt Hélène rục lên, nhìn theo bờ lưng rộng và phẳng của Minh. Nhưng nàng không đủ năng lực, can đảm để giận dữ nữa. Hélène chỉ thầm chua xót, tủi hổ. Tuấn đã hẹn nàng để giới thiệu cho Minh. Có phải anh vẫn chỉ coi em như một con điểm, một con điểm lai Tây, một của lạ cho khách làng chơi. Vâng, em chỉ là một con điểm. Nhưng sao anh quá vô tình như thế, anh Tuấn. Trận địa nọ đã biến đổi anh rồi ư? Anh không là Tuấn của ngày nào. Anh đã thay đổi. Anh đã có những cái bản

tiện của một kẻ tưởng mình lợc lỏi phải không?

Hélène đưa tay lên vuốt mặt. Một cảm giác tê dại lan tràn thật nhanh khiến lớp da mặt hình như dày hơn, thô hơn dưới lòng bàn tay. Nàng nghe rõ tiếng đế giày Minh tiến lại chỗ nàng đang ngồi. Những bước chân vừa mang vẻ hấp tấp như nhịp thôi thúc của thèm muốn, vừa mang ngần ngại, e dè của một tính toán, so đo trước sự thực trắng trợn, sắc buốt. Nàng nhận biết rõ ràng những ngón tay Minh run nhẹ nhẹ khi đặt trên vai nàng và nhút nhát chạy dài xuống cánh tay.

Hélène muốn bật cười thật lớn, nụ cười tủi đau bằng trăm lời kể lể, vạn hàng nước mắt. Nhưng nàng chỉ buông thõng hai tay, ngược lên nhìn khuôn mặt Minh đang cúi dần xuống, nhoẻn cười:

– Anh muốn ngủ với em thật à?

Hơi thở Minh đã ngắn hơn, dồn dập hơn. Chàng gật đầu, cúi sát xuống mặt Hélène hơn nữa. Bờ môi tham lam lướt nhẹ trên làn da mềm ẩm của Hélène chạy dài từ gò má xuống cằm cổ trắng ngần. Những ngón tay Minh như mười chiếc móc sắt bám chặt lấy cánh tay Hélène. Chàng thì thầm:

– Hélène! Hélène! Anh đã mơ ước ngày này, cảnh này từ ba năm nay. Ba năm, biết không Hélène.

Hélène chỉ mỉm cười mắt trừng trừng nhìn lên trần nhà. Nàng khéo léo gỡ những ngón tay bạch tuộc của Minh, cười nhẹ:

– Gì mà vội vàng vậy anh. Anh nên tắm rửa cho sạch sẽ đã..

Gói bảo bối giúp Minh đạt đến cao độ tuyệt đỉnh của sự hưởng thụ. Chàng và Hélène thiếp đi trong giấc ngủ nặng nhọc.

Gần sáng, Minh chợt thức giấc vì lạnh. Bên cạnh chàng, Hélène mở mắt trừng trừng nhìn lên đỉnh màn. Minh đặt tay lên chỗ đó, xoa nhẹ, hỏi Hélène:

– Em không ngủ sao?

Hélène nằm bất động như một xác chết, mặc bàn tay Minh nghịch ngợm một cách quỷ quái. Minh ngóc đầu lên, nhìn Hélène dăm dăm dò xét:

– Em giận anh à? Sao không nói gì cả.

Giọng Hélène lạnh buốt:

– Anh dùng thuốc phải không?

Minh bối rối giây lát, rồi cố gắng bào chữa:

– Đâu có. Em có vẻ giàu tưởng tượng quá.

Helène bật cười khô khan:

– Giàu tưởng tượng. Anh biết tôi làm nghề này bao nhiêu năm rồi không?

– Anh xin thể mà.

– Việc gì phải chối, tôi đâu có bắt lỗi anh. Tôi muốn hỏi anh thêm một câu nữa. Tại sao anh Tuấn phải gài tôi tiếp anh. Các anh mưu toan điều gì?

Minh cười gượng:

– Em mà viết tiểu thuyết chắc hay lắm.

Hélène quắc mắt nhìn Minh:

– Anh đừng nói lảng... Tại sao anh phải giấu diếm sự thực. Tôi chỉ là một con điếm. Anh cũng như những người khác khác. Có điều anh hơi khốn nạn một chút. Thứ nhất anh là bạn anh Tuấn. Tôi là nhân tình của anh Tuấn. Và, anh dùng thuốc để được lâu hơn lệ thường. Hừ, béo bổ gì khi kéo dài thời gian thêm nửa giờ hay một giờ nữa. Chắc anh sẽ tha hồ hãnh diện khoe khoang với bạn bè. Nào là tao quần em như cái mền rách. Nào là em mất tao luôn. Hừ, vinh dự lắm phải không

Minh ngượng ngùng, cố làm dịu cơn giận dữ của Hélène bằng một câu pha trò:

– Gì mà giận dữ quá xá vậy, người đẹp. .

Hélène nhếch môi khinh bỉ:

– Tôi chưa thấy ai trơ trẽn như anh...
Mà thôi, cũng chẳng cần anh phải trả lời
nữa. Tôi muốn...

Hélène dừng lại đột ngột. Nàng có cảm tưởng nếu nàng nói tiếp một tiếng nữa, chỉ một tiếng nữa thôi, nước mắt sẽ trào ra, nàng sẽ bật khóc nức nở. Và nếu nàng khóc được, nàng sẽ phải tha thứ cho Tuấn. Không. Không được khóc Hélène ơi. Ừ, hãy mím môi thật chặt như thế. Dù cho máu có rướm rướm theo dấu răng Mà hãy can đảm lên. Can đảm lên mà chịu đựng con ơi, con bé ngu dại Hélène ơi. Nó đã khinh mày như một con chó ghẻ. Mày luôn luôn là một con điếm, con điếm, con gái nằm ngửa lấy tiền nuôi miệng và trang điếm. Mày phải nhận thức điều ấy. Nhất định cuộc đời này không có những tâm hồn

cao thượng. Một con điểm hai mươi bốn tuổi đầu như mày sao còn ngu vậy, còn lụy vì tình như con nít sao. Anh Tuấn. Anh tàn ác vô tình đến vậy ư. Thằng bạn anh. Thằng bạn anh. Nó dùng thuốc.

Nước mắt ứa ra theo đuôi mắt, nhơm nhớp trên thái dương và những sợi tóc mai. Vậy mà em đã ngu dại, xuân ngốc hỏi anh sẽ lựa chọn em hay Diễm. Em đã hiểu. Hiểu lắm rồi.

Giọng Minh trầm xuống:

– Hélène! Anh thành thật xin lỗi em...

Nước mắt vẫn ứa ra theo đuôi mắt. Len lỏi vào những sợi tóc mai làm ngứa ngáy khó chịu. Bạn anh đó, anh Tuấn. Nó dùng thuốc vì của đau con xót. Hai ngàn đồng bạc giữa thời buổi này đâu

nhỏ .. Tuấn, sự thực đó à. Anh muốn khéo léo trả em về thế giới của em, đẳng cấp của em phải không anh? Em phải đủ tế nhị để nhận biết sự thực. Vâng, em xin trả anh lại cho xã hội, cho người yêu của anh, cho gia đình anh.

Nhưng sao lại đột ngột vậy. Tối hôm qua. Mới tối hôm qua còn tràn đầy kỷ niệm, còn vô vàn âu yếm. Hay có điều gì uẩn khúc. Đáy mắt nàng chột rục lên một đốm lửa mong manh. Để rồi lại là đen tối buồn thảm. Mày phải tỉnh táo một chút. Khôn ngoan một chút, cái tát hằn rát tử hổ còn rành rành đó. Thằng con trai trần truồng bên cạnh mày còn đó, còn đang lải nhải những tiếng xin lỗi đó. Tội nghiệp cho mày. Tội nghiệp cho mày. Tôi phải làm gì bây giờ. Dù sao tôi cũng chỉ là một người đàn bà, tại sao tôi không được quyền yêu một người đàn

ông và được yêu trở lại.

Tại sao người ta chỉ nhìn tôi như một dụng cụ giải trí. Mẹ, tại sao mẹ sanh con ra trong xã hội này. Con không muốn thế, con không muốn có cái hình hài này, tên tuổi này. Chính mẹ đã xa con, cách con một bức tường băng giá. Tình thương con của mẹ để con sống và con lớn lên. Nhưng nó không đủ sức phá hủy ngăn cách. Con vẫn là một dấu vết tì ố, một ám ảnh ô nhục của đời mẹ. Mẹ vẫn thương con cùng một lúc nguyên rửa con. Xã hội này cũng thế. Chúng thêm muốn con. Vì cồn ngực này. Cồn ngực chắc nịch mà hai núm vú còn hồng đỏ. Làn da bụng mịn màng này. Cái co nẩy lửa này. Bờ mông phồng cứng và cặp giò tuyệt mỹ này. Vốn liếng của con đó. Con kinh doanh bằng chúng. Kiêu hãnh vì chúng.

Thuở mới lớn, mới tập nằm trong vòng tay đàn ông con đã từng kiêu hãnh nhiều về sắc đẹp lộng lẫy, thân thể quyến rũ của con. Nhưng rồi, con hiểu biết đàn. Một nỗi tủi hổ âm thầm dấy lên. Dấu vết si mê của bọn đàn ông nếu có cũng chỉ là thứ mê muội vì dục vọng. Không ai dành cho con một tình yêu tinh khiết cả. Mà con thì ao ước, thèm muốn tình yêu thánh thiện ấy. Con tiếp tục kiếp sống khổ ải này cũng chỉ để tìm kiếm nó. Nhưng phũ phàng quá. Phũ phàng quá mẹ ạ. Con chỉ là một con vật cái, dành riêng cho những cơn động dâm. Không có tình yêu nào cho mày. Không có tình yêu nào cho con. Không có tình yêu nào cho em.

Bố! Bố của con! Bố đâu rồi. Bố đã hãm hiếp bao nhiêu người đàn bà trên đất nước này, trên những xứ thuộc địa

bố đã đi qua. Con có bao nhiêu anh, bao nhiêu chị và bao nhiêu em. Có đứa nào trong chúng con được làm một người bình thường. Những đứa nào làm đi được. Những đứa nào làm đi cái. Đã có lần nào bố vắt tay lên trán, nhớ thật đầy đủ những vụ hiếp dâm chưa. Tại sao bố không làm một cuốn sổ, ghi chép rõ ràng ngày, tháng, nơi bố đi hãm hiếp đàn bà, con gái thiên hạ. Để bây giờ bố đi một vòng thế giới, nhặt nhanh những đứa con hoang, những đứa con lai. Rủi có trường hợp hai đứa con bố ngủ với nhau thì sao. Có gì là loạn luân không? Hay có những đứa con hai huyết thống là nụ cười mai mỉa – Gia đình, tổ quốc, quê hương là những xa xỉ phẩm huyền thoại? Nghĩa là những đứa con lai không phải người? Đúng vậy không, bố. Vậy con là gì. Giống vật gì đây hả bố. Há mẹ. Mẹ của con.

Tại sao mẹ lại sinh con ra đời. Sinh ra trong cái xã hội này, đất nước này. Đất nước che dấu cho những tội lỗi, ti tiện. Hèn nhát cúi mặt trước những uy quyền. Và trút những căm thù, oán hờn lên đầu những kẻ yếu ớt vô tội, những nạn nhân của sự ô trọc, lầm lỗi. Mẹ. Con làm gì nên tội. Con đâu muốn chấp nhận sự hiện hữu này. Bố mẹ và con nữa, đâu muốn quyết định cho con chào đời. Tội nghiệp cho con. Con là một thứ nghiệp chướng của mẹ, của xã hội.

Những kẻ đồng loại gọi con bằng Hélène – Cô – Em cưng – Người đẹp. Người ta ban phát cho con những quyền công dân tối thiểu. Con có thể kiểm tra, có thể bầu cử. Con được luật pháp và giấy tờ hộ tịch xác nhận làm một công dân Việt Nam. Nhưng ngay chính mẹ, mẹ có đồng ý vậy không. Và những người

chung quanh con, họ có đồng ý vậy không?

Không. Không bao giờ phải không mẹ. Dân tộc nào cũng hất hủi những đứa con lai. Nhất là dân tộc của mẹ. Vì một nửa cấu thể con là của lũ người chinh phục đã từng đập giày đinh lên đầu tóc, mặt mũi dân tộc mẹ. Lũ đái vào thánh đường, chùa chiền và những nơi trang nghiêm nhất. Hãm hiếp, bắn giết chính bản thân hay quyến thuộc họ. Một đứa Tây lai, gái trai gì cũng giống nhau, dưới con mắt đồng loại mẹ là những đứa quỷ quyết, dâm ác, đáng ghê tởm, nguyên rủa và phỉ nhổ. Con có ở trong số đó. Con cũng sẵn sàng nhận nhục chấp nhận phần số rác rưởi của con. Nhưng tại sao các người không cho tôi yên phận làm một cọng rác rưởi. Tại sao có những lạch nước đen ngòm, hôi thối cuốn tôi đi, dạt

vào gầm cầu này, bụi bờ nọ.

Tội nghiệp cho mây Hélène ơi. Mây chỉ là một con điểm Tây lai. Nhớ chưa. Nhớ chưa. Anh Tuấn. Anh phũ phàng đến vậy sao. Em yêu anh mà. Yêu anh trọn đời em. Em có tiếc gì với anh đâu. Em đã dâng hiến cho anh phần thanh cao nhất của con người em.

Nhưng... thằng Minh... lọ thuốc Nhật bản... Nước mắt lại ứa ra. Những sợi tóc mai nhơm nhớp ngứa ngáy. Bố. Bố tôi là ai. Tôi có ai là bố không. Dân tộc bố tôi là Pháp, Đức, Ý hay một dân tộc Đông Âu nào khác. Dân tộc bố tôi nghĩ gì về dân tộc mẹ tôi, sắc dân xứ man dã, mọi rợ cần phải khai hóa bằng những vụ hãm hiếp, đánh đập, bắn giết. Bố tôi là một người Pháp chính tông hay là một bại binh, một kẻ du thủ du thực bán mạng sống mình lấy một số tiền để

cấp dưỡng gia đình – để ăn tiêu vung phí – hoặc cứu mạng sống mình cấp thời. Tôi không biết gì cả. Tôi không biết gì cả. Biết đâu không có một ngày tôi ngủ với bố tôi. Và không có gì phải ăn năn hối hận.

Nước mắt lại ứa theo đuôi mắt, đổ xuôi theo thái dương, thấm ướt làn vải gối. Không, em không khóc đâu Tuấn ơi. Khóc lóc có níu kéo được gì, phải chăng anh – anh – người em yêu dấu nhất đời.

Minh xoay người nằm nghiêng, vỗ về:

– Hélène! Tại sao em khóc. Nín đi em. Anh yêu em mà.

Hélène tìm khăn tay lau nước mắt. Giọng nàng khàn đục.

– Anh im đi. Tôi khinh ghét nguyên

rửa bọn con trai các anh lắm.

Ngượng ngùng khiến Minh nghẹn lời lâu lắm. Minh mới ấp úng được vài tiếng:

– Anh... anh thấy em khó hiểu quá.

Hélène bật cười sắc buốt:

– Hừ... khó hiểu... Một con điếm có gì mà khó hiểu. Và cũng chẳng cần thắc mắc... Ngủ được với tôi chưa thỏa mãn sao? Anh có tán tỉnh, mua chuộc cảm tình tôi thì mỗi lần ngủ vẫn phải trả tiền kia mà...

– Đã đành... Nhưng mình cũng nên chơi tình cảm một chút. Nhất là với em, không bao giờ anh xếp hạng em như mấy cô gái làm tiền khác.

– Cám ơn..

Minh đổi giọng ôn tồn hơn:

– Không biết em nghĩ gì chất chứa những gì sau vùng trán này. Anh chỉ mong em tin tưởng ở lời nói chân thành nhất của anh. Với anh, em chỉ là Hélène một người con gái đẹp. Anh không cần lưu ý tới những tiếng phụ thuộc xác định nghề nghiệp, địa vị em trong xã hội...

– Cám ơn...

– Em cố chấp quá Hélène ạ...

– Mặc xác tôi. Nghe anh lái nhái tôi nhức đầu quá.

Minh cụt hứng, lặng nhìn Hélène. Tội nó đồn con nhỏ này “tốc” thật không sai. Hồi chập tối nó vui vẻ chấp thuận việc mua bán, hưởng ứng nhiệt thành trong việc đó. Nhưng tại sao mới chỉ một giấc ngủ ngắn ngủi trôi qua, nó đã thay

đổi hẳn cách xử sự. Chắc vì gói bảo bối nọ. Minh không may mắn ân hận sau khi xử dụng nó. Hai ngàn bạc, dù của Tuấn. Vẫn là một món tiền lớn. Chàng đã qua đi giai đoạn hùng hục anh hùng tào và đầy khờ dại của những kẻ tập tễnh ăn chơi. Ngủ với Hélène một đêm thỏa mãn như thế đã đầy đủ rồi. Sài Gòn có nhiều của lạ. Mà túi tiền và thì giờ rảnh rỗi của Minh rất ít. Hơn nữa. Minh thích thay đổi không ngừng. Chàng không ưa làm một khách quen. Vuốt ve Hélène một vài câu chỉ là một cách lấy cảm tình để phòng những trường hợp kẹt.

Minh lại đổi thế nằm, xoay lưng về Hélène. Và chàng thiếp đi thật nhanh trong giấc ngủ. Giấc ngủ no tròn.

Hélène vẫn mở lớn mắt, trừng trừng nhìn lên đỉnh màn.

Tội nghiệp thân tôi. Tôi chỉ là một con điểm, một con vật cái hạ lưu. Nhưng thực ra tôi đâu muốn sống bằng nghề nghiệp dơ bẩn này.. Chính các người, chính sự kỳ thị của các người đã đẩy tôi nằm xuống. Chính các người đã tước đoạt đi cái quyền được làm một người đàn bà của tôi. Tôi đáng bị phỉ nhổ hay chính tôi có quyền phỉ nhổ các người. Tuấn. Tuấn ơi. Anh cũng chỉ tầm thường nhỏ mọn như những người đàn ông khác sao. Em làm gì nên tội. Em yêu anh kia mà. Hay một con điểm biết yêu, dám yêu là một trọng tội, đáng ném đá, đáng vút vào vạc dầu sôi.

Tuấn. Em mất anh thật rồi ư. Mất anh em lấy gì nương dựa, lấy gì bám víu vào để tiếp tục cuộc sống nhầy nhụa tử huyệt này. Em chết mất, Tuấn ạ. Chỉ có cái chết mới gột rửa được sự sỉ nhục anh vừa phũ

phàng trút lên hình hài, tim óc em. Em là điểm, nhưng anh nữ nào coi em như một con điểm. Tuấn. Tuấn. Em ngu dại quá phải không anh. Đáng lẽ sáng nay khi đưa anh ra xe, em nên tự hủy hoại thân mình, để được chết trong một ảo giác êm ái, một ảo ảnh vàng son về tình yêu chúng mình.

Hélène xoay người, nằm úp mặt xuống gối. Nàng nghiêng chặt hàm răng để khỏi bật ra những tiếng khóc hờn tủi, ngày mai tôi sẽ chết. Ngày mai tôi phải chết. Các người hài lòng chưa. Anh hài lòng chưa, anh Tuấn. Ngày mai tôi sẽ chết. Mẹ, mẹ của con. Con phải chết, mẹ ạ. Sống mà làm gì. Bấy nhiêu năm đã đủ tủi nhục ê chề. Bấy nhiêu năm con chỉ lẩn quẩn trong thứ bậc của những cọng rác rưởi, của những phần tử ung nhọt xã hội. Ngày mai tôi chết. Con chết. Em

chết. Vĩnh biệt. Tôi xin gửi lời vĩnh biệt đến tất cả mọi người. Vĩnh biệt anh Tuấn ơi. Em yêu anh. Em yêu anh.

8

Liền ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Tuấn. Điều Salem với nửa kẹp giữa hai ngón tay dài, xương xẩu, tô móng đỏ chót. Vẻ niềm nở của Liễn mang một nét kịch nào đó. Giọng Liễn phẳng lặng hời hợt:

– Lâu quá mới thấy em lại quán chị. Bộ mới về phép hả?

Tuấn nhú mày trách móc:

– Mới hôm nọ em với Hélène đến thăm chị thôi. Chị mau quên vậy?

Liều gật gù:

– Ờ, hồi này chị lú lẫn quá... Mà Hélène đâu. Sao em đi có một mình vậy?

Tuấn định nói cho Liều rõ mục đích của chàng khi tới đây. Hơn mười ngày qua, Hélène lánh mặt Tuấn. Có hôm chàng tới nhà Hélène ba, bốn bận nhưng vẫn chỉ thấy cửa khóa trái. Hỏi ở vũ trường, họ cho biết Hélène đã nghỉ làm từ ba bốn tháng trước, Tuấn đành khoanh tay buông xuôi. Những ngày phép ngà ngọc chấp cánh bay dần. Từng ngày. Rồi từng đêm.

Lễ đính hôn giữa chàng và Tổ Khanh đã hoàn tất. Mẹ chàng hài lòng. Gia đình Tổ Khanh hài lòng. Và riêng Tổ Khanh

như sống trong giấc mơ hoang đường. Nàng đã bàn tính với Tuấn bao nhiêu ước mộng. Nhưng Tuấn thiếu hẳn niềm vui chân thành. Chàng bị day dứt nhiều với hành động lạnh mặt của Hélène. Tuấn biết chàng là kẻ có lỗi – một lỗi lầm khó thể tha thứ. Dù sao, Hélène không phải là một thứ của chê bỏ. Đã nhiều kẻ quyền thế, giàu có phải quy lụy trước nàng. Hẹn hò Hélène rồi cho Minh tới. Tuấn thấy quả thật mình đều cáng hơn bất cứ một tên đều cáng nào.

Liễu lập lại câu hỏi một lần nữa. Tuấn ngược mắt nhìn Liễu, bắt gặp vẻ đừ tợn và khinh miệt trong đáy mắt thoáng vẫn đục năm tháng. Nhưng Liễu vội dấu ánh mắt lạ lùng ấy, cười nho nhỏ, tiếp:

– Uống gì thêm không, Tuấn?

Tuấn chỉ vào chiếc vỏ 33 trên mặt bàn, giọng mệt mỏi:

– Chị cho em một 33 nữa.

Một người bồi tiến lại bàn Tuấn và Liễu, nói nhỏ với Liễu điều gì. Liễu hấp tấp đứng dậy, nói thật nhanh với Tuấn:

– Chị có chút việc cần... Tuấn đợi chị một lát nhé. Chị có việc muốn nói với em.

Quay sang người bồi, Liễu ra lệnh:

– Em mang cho Thiếu úy một chai 33 nữa. Lẹ lên nghe.

Rồi, Liễu vội vã bước vào nhà trong. Tuấn cúi đầu xuống ly rượu, khẽ thở dài. Liễu muốn nói gì với chàng? Chuyện Hélène? Hélène đã làm gì sau đêm đó? Nhất quyết cự với Tuấn. Cặp bồ với một

tên khác đầy đủ, toàn vẹn hơn chàng. Hay... cạo đầu đi tu. Hay... tự tử? Tuấn lại thở dài, khẽ lắc đầu. Hélène không phải là thứ con gái tầm thường. Nhất định không bao giờ nàng dùng cái hạ sách tự tử hay phương pháp cạo đầu đi tu. Nhưng... nhưng Hélène giờ này đang làm gì?

Tuấn ao ước được gặp lại nàng một lần. Chỉ một lần thôi. Dù rằng Tuấn chẳng hiểu khi gặp lại Hélène, chàng sẽ ăn nói và xử sự ra sao, Tuấn của những ngày xa xưa đã mờ nhạt rồi. Chàng bắt đầu bị trói buộc bằng những sợi dây cước vô hình bốn phận. Chàng đã có hôn thê. Chắc chắn sẽ cưới Tổ Khanh làm vợ. Vậy mà gặp Hélène để làm gì. Níu kéo một mối tình tuyệt vọng. Đày đọa người con gái xấu số thêm một thời gian nữa. Hay... mà đã trở thành một thứ người

cảm nghĩ và hành động èo uột, nhão nhoét. Không yêu, không thương ai mà chỉ thương yêu mày, tôn kính mày.

Người bồi mang la-ve tới. Tuấn lẳng lặng rót rượu vào ly. Mày là một thứ chất nhầy. Bước chân mày tới đâu, chất nhầy nhê nhếch tới đó. Không kỳ cọ, tẩy xóa được. Mày đã mang lại được bao nhiêu niềm vui cho mẹ, cho em gái. Bao nhiêu tiếng cười và bao nhiêu nước mắt cho Diễm, cho Hélène, và rồi sắp sửa một nạn nhân nữa. Tổ Khanh. Mày thường kênh kiệu về mày. Mày thường nhìn đồng loại bằng ánh mắt nhìn xuống. Nhưng tất cả chỉ là ảo giác. Mày là một tên lính tẩy – lính tẩy tận trong bề sâu thăm thẳm của tâm thức...

Liễu đã trở lại bàn Tuấn trong vẻ tư lự. Những hơi thuốc Salem dài phủ lên khuôn mặt Liễu một nỗi buồn quất

héo. Liễu chột ngả người về phía trước dí mạnh điều thuốc vào chiếc gạt tàn sơn xanh đỏ, thở khói bằng mũi rồi hắng giọng nghiêm trang.

– Mai em hết phép à?

Tuấn ngạc nhiên nhìn Liễu:

– Sao chị biết?

Liễu đan những ngón tay vào nhau:

– Hélène mới cho chị hay..

Tuấn nắm vội lấy cánh tay gây guộc của Liễu, lắc mạnh, hỏi dồn dập:

– Thật không chị? Hiện giờ Hélène ở đâu. Em muốn gặp Hélène trước khi đi.

Liễu cố dấu một tiếng thở dài:

– Nó cũng muốn gặp em... Chị mới nói chuyện với nó trong điện thoại.

Giọng Tuấn hớn hở như một đứa trẻ:

– Vậy hả chị... Hélène muốn gặp em ở đâu?

Liều khéo léo gỡ những ngón tay cứng như móc sắt của Tuấn, đứng dậy:

– Em đi với chị sẽ rõ..

Tuấn hồi hả đứng lên, bước theo Liều ra ngoài đường. Trao cho chàng khâu chìa khóa xe, Liều nói:

– Mình lại đăng Grall, Hélène mới tự tử tuần trước. May mà cháu Thu, con gái chị, đến thăm nó, tri hô lên kịp. Hôm nay sức khỏe nó đã khá rồi...

Xâu chìa khóa tuột khỏi những ngón tay khờ dại của Tuấn, rơi xuống hè đường khua động khô khan. Tuấn mở mắt thật lớn nhìn Liều. Mà không thấy gì. Chỉ

có những đốm sáng mờ ảo dị hình. Chỉ có đôi mắt long lanh ngấn lệ biến thành những đường nét kỳ hà học xoáy cuốn theo một vòng quay nhiễu loạn.

Hélène... tự tử... Cháu Thu... Câu nói của Liễu bị cắt vụn ra. Ghim lên thân thể, đầu óc Tuấn như những mảnh “moọc” của quân địch ở những lần lọt vào ổ phục kích của chúng. Liễu đã khom người, cúi xuống nhặt lấy xương chìa khóa. Tuấn lắc mạnh cái đầu cho tỉnh táo. Những đốt xương cổ kêu răng rắc. Liễu nhìn Tuấn thương hại, bảo chàng:

– Em có vẻ mất bình tĩnh. Thôi để chị lái xe cho...

Tuấn thờ thẩn như người mất hồn, lảng lảng bước theo chiếc bóng mảnh mai, gầy guộc của Liễu. Chiếc Dauphine mới tinh của Liễu nằm im lìm trong bóng

tối. Khi Tuấn mở cửa bước lên xe. Liễu thấy da mặt Tuấn sạm lại và đáy mắt đỏ hoe. Nàng khẽ lắc đầu, cho nổ máy. Chiếc xe lướt đi thật êm và nhẹ. Đầu óc Tuấn vẫn còn là một thể khối sa mù trắng sữa. Trong đó, những ảnh tượng huyền hoặc nháy múa chập chờn. Tự tử. Hélène tự tử. Vì Minh vụng về. Hay hẳn truyền bệnh cho nàng. Không, chắc không như vậy. Hay tình yêu đã khiến Hélène yếu đuối và mê muội. Nàng đã trở thành một người đàn bà thuần túy. Gió đêm mát lạnh khiến Tuấn tỉnh táo dần. Mà chỉ là một thằng khốn nạn – một anh hùng ghẻ lở – một tên què quặt khoác lớp áo võ sĩ để lừa dối thiên hạ, lừa dối chính mày. Tội nghiệp thân mày, Tuấn ơi.

Tiếng Liễu chột vang lên trĩu buồn:

– Tuấn cho phép chị tò mò một chút. Mấy hôm nay em đi đâu vậy?

Tuân cười gù gù trong cuống họng, chua chát:

– Đi hỏi vợ!

Liễu quay sang nhìn Tuấn, tỏ ý không tin. Tuấn nghiêng chặt hàm răng:

– Chị không tin phải không? Em nói thật đó. Em mới đính hôn với một em nhà lành năm hôm trước. Chỉ còn đợi giấy phép nữa là a lê hấp...

Tuấn ngừng lời đột ngột. Liễu bối rối chớp nhanh hàng mi giả, cứng như lông bò. Nàng đẩy gói Salem và hộp quẹt giấy về phía Tuấn:

– Mời giúp chị một điếu, Tuấn.

Tuấn lảng lạng làm theo lời yêu cầu của Liễu. Chàng hỏi Liễu:

– Chi vào thăm Hélène thường không?

Liễu nói qua hơi thở khò:

– Mỗi ngày hai lần.– Giọng Liễu chột đổi thành gay gắt – Em có biết tại sao Hélène tự tử không?

Tuấn cười méo mó:

– Chi cần biết à?

Liễu nhún vai:

– Chi không dám bắt buộc.

Tuấn đưa tay vuốt mặt chậm rãi nói:

–...Vì em dắt một thằng bạn đến ngủ với Hélène. Mà Hélène yêu em thành thực.

Liễu khẽ cau mày:

– Hélène cũng cho chị biết điều đó. Sao em tàn nhẫn vậy. Có phải em chỉ lợi dụng xác thịt con Hélène không? Quý báu gì... một con điểm.

Tuấn hơi khó chịu:

– Chị không nên nói vậy... Hélène yêu em và em cũng...

Liễu bật cười chua chát, ngắt lời Tuấn:

– Và em cũng yêu Hélène... Hừ... bọn đàn ông...

Giọng Tuấn chồm gay gắt:

– Chị có vẻ mang nhiều thành kiến về đàn ông.

– Thành kiến gì nữa... Anh biết Hélène yêu anh anh nỡ đối xử vậy sao? Tội nghiệp cho nó. Vậy mà còn khư khư

đòi gặp mặt anh lần cuối cùng. Tôi mong anh đêm nay hãy tha cho nó... Đời nó còn trẻ. Tôi sẽ cố tìm mọi cách không cho anh tàn phá đời nó. Cũng còn may... Đây là bài học cho nó sáng mắt ra... Bọn đàn ông các anh phải bị đập xuống, đi gót giày lên mặt... Một lũ sở Khanh với nhau. Miệng lưỡi các anh là miệng lưỡi rắn độc, chuyên dùng để dụ khị gái tơ...

Tuấn nghe lời chẳng biết nói gì hơn. Hai người giữ im lặng cho tới khi dừng lại trước cổng bệnh viện. Tuấn chợt nói với Liễu:

– Chị không hiểu được em đâu... Em nhìn nhận em có lỗi. Em mong chị tin em một lần. Em yêu Hélène..

Liễu nhếch môi cười bước xuống xe. Tuấn hấp tấp bước theo. Hai người lại giữ im lặng suốt khoảng đường từ cổng

vào phòng Hélène. Thấy Tuấn, nước mắt trào ra chảy dài theo gò má tái xanh của Hélène.

Liểu tiến lại, ôm chầm lấy nàng. Hai người đàn bà cùng bật khóc thút thít. Liễu thăm thò:

– Tội nghiệp! Tội nghiệp em, Hélène.

Hélène chợt đẩy nhẹ Liễu ra gương cười:

– Chị kêu giúp em Bác sĩ trực đi... Em muốn nói riêng với anh Tuấn một lát...

Liểu ghen ngào gật đầu, nhìn Hélène xót thương, ánh mắt nhìn xuống của một người chị và một người mẹ. Rồi, nàng vừa chầm nước mắt vừa bước ra ngoài. Khi cánh cửa đã khép lại, chỉ còn Tuấn và Hélène. Hai người vẫn đứng

bất động nhìn nhau. Hélène lắc đầu nhìn Tuấn. nước mắt nhê nhếch trên gò má.

Giọng nàng khàn đục:

– Anh đến thăm em thật đó à, anh Tuấn?

Tuấn mỉm cười ngượng ngập, chậm rãi bước tới bên Hélène. Thân thể nàng ảo lả như một cành liễu, rơi gọn trong vòng tay Tuấn. Nàng gục mặt vào ngực Tuấn nức nở khóc như một đứa trẻ. Tuấn! Sao anh ác thế. Anh khinh em lắm phải không. Dù sao em cũng chỉ là một con điếm Tây lai dơ bẩn. Nhưng... nhưng em yêu anh, yêu nhất trần đời... Tình yêu đã khiến em yếu đuối và mơ mộng như một cô bé mới lớn. Em đã dựng lên bao nhiêu cảnh tượng huyền hoặc. Và bây giờ thì mất mát tất cả thua thiệt tất cả...

Tuấn dìu Hélène lại giường để nàng ngồi nép mình vào chàng. Tuấn chỉ biết ấp úng những tiếng xin lỗi vụng về. Ít phút sau, hình như quá mệt mỏi, Hélène nhắm mắt lại, thiếp đi trong giấc ngủ. Tuấn biến thành một pho tượng đá, ôm ấp người đẹp trong lòng mà không mấy may thêm muốn. Cảm nghĩ chàng xoáy cuốn trong một so sánh mông lung. Tổ Khanh – Hélène – Không, không thể được. Anh yêu em, yêu em, Hélène ạ. Nhưng còn mẹ anh Em gái anh. Anh không phải là một ông thánh. Anh cũng ti tiện và ích kỷ. Chúng mình cùng là rác rưởi, chỉ ở trong một thùng rác nào đó. Rồi sẽ xa rời, sẽ xa rời vĩnh viễn. Mức thân mật cao nhất giữa chúng mình chỉ là một cuộc chung đụng già nhân ngãi non vợ chồng. Em không được sinh ra để làm vợ. Dù em “biết” rất nhiều đàn ông... Biết quá sớm là khác. Em không

sinh ra để làm vợ. Dù có những đứa con gái nhà lành, hay được gọi là nhà lành, còn dơ dáy, bẩn thỉu hơn em. Em ngủ với những người đàn ông khác vì đó là nghề nghiệp. Nhưng em chỉ yêu anh, yêu không so đo, tính toán. Ngược lại có những đứa con gái được cắp sách đến trường, có hàng chục nhân tình.

Chúng dùng tiếng yêu dễ dàng và tự nhiên như mặc một chiếc quần lót, một cái nịt vú. Chúng ghen tuông với nhau dữ dội hơn cả mấy con diêm hạ lưu tranh giành khách. Một gái làng chơi hoàn lương, lấy chồng nếu ngoại tình miêng đời dèm bĩu thị là ngựa quen đường cũ. Một bà này, bà nọ ngoại tình nói sao đây? Người ta có trăm ngàn lý do bào chữa.

Hélène chột mở mắt, âu yếm hỏi Tuấn:

– Mai anh xuống đơn vị à?

– Ủ. Mấy hôm nay anh tìm em khắp Sài Gòn không gặp. Anh đâu có ngờ...

Hélène đưa bàn tay trắng muốt lên, bịt miệng Tuấn lại. Nàng thầm thì:

– Anh hãy bỏ qua mọi chuyện cũ đi. Em muốn đêm nay chúng mình sống như một cặp vợ chồng mới cưới. Lát nữa chúng mình sẽ về nhà. Chiều em một lần này nữa thôi chịu không anh?

Tuấn rưng rưng lệ nhìn Hélène. Nàng hối thúc:

– Trả lời em đi...

Tuấn gật đầu. Khuôn mặt Hélène với sống mũi dọc dừa cặp mắt màu đồng của chìm trong hốc mắt quầng thâm nhòe nhoẹt dần, rồi vỡ vụn ra, rơi xuống gò

má chàng nóng bỏng. Tuấn ghì siết lấy thân thể mềm ẩm của Hélène, úp mặt vào mái tóc óng mượt của nàng.

Hélène lại lên tiếng:

– Mai anh đi phi cơ hay xe đồ?

– Xe đồ.

– Nguy hiểm không anh? Em nghe nói đường xuống dưới đó hay bị mô lăm mà.

– Ủ... Nhưng cũng liều vậy.

Những ngón tay búp măng trắng xanh của Hélène xoa nhẹ cánh tay đen đúa của Tuấn. Em muốn được nằm trong vòng tay anh như thế này suốt đời em. Em vẫn còn yêu anh bằng tất cả linh hồn và thể xác em. Nhưng em phải quyết định và chọn lựa. Tuấn. Tuấn ơi. Những

giờ phút âu yếm cuối cùng bên nhau bao giờ cũng nào lòng phải không anh? Có lẽ suốt đời em không bao giờ gặp lại anh nữa. Em sẽ trôi dạt tới đâu sao mà tiên đoán được. Và anh. Anh cũng trôi nổi đến phương nào. Thời buổi loạn ly... Em chỉ biết cầu nguyện cho anh. Em sẽ cầu nguyện cho anh...

Có tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, rồi cánh cửa mở rộng. Liễu và viên y sĩ trực bước vào. Vẻ sầu thảm của Tuấn và Hélène khiến Liễu cúi đầu, mím chặt bờ môi. Và viên y sĩ trực hơi cúi đầu xuống cổ giấu một tiếng thở dài.

Tuấn trầm thì:

– Hélène! Sửa soạn về nhà đi em...

* * *

Hélène ấp lòng bàn tay chai đá của Tuấn lên mặt, bù ngùi hỏi:

– Nếu mình có con với nhau, anh muốn trai hay gái?

Tuấn cúi xuống, hôn nhẹ lên vầng trán nóng bỏng của nàng, nói nhỏ:

– Trai hay gái cũng được.

Hélène khẽ lắc đầu:

– Em thì em muốn con chúng mình là trai.

– Tại sao vậy?

– Vì ở xã hội mình chưa có dĩ đực.

Tuấn cười nhẹ:

– Mai mốt lớn lên nó sẽ đi lính.

Giọng Hélène đánh lại:

– Thà rằng vậy. Nếu sinh gái, em sẽ bóp mũi cho nó chết từ lúc mới lọt lòng. Để nó sống, nó cũng chỉ thành một con bé bán tròn nuôi miệng như mẹ nó. Còn nếu sinh trai, anh muốn tên con là gì?

– Tùy em.

Hélène nũng nịu hờn trách:

– Em muốn anh đặt tên cho con. Sinh ra, lớn lên không biết mặt mũi bố, không biết tình phụ tử là gì... Con mình sẽ thua thiệt nhiều lắm. Vì thế em muốn anh cho con một vốn liếng nhỏ nhặt. Ít nữa nó cũng có được một niềm vui hèn mọn. Tên nó do bố nó cho nó.

Tuấn khẽ cau mày nghĩ ngợi. Hélène đăm đăm nhìn chàng chờ đợi.

Tuấn ngần ngại mãi mới dám đặt câu hỏi:

– Em... em có chắc mình sẽ có con với nhau không?

Hélène nhìn Tuấn dò xét:

– Anh sợ bị rắc rối à?... – Nàng cười nhẹ, đổi giọng đùa cợt... – Anh yên chí lớn. Em không bao giờ bế con lại xin anh trợ cấp đâu...

Tuấn nghiêm giọng:

– Em đừng hiểu nhầm ý anh. Nếu mình có con với nhau, anh cần phải có thái độ khác...

Đáy mắt Hélène nhen nhúm một ánh lửa hy vọng leo lét. Nàng ra vẻ bình thản hỏi Tuấn:

– Thái độ ra sao?

Tuấn khẽ cau mày cho tính toán thật nhanh. Và chàng vội nói ngay ý định vừa

chợt đến vì Tuấn biết nếu suy nghĩ kỹ càng hơn, cân nhắc lợi hại một cách chín chắn chàng không bao giờ dám nói ra:

– Mình sẽ chung sống với nhau:

Ánh lửa trong đáy mắt Hélène đã rạng rỡ hơn. Nhưng nàng vẫn có dấu diếm, gạn hỏi:

– Chắc không anh? Em thấy anh hay hứa ầu lăm.

Tuấn hôn nhẹ lên mái tóc Hélène, tự lừa dối mình rằng chàng vừa có một quyết định sắt đá. Chàng thầm thì:

– Có thể từ trước tới nay anh hay hứa bậy bạ. Nhưng em ráng tin anh một lần.

Hélène ngắt lời Tuấn:

– Còn cô Tố Khanh chi? Nghe nói anh và cô ta làm lễ đính hôn rồi mà.

– Đính hôn nhưng không có nghĩa là đã yêu Tố Khanh và chắc chắn cưới nàng.

Hélène lắc đầu nhè nhẹ:

– Em không tin... Anh không phải loại người “cha mẹ đặt đâu con ngồi đó”.

– Em muốn nghĩ sao cũng được. Nhưng anh đã nói đó. Nếu mình có con với nhau, em sẽ trở thành bà Thiếu úy Tuấn.

Hélène bật cười nho nhỏ. Nàng bĩu môi:

– Em không thèm làm bà Thiếu úy Tuấn. Em chỉ muốn là bà Tuấn, là vợ anh thế thôi.

Tuấn khẽ lắc đầu nhìn Hélène thương cảm. Người con gái lai kiêu diễm nép mình trong vòng tay chàng những giờ phút cuối cùng tại thành phố này đã thoát xác thật rồi. Không còn những cái đuôi mà xã hội gắn liền vào cái tên Hélène. Nàng đã thu nhỏ lại và vươn mình lên trong tình yêu. Nhưng tội nghiệp cho em. Tội nghiệp cho tôi. Mình đã qua đi số tuổi thấy tình yêu bao la hơn cả vũ trụ, tình yêu là hơi thở, là nắng ấm, là hoa cỏ, là trăng sao. Lớp khí quyển tình yêu đã mỏng dần và vỡ vụn thành những cánh mây nhỏ – cánh mây màu đen của một ngày mưa: tình yêu tôi và em – Cánh mây ấy không đủ đẹp cho mọi người chiêm ngưỡng. Người ta còn khó chịu bức dọc vì nó. Người ta muốn nó bay đi xa, mất tầm mắt hút vì sợ nó sẽ rơi xuống thành nước, làm dơ dáy những mái tóc óng mượt, sấy ép gọn gàng và

những bộ quần áo giặt ủi hồ cứng bóng
nhảy khoác trên hình hài họ.

Hélène chợt lay nhẹ tay Tuấn:

– Anh bắt đầu hối hận vì lời hứa vội
vã vừa rồi phải không?

Tuấn cắn nhẹ vào vành tai nàng, âu
yếm nói:

– Ừ.

– Em cũng đâu có cần anh. Lấy anh
chỉ tổ chuốc họa vào thân.

Hai người nhìn nhau cười bằng môi,
bằng mắt. Cả hai cùng thầm mong ước
một phép lạ nào hiện đến, níu giữ lại
những giây phút ngà ngọc này. Họ là hai
con bạc thua đậm, vừa gỡ được một ván
nhỏ cầu xin đêm đừng vội sáng và vận
hên đừng bỏ đi. Nhưng đêm vẫn trôi

qua. Vận hên không bao giờ trở lại. Tuấn nhìn nhanh đồng hồ, giọng đầy nuối tiếc.

– Năm giờ rưỡi rồi. Anh phải về qua nhà một chút. Chắc bà cụ đang mong lắm...

Hélène búi ngùi đứng lên. Tuấn cũng đứng dậy, sửa sang lại y phục. Khuôn mặt Hélène đã bắt đầu mờ phủ nét buồn. Nàng đắm đắm nhìn Tuấn, bờ môi mấp máy như muốn nói nột điều gì, nhưng còn ngần ngại. Tuấn đan những ngón tay vào bàn tay Hélène chậm rãi dìu nàng ra cửa. Cánh cửa mở rộng ra cho gió đêm mát lạnh ủa vào. Hélène chột gục đầu vào ngực Tuấn khóc thút thít. Tuấn vỗ nhẹ lên lưng Hálène dịu dàng dỗ dành:

– Nín đi em, Hélène. Mình còn thiếu gì dịp gặp lại nhau...

Hélène bật khóc nức nở. Nàng muốn bảo Tuấn: không, không bao giờ mình gặp nhau nữa đâu anh ơi. Ngần ấy kỷ niệm với anh đã quá đủ cho em. Em không dám mơ ước nhiều hơn nữa. Em sẽ cho anh một đứa con, nhưng người đứng khai sinh không phải tên Tuấn, không phải tên anh. Một người đàn ông xa lạ nào đó. Hoặc cái khung họ và tên người cha chỉ vồn vẹn hai chữ “vô danh” như em. Vô danh. Nhưng em biết, con mình sẽ biết cha nó là Tuấn, là người yêu nhất đời của em, là người cha đáng thương của con.

Những cuộc phiêu lưu tình cảm phụ thuộc của một người đàn ông, dài hay ngắn cũng đều kết thúc. Em muốn đoạn kết đó đẹp. Dù chỉ đẹp với em, đẹp một cách miễn cưỡng. Em muốn nói cho anh biết rằng Minh đã dùng thuốc đêm hôm

đó. Em muốn hỏi anh tại sao anh hành động lạ lùng như vậy. Nhưng em sợ sự thực. Em không muốn nghe anh nói dối ở đêm ân ái cuối cùng này. Em thường thích đánh lừa em bằng những ảo giác êm ái, bằng những mẫu chuyện vụn vặt về dĩ vãng vàng son ảo tưởng. Em sợ sự thực như sợ tuổi già, sợ lúc bệnh tật. Chỉ trừ một sự thực hoang đường, một sự thực khiến em ngàn đời hãnh diện.

Em yêu anh. Tuấn. Em yêu anh. Nhưng Hélène chỉ biết khóc. Nước mắt người con gái là một loại ngôn ngữ trừ phú, nói nhiều hơn cả những tiếng nói tầm thường. Tuấn thì không hiểu điều đó. Chàng vẫn dịu dàng vỗ về Hélène bằng những hò hẹn xa vời, những danh từ tro lạnh.

Tiếng khóc thúc thít của Hélène đã nhỏ dần rồi lịm tắt hẳn. Tuấn hôn lên

những giọt nước mắt con đọng trên hàng mi nàng, bụi ngùi:

– Anh phải về, Hélène.

Hélène cố nuốt nước mắt, khẽ gật đầu. Vòng tay Tuấn nói rộng ra. Tuấn nhìn nhanh Hélène, cái nhìn chất chứa vô vàn nỗi tiếc thương cảm. Hélène muốn gọi giật Tuấn lại, hỏi chàng: anh không hôn em lần cuối sao. Nhưng ngôn ngữ vẫn chết lịm đầu môi. Hình ảnh Tuấn trước mắt nàng mờ nhạt, lung linh dần. Hình như Tuấn dừng lại ở ngã tư, ở đầu dốc, ngoảnh lại nhìn nàng. Những ngón tay Tuấn đưa cao lên với vẫy như những chiếc móc sắt đục thủng lớp xương sọ vuốt ve từng thủy não nàng. Hélène nhận biết rõ ràng tiếng chuyển động của nước mắt trên gò má. Tiếng động âm thầm như tiếng hát rã rời của nỗi buồn kênh kieu trong hồn. Vĩnh biệt anh. Tuấn ơi.

Tuấn đã leo lên một chiếc cyclo máy. Chàng ngoái cổ nhìn Hélène lần chót. Chiếc xe lao vút đi, ném lại khoảng phố yên tĩnh phía sau những tiếng động chát chúa và những cuộn khói đen dơ bẩn,

Hélène gục đầu xuống, úp mặt vào lòng tay. Bây giờ nàng mới có thể khóc thành tiếng. Từ bây giờ nàng có thể trở lại với nàng và thế giới riêng biệt của nàng. Em là một công chúa của một bộ lạc bị cô lập giữa rừng già. Anh đã hiện đến, mang theo quyển rũ của thế giới cơ khí, cơ tâm. Suốt bốn, năm năm qua em đã cố gắng chạy đuổi theo anh, cố gắng được giống anh nhưng chỉ vô ích. Anh đã bỏ đi. Em trở lại với thân phận mình bằng rất nhiều thua thiệt.

Nhưng không chịu thất bại đâu Tuấn ơi. Nhất định em sẽ có với anh một đứa con – nhất định một đứa con trai – Con

sẽ giống anh như giọt nước. Nhưng nhất định nó không giống anh trong cảm nghĩ. Nó không có những cái lọc lõi dơ bẩn như anh. Nó không bị cuộc đời níu kéo bằng những danh từ vô nghĩa. Nó là của riêng em. Một Tuấn của riêng em. Số kiếp không cho em chết vì những viên thuốc ngủ. Vậy em phải sống. Sống ngược mặt nhìn mọi người. Em sẽ làm tất cả mọi sự để con mình sẽ vươn lên cao. Vươn lên thật cao khỏi đám bùn đen dơ bẩn của mẹ nó.

Cặp mắt màu nâu thẫm của Hélène chợt sáng rực lên cho một quyết định sắt đá. Nàng nhủ thẫm mình phải đến gặp chị Liễu. Phải gặp ngay lúc này. Không thể phí phạm một giây phút nào nữa. Nàng lau nhanh những giọt nước mắt đọng trên má bằng cánh tay óng mượt những sợi lông tơ dài và mịn. Rồi, hồi hả

bước vào phòng tắm, chẳng thềm để ý tới những vệt nắng đỏ ối đã bắt đầu in lên mặt đường ẩm lạnh sương đêm.

9

Người binh sĩ mang máy trao cho khúc bánh mì thịt, cười thật hiền, hỏi:

– Đi phép Sài Gòn vui không Thiếu úy?

Tuấn chậm rãi gỡ những sợi dây thun quấn quanh miếng giấy báo loang lổ những vệt mỡ và nước tương khế lắc đầu:

– Vui con mẹ gì. Chán thấy mồ. À này, Tư. Mày bảo thằng Vĩnh chạy đi mua cho tao một ly cà phê đá coi.

Tư dạ nhỏ, đứng lên, rảo bước lại phía năm sáu người lính đang ngồi quây quần trên mặt cỏ. Tuấn vẫn nằm dài lười biếng, đầu gối lên chiếc ba-lô phồng cứng của Vĩnh, nhai ngồm ngoàm khúc bánh mì. Chỉ phút sau Tư đã trở lại với Vĩnh. Nhìn gò má Vĩnh ửng đỏ, Tuấn trách yêu:

– Đ.m... mày lại lai rai vài sợi rồi phải không?

Vĩnh cười ngượng ngập, đưa tay xoa chiếc đầu trọc, giọng thật hiền:

– Tụi nó ép uống quá mà, Thiếu úy. Thiếu úy muốn uống cà phê hả?

Tuấn móc túi lấy tiền đưa cho Vĩnh, chỉ về phía dãy nhà tôn ở một góc phi trường dặn dò:

– Màỵ chạy lại Câu Lạc Bộ mua cho tao mười đồng cà phê đá. Lẹ lên nghe.

Vĩnh hí hoáy mở nắp chiếc túi nhỏ bên hông ba-lô, moi ra chiếc ca nhựa cáu bẩn rồi khệnh khạng đi về phía Câu Lạc Bộ. Tuấn quay sang Tư, hỏi:

– Nè, Tư. Thay pile mới chưa?

– Dạ rồi.

– Màỵ có mang pile trừ bị không?

– Dạ có. Một cục đủ không, Thiếu úy?

Tuấn gật gù:

– Đủ rồi. Màỵ coi lại máy móc một

chút nghe. Chỉnh tần số với máy của Alpha và Bravo chưa?

Tư cười:

– Em tay ngon mà, Thiếu úy. Chỉnh theo tụi nó ba bốn lần rồi. Máy của thằng Bravo bị đề-ca-lê chút xíu. Còn thằng Alpha với mình thì năm trên năm.

Tuấn chột ngừng lại, nghiêm giọng:

– Đ.m... nghe mày nói thì lúc nào cũng hay lắm. Nhiều hôm tao sùng mày ghê. Mày phải rán chút xíu. Tao nói gì mày cứ lập lại nguyên con như vậy có đẹp để không nào.

Tư cười lảng:

– Nhiều lúc... kỳ quá, Thiếu úy. Đầu óc nghĩ một đằng, cái miệng nó lại cương một nẻo.

Tuấn im lặng, tiếp tục ăn ngon ng-
hiển khúc bánh mì. Đoàn xe di chuyển
từ ba giờ sáng, vượt hơn sáu chục cây số
ổ gà rồi chui ngay vào phi trường, đổ bọn
chàng xuống đây, nằm ngôi ngả nghiêng
đợi lệnh, vì thế chàng chưa có miếng gì
vào bụng ngoài ly nước trà nóng trước
khi lên xe. Đáng lẽ Tuấn đã theo lũ bạn bè
quỷ sứ phóng xe vào thành phố ăn uống
và rửa mắt bằng những đường cong, ánh
mắt môi cười của những cô gái. Nếu có
một cô gái làm tiền nào đẹp, lạ mặt, ở
phòng ngủ cả bọn sẽ xếp hàng nối đuôi
nhau “xổ xui” trước khi nhảy xuống trận
địa.

Nhưng sáng nay Tuấn thấy dừng
dừng với tất cả những thú vui quen thuộc
ấy. Chàng không chút ngần ngại khi
cho bốn viên sĩ quan Trung đội trưởng
mượn Jeep chạy vào thành phố. Tuấn

thèm muốn được nằm yên một nơi và đầu óc được hoàn toàn thanh thản để ôn tưởng lại những diễn biến đột ngột của mười lăm ngày phép vừa trôi qua, mười lăm ngày phép mà Tuấn khi đón tờ giấy phép từ tay người Hạ sĩ quan quân số đã mừng vui đến rung lệ, đã tưởng nó là một liều thuốc an thần giúp chàng thêm nghị lực và can đảm để sẽ trở lại trận địa với một con người mới. Nhưng những sự thực phũ phàng hiện đến khiến Tuấn ngơ ngác phiến muộn .

Chàng đã thật lạ, thật xa với cái thành phố xa hoa đó. Chàng trở về để đập vỡ vụn hình bóng chàng mà người thành phố hằng giữ gìn. Chàng trở về để cúi ngùi nhìn hào quang thành phố tắt lụi, những khuôn mặt kim cương của người thành phố chỉ là những mảnh thủy tinh mỏng dính và rẻ tiền. Và như thế, chàng

đã hoàn toàn mất Diễm. Mất tự trong hồn – Diễm trong hồn Tuấn chỉ còn là một cái bóng mờ nhạt, đúc kết bằng chút tình nghĩa cố nhân. Chàng không còn gì để phải ân hận, để quở trách mình. Diễm không cao quý và chung thủy như Tuấn hằng tưởng. Nàng chỉ là một cô gái tầm thường.

Những ngày Tuấn lưu lạc giữa trận địa, Diễm đã yêu lang bang hết người này sang người khác. Tuấn không nỡ trách Diễm. Nhất là lúc này giữa hai người chỉ còn kỷ niệm, mỗi người đã trở thành cố nhân của nhau. Hơn nữa hồi đó chính chàng đã xa cách Diễm trước. Làm hoa cho người ta hái. Đó là luật thường. Thời buổi loạn ly này không một hoa nào có chủ cả. Cái tước vị “chủ” được dùng cũng chỉ có tính cách tạm bợ, hời hợt. Vì thế các cô gái cần tình nhân như cần không khí

để thở. Họ đi chinh phục bằng một thái độ quy lụy. Họ tìm cách bắt xác những người đàn ông may mắn chưa đui què, sút mẻ. Một chiếc máy ly tâm vĩ đại đã được tạo dựng. Tốc độ quay của máy gia tăng mãi mãi. Và xã hội chịu một đổi dời tất nhiên. Con gái mặc quần jeans, hút thuốc lá, ngồi lên yên trước của những kiểu xe Honda, Suzuki...

Những bờ mông to ngang và vuông vắn từ những số tuổi không ai có thể tưởng tượng được. Con trai nuôi tóc dài bù xù, uốn ép, chải keo và ôm chặt eo ếch mấy đứa bé gái say mê tốc độ. Vòng quay của máy ly tâm còn gia tăng mãi mãi. Những hạt sạn đạo đức, luân thường – tất cả những gì gọi là đạo đức đều được gọi là chất sạn – bị tung bắn lên cao mất hút mất tăm giữa khoảng không. Để chỉ còn một chất nhầy lỏng lẻo. Để chỉ còn

những khuôn mặt ngợm và những tâm hồn đười ươi. Tất cả những liên hệ tình cảm cũng bị chui vào một vùng sinh hóa. Biến thành một kỹ nghệ kinh doanh. Kinh doanh tình yêu. Kinh doanh lòng nhân ái tình đồng loại. Kinh doanh trên cả những cái chết và những đám cưới hỏi.

Tuấn vung tay ném mạnh mẩu bánh mì cuối cùng qua hàng rào kẽm gai, rồi nường đà, ngồi nhồm dậy. Tư nhìn nhanh Tuấn, hỏi:

– Thiếu úy cần lấy thuốc hút chưa?

Tuấn lắc đầu, lặng lẽ móc gói thuốc bẹp dúm trong túi quần ra. Gói thuốc chỉ còn hai điếu quần queo. Tuấn gài một điếu lên môi, ném cho Tư điếu còn lại. Tư cười:

– Chà! Pall-Mall thì tuyệt, Thiếu úy Linh sức mấy có tiền hút thú này... Xài “Sa lem quân tiếp vụ” là nhất đời rồi...

Vĩnh từ xa khệnh khạng bước tới. Dáng đi như một con gấu rừng của hắc đồ xuống mặt phi đạo chiếc bóng dài ngoằng. Dừng lại trước mặt Tuấn, Vĩnh cười hề hề quen thuộc:

– Chà. Trong Câu Lạc Bộ có một con nhỏ đẹp quá trời, Thiếu úy. Thiếu úy nhào dô kiểm chút cháo coi...

Tuấn đón lấy cà-phê trên tay Vĩnh, cười nhỏ:

– Bữa nay qua hết hứng rồi, em. Mày ngon thì nhào dô.

Vĩnh cười ngượng ngập, một bàn tay lại xoa xoa trên chiếc đầu trục:

– Em không ham mấy thứ đó, Thiếu úy... Bộ nửa tháng ở Sài Gòn đã đời rồi sao mà hôm nay ông lại... chê con gái đẹp?

Tuấn ngửa cổ uống từng ngụm cà phê lớn. Đã lâu chàng mất đi cái thói quen khê khà, từ tốn. Cũng như chàng đã từ bỏ mẫu người mà những giảng đường, những trang roneo và những đường phố Sài Gòn hun đúc nên, để hòa đồng dần với binh ngũ.

Vĩnh ngồi xuống bên cạnh Tuấn. Hắn ba hoa đủ thứ chuyện, những mẫu chuyện xoay quanh hắn và dĩ vãng của hắn. Tuấn vừa uống cà-phê vừa ậm ừ cho hắn vui lòng. Trong số hơn trăm binh sĩ dưới quyền, Tuấn thích nhất Tư và Vĩnh. Họ đã ở với Tuấn từ ngày trên cổ chàng còn hai chiếc chảo đồng vàng chóa. Vĩnh kém chàng hai tuổi và Tư hơn chàng một

tuổi. Tư có vợ con nên hấn chín chắn hơn Vĩnh nhiều.

Vĩnh thì ngoài những đức tính trung thành, can đảm, thường hơi bê bối. Trước ngày Tuấn đảo nhậm đơn vị, Vĩnh là thành phần bất trị. Một tháng hấn ăn cơm quân vụ trên khoảng chục ngày. Đánh lộn với QC... Đánh lộn với các binh sĩ binh chủng khác. Bất cứ một vụ xích mích, lộn xộn nào cũng có mặt Vĩnh. Bị phạt quá nhiều Vĩnh càng thêm bất mãn và miệt thị cả thượng cấp. Ngày bàn giao Trung đội, Vĩnh vắng mặt. Khi hấn về trại, “mặt trời” đã mọc trên khuôn mặt sạm đen của hấn. Được gọi vào trình diện Tuấn, hấn đứng không vững. Cặp mắt đỏ ngầu gân máu của hấn lơ lơ nhìn Tuấn khiêu khích. Hấn lè nhè bảo Tuấn “chuẩn úy cứ nhốt em đi, em nhớ mấy con rệp ở Quân vụ thị trấn quá”.

Tuấn cười bảo hắn đi tắm cho khỏe rồi lên giường mà ngủ. Hắn khật khưỡng bước ra. Vẻ bình thản của Tuấn khiến hắn e ngại. Nhưng hắn vẫn chưa chịu bỏ thói ba gai. Hơi thở hắn lúc nào cũng nồng nặc men rượu. Qua vài cuộc hành quân nhỏ Tuấn đã hiểu được một phần nào nguyên lực đã đẩy Vĩnh đến tình trạng bê bối đó. Hắn còn trẻ và thuộc loại xương sống không có cao su. Hơn nữa Vĩnh bước vào trận địa quá sớm,. Mười bảy hay mười tám gì đó. Không ai dạy Vĩnh làm điều tốt. Người ta chỉ bảo hắn rằng một thằng lính – ngon” là thằng uống rượu như nước lã, bắn súng cho giỏi, lì lợm mỗi khi đụng trận, thà chết không chịu lùi. Tuấn nghĩ nếu có người hướng dẫn một cách đúng đắn, Vĩnh sẽ trở thành một chiến sĩ đúng nghĩa của nó. Chàng thực hiện ngay ý nghĩ trên.

Một sáng, Tuấn cho gọi Vĩnh, bảo hẳn không còn ở tiểu đội khinh binh nữa mà sẽ đi bên cạnh chàng. Vĩnh định từ chối nhưng Tuấn cho hẳn biết đó là một lệnh, không có quyền phản kháng. Vĩnh bất mãn ra mặt. Hẳn không thích gấn gũ mặt trời vì sẽ phải bó chân, bó cẳng. Đi bên Tuấn bốn năm tháng Vĩnh đâm ra “mê” Tuấn. Hẳn thấy người sĩ quan trẻ này lì lợm, chịu chơi chẳng thua gì hẳn. Tuấn dám cự lộn cả với Đại đội trưởng, Tiểu đoàn trưởng trong những trường hợp cần thiết.

Với thuộc hạ, Tuấn rất công bình và cố gắng cảm thông những khó khăn. Nhiều lúc Tuấn thật dễ dãi nhưng cũng nhiều lần cương quyết đến độ sắt đá. Đó là mẫu người Vĩnh “chịu” nhất. Hẳn không tiếc lời ca tụng ở những bàn rượu. Và chính Vĩnh là người đầu tiên chứng

tổ một cách cụ thể lòng mến phục của mình. Những bữa rượu say nghiêng ngả thừa thớt dần. Những vụ “thanh toán” cũng ít hẳn. Trong hồn Vĩnh, Tuấn biến thành một người anh cả, lúc nào cũng sáng suốt, lúc nào cũng hợp lý. Vĩnh từ bỏ dần nếp sống lê dương bừa bãi. Hẳn điềm đạm, chín chắn hơn. Và cũng biết phán đoán nhận định mỗi lần đụng trận, không còn là một thứ “ngựa phi đường xa”, nhắm mắt nhắm mũi lao đầu vào hòng súng địch.

Gần gũi Vĩnh, Tuấn cũng hiểu và yêu hẳn hơn. Chàng khéo léo hướng dẫn óc thông minh, linh lợi và lòng can đảm của Vĩnh, biến Vĩnh thành một tay súng đặc ý nhất. Khi Tuấn được nắm một Đại đội thì Vĩnh đã trở thành một trong những người hùng của Tiểu đoàn. Không trận ác chiến nào, Vĩnh không kiếm được

một hai cây súng và ít nữa cũng ba bốn tên địch ngã gục trước họng Carbine M2 của hắn!

Cũng như nhiều người Việt gốc Miên khác, Vĩnh rất tin tưởng ở bùa ngải. Trước ngực hắn có ba chiếc nanh heo rừng đã được “dô cà-tha”. Có dịp là Vĩnh lại gạ chuộc bùa, ngải cho Tuấn. Tuấn chỉ cười nói lảng đi. Chàng viện cớ chàng là loại người hay bốc đồng, sợ kiêng khem không kỹ, Tổ hành thì méo mặt. Vĩnh vẫn không nản chí, cố gắng thuyết phục chàng. Hắn nói về những huyền thoại bùa ngải một cách si mê thành kính:

– Lính thứ dữ như tụi mình mà không dô cà-tha, tính mạng mong manh lắm, Thiếu úy. Có bùa chắc trong bụng lắm. Đạn nó tránh mình à. Thiếu úy biết ông Lục Prey Chop không. Chà, phép ông dữ tàn canh luôn. Mấy khẩu

cà-nông pháo binh đó, ống chỉ ngón tay khiến một cái là trái đạn rớt xuống chân ống liền. Thiếu úy không tin cứ hỏi tụi nó coi. Ống đứng cách Thiếu úy khoảng 10 thước, cho Thiếu úy bắn nguyên bằng Carbine ống vẫn sống nhăn à.

Tuấn chỉ cười, gật gù suông. Chàng không muốn đụng chạm đến đức tin của người khác – nhất là người ấy vì yêu mến đã cố tìm cách bảo vệ mạng sống chàng.

Câu chuyện của Vĩnh đã chuyển sang võ nghệ, bùa ngải. Lại vẫn món đá xiềng, đá một cú địch thủ rơi xuống đất, hai chân bắt chéo như bị xiềng lại, không ai đỡ dậy nổi, phải chính người đó giải huyết mới đi đứng như thường được. Lại vẫn chuyện một ông Trung sĩ cầm quả lựu đạn mở kíp, niệm chú không cho – nổ”, lúc hô – nổ” quần áo rách tả tơi, da thịt không mất một sợi lông, sợi tóc nào.

Giữa lúc Vĩnh đang nói về thứ ngải biển trái đấm thành nặng hai trăm ký lô, một hồi còi lạnh lạnh vang lên, cắt đứt giọng nói khàn khàn của hắn, Tuấn vội đứng dậy, ra lệnh cho viên Thượng sĩ thường vụ tập hợp Đại đội.

Khoảng không gian vàng rực ánh nắng chột náo động vì những hồi còi, những tiếng hò hét, tiếng gọi nhau ới ới. Hai chục chiếc trực thăng nối đuôi nhau dọc theo phi đạo, nằm sưởi nắng một cách lười biếng từ sáng, cũng bắt đầu chuyển mình. Những cánh quạt khổng lồ đang khởi đầu những vòng quay phần khởi và nô nức niềm vui.

Một chiếc Jeep từ Bộ chỉ huy hành quân phóng như bay lại phía Tuấn. Tuấn đưa mắt cho Vĩnh, Vĩnh vội vàng trao cho Tuấn dây nịt súng và chiếc bao bản đồ dày cộm. Khi Tuấn vừa thắt xong dây

súng, chiếc Jeep cũng vừa ngừng lại trước mặt chàng. Khuôn mặt Mẫn, Trung úy Tiểu đoàn phó, rạng rỡ hẳn lên, nhưng giọng hẳn vẫn bình thản và nhỏ nhẹ như con gái:

– Ê Tuấn, kỳ này hy vọng có chút cháo rồi. Đ.m... bọn Bộ Binh đang đụng cõ một tiểu đoàn tụi nó..

Ngón tay đen đúa của Mẫn chỉ vào một con kinh uốn vòng hình bán nguyệt, được đánh dấu bằng một chữ thập màu đỏ máu. Tuấn vội hỏi:

– Tụi nào đó, Trung úy?

– Nghe nói U Minh 2 nhưng chưa chắc. Có thể tụi Tây Đô. Nhưng tụi nào mà không được. Ráng kiếm vài cây đại liên về triển lãm chơi. Anh nhảy “líp” đầu vào thẳng 2. Tôi đi theo Đại đội anh.

Ngón tay Mẫn, rời khỏi dấu thập đỏ, đặt trên một chấm màu đen:

– Mình xuống ở đây, cách ven làng khoảng 500 thước. Pilot không chịu vào gần hơn vì tụi nó có ba, bốn khẩu phòng không gì đó.

Tuấn lâu bầu:

– Đ.m... sao xa quá vậy. Mùa này nước ngập tới bụng, 500 thước đâu gần gũi, ngon lành gì.

Mẫn nhún vai:

– Biết sao hơn được. Thiếu tá mình đã can thiệp để xuống cạnh ven làng 300 thước thôi, nhưng bọn Pilot không chịu. À, Đại đội anh bao nhiêu?

– Trăm hai.

– Líp đầu anh nhảy chín chục thôi.
Còn lại để líp thứ ba.

– Chín lăm đi, Trung úy. Kỳ này tôi mang thêm thằng gà cồ 60 mà.

– Thôi, chín chục đủ rồi.

Một chiếc xe Jeep khác chạy tới, thả xuống mặt phi đạo hai viên cố vấn Mỹ cao lêu nghêu. Viên Trung úy Cố vấn tiến lại phía Mẫn và Tuấn, cười thật tươi, nói “chào ông” bằng giọng mũi.

Quay sang Tư, Tuấn ra lệnh:

– Tư, kêu máy cho các Trung đội đi. Bảo tụi nó mỗi thằng hai chiếc trực thăng. Còn lại đợi lệnh Alpha. Đại đội mình tám chiếc trực thăng, kể từ chiếc thứ hai. Chiếc đầu của Bravo.

Tư chụm môi, huýt sáo vào Com-

biné, vừa định kêu các Trung đội, Tuấn vội gọi giật giọng:

– Ê, Tư! Đ.m... lập lại cho đúng nghe.

Tư gật gật cái đầu có mái tóc đỏ quạch.

– Dạ, rõ rồi, Thiếu úy.

Hắn lại chum môi, huýt sáo. Rồi láu táu truyền lệnh. Viên Trung úy Cố vẫn cúi xuống mặt đồng hồ tay, bảo Mẫn:

– Còn 3 phút nữa. Xong chưa. Trung úy?

Mẫn khẽ gật đầu, ngậm chiếc còi vào miệng. Một hồi còi dài lạnh lạnh vang lên. Mọi người vội vã chui vào lòng phi cơ.

Những ngón tay lông lá của hai viên hoa tiêu chạy trên những hàng nút chi

chít. Đôi mắt họ nhìn viên Trung úy Cố vẫn chờ đợi. Sau cái gập đầu của viên sĩ quan trẻ, tiếng cánh quạt chém gió chọt đều và nhanh hơn. Rồi chiếc phi cơ chỉ huy là đà bay lên, đầu hơi chúc xuống như còn lưu luyến mặt phi đạo chói chang ánh nắng và mù mịt bụi đỏ. Qua khung kính trước mặt Tuấn thấy bốn chiếc cá nhái hung hăng dẫn đầu. Màu xám của thân phi cơ nổi bật lên giữa tấm phong loang lổ có một mảnh da trời xanh lơ, một bờ kinh màu lục thẫm phía xa, giăng ngang lưng trời như một sợi chỉ mong manh và những thửa ruộng trắng xóa trải rộng hút cả tầm mắt.

Vĩnh ghé sát vào tai Tuấn, nói lớn qua tiếng cười:

– Đại đội mình ráng kiếm một cây phòng không cho ngon, Thiếu úy.

Tuấn cười nụ. Trao tấm bản đồ cho Vĩnh, chàng khum tay che gió mỗi thuốc, Tuấn có thói quen hút thuốc liên miên, suốt đoạn đường bay từ phi trường tới điểm đổ quân. Khói thuốc thơm nồng với Tuấn mang nhiều công dụng. Nhờ nó, chàng có thể lấy lại quân bình và tỉnh táo cho trí óc. Kéo một hơi thuốc dài, thở ra thật chậm rãi, phóng tầm mắt xuống những cánh đồng bóng loáng màu nước, những xóm thôn nhỏ bé, hoang vắng uốn mình theo kinh rạch, những chiếc thuyền tam bản nhỏ như lá tre trên mặt nước đỏ ngầu là một liều thuốc an thần hữu hiệu nhất trước khi tung sinh mạng mình và thuộc hạ vào một canh bạc. Canh bạc may mắn – Canh bạc không có thủ hòa. Thắng hoặc bại, chỉ có hai kết quả ấy.

Chàng không phải là một triết nhân để đặt câu hỏi về số phận của những người dân hiền lành, chất phác bị bắt buộc phải đứng giữa hai phe thù nghịch, gánh chịu những hậu quả khốc liệt của cuộc giao tranh sắp tới. Dù mục tiêu là một khu rừng hoang hay một thôn xóm trù phú, với Tuấn cũng chẳng có gì khác lạ. Tất cả trước mắt chàng chỉ đơn thuần là một vùng đất có địch quân ẩn núp. Bốn phận chàng và các chiến hữu chàng phải thanh toán mục tiêu thật nhanh. Giết thật nhiều giặc bằng hỏa lực cơ hữu. Thu đoạt thật nhiều súng ống, tài liệu chiến lợi phẩm. Và nếu có thể ráng tiết kiệm xương máu của chiến hữu mình. Có thể và chỉ cần thế.

Chàng đã quên và cố gắng muốn quên nhóm người thứ ba giữa mặt trận. Kẻ thù của bọn chàng, những kẻ đã khởi

xướng chiến tranh, lôi kéo bọn chàng vào chiến địa còn độc ác hơn nữa, dã man hơn nữa. Chúng mượn nhóm người thứ ba ấy – những người dân đen cùng cực, tạo dựng cuộc đời bằng máu, nước mắt và nhục nhã tủi hổ ấy làm một bức tường che chở cho chúng. Chúng đã nấp vào sau lưng họ để bắn giết bọn chàng. Vì thế, nhiều lúc bọn chàng phải cố gắng quên một việc làm thật khó khăn và đầy ân hận để có thể đối diện với chúng, bắn giết chúng thỏa thích.

Tuấn thường nghĩ quyết định phũ phàng ấy, quyết định sống còn ấy khiến cuộc chiến này khó tiêu diệt tận gốc. Bên cạnh việc so sánh hỏa lực, vũ khí còn có việc đấu trí xảo quyết mà những tảng đá nghi thức ngoại giao, ngôn ngữ biến thành một trò hề, Tuấn thường nghĩ không ai hiểu cộng sản bằng những kẻ

tha phương cầu thực như chàng, những kẻ lưu vong trên chính Tổ quốc mình như chàng. Nhưng Tuấn, không làm một chính khách hay một lý thuyết gia. Chỉ là một tên lính tầm thường, nhỏ mọn. Tầm thường và nhỏ mọn đến nỗi sự sống, chết của chàng hầu như không đáng chú ý và chẳng nghĩa lý gì.

Chàng đành nhắm mắt lại. Tay siết mạnh cò súng. Miệng hò hét điều động binh sĩ. Không cần chú ý bất cứ một sinh vật, một sự kiện nào ngoài những tên địch thấp thoáng trong bìa làng, sau những lùm cây, dưới những địa đạo và những người bạn lính ở cùng giới tuyến. Phần thưởng gần gũi nhất không là một lời ca nào cả. Chỉ cần một chiếc huy chương. Một cặp lon mới. Hay một chiếc quan tài phủ quốc kỳ và mười hai tháng lương tử tuất.

Tất cả những gì Tuấn và các bạn đồng đội làm được cho lớp người thứ ba ấy chỉ do một xúc động nhất thời, một cảm thương bèo bọt chợt đến chợt đi. Con người vốn ích kỷ. Một thằng lính còn ích kỷ hơn nữa.

Mẫn chợt vỗ mạnh đùi Tuấn, chỉ vào viên Trung úy Cố vấn. Viên Trung úy dùng đầu ngón bút chì mỡ, chỉ vào điểm đổ quân. Tuấn gật đầu, tỏ ý hiểu, phóng tầm mắt xuống ven làng vừa hiện ra ngang hông thân phi cơ. Nhiều ngọn lửa napalm và những cuộn khói trắng che phủ gần hết màu xanh thẫm của những vòm lá và những bụi dừa nước. Bốn chiếc phản lực như bốn con thoi chao lượn ngang dọc, vẽ thành hai quỹ đạo tròn thẳng góc với nhau. Hai chiếc L.19 lừ đừ, đảo qua đảo lại để hướng dẫn oanh kích. Mấy chú cá nhái tung tăng

sát ngọn cây, sà xuống những con rạch nhỏ từ ven làng chạy ra cánh đồng bóng loáng như một tấm gương phẳng trắng thủy ngân vĩ đại để trút xuống từng tràng rocket, đại liên. Nhiều lần đạn lửa từ những lùm cây chi chít bay lên, vạt vờ giữa bầu trời, Mẫn nói như reo:

– Tới 6 khẩu phòng không lận, Tuấn ơi. Mẻ cá này bọn bạc à.

Tuấn liếc nhanh viên Trung úy Tiểu đoàn phó. Khuôn mặt bầu bĩnh, hiền lành với nụ cười mỉm duyên dáng như con gái thường ngày của Mẫn đã mờ phủ lớp sát khí lạnh lẽo trộn lẫn với vẻ rạng rỡ, mừng vui của một thí sinh biết tin mình trúng tuyển. Chính Tuấn cũng thấy tâm hồn nô nức lạ thường. Chàng chỉ muốn đoàn trực thăng hạ cánh ngay xuống mặt ruộng và bằng lối tấn công vũ bão, thần tốc quen thuộc của lính mũ

nâu, mục tiêu sẽ được thanh toán thật gọn, thật nhanh. Tuấn biết rằng nhiều lắm cũng chỉ mất khoảng ba hay bốn giờ bọn chàng sẽ đặt chân vào ven làng. Và, lại một lần nữa đơn vị Tuấn lấy sự thảm bại của quân địch làm niềm vui chiến thắng. Không phải chỉ có Mẫn, chỉ có Tuấn nghĩ vậy. Tất cả các binh sĩ của đơn vị chàng đều tin tưởng họ sẽ chiến thắng. Chiến thắng tất nhiên. Chiến thắng dễ dàng như mỗi một liều thuốc, uống một ly rượu.

Và họ phải chiến thắng. Để giữ vững uy danh đơn vị. Để được thưởng cấp khen thưởng, cho huy chương, cho lên lon. Để khi trở lại thành phố họ có dịp khoe khoang với bạn bè, người yêu, quyến thuộc lòng can đảm và sự lì lợm của mình.

Đoàn trực thăng bay vòng trên bầu trời ba, bốn lần vẫn chưa chịu đáp xuống mặt ruộng. Ba chiếc Skyraider đã bay tới thay thế cho mấy chiếc phản lực, tiếp tục trút bom đạn xuống bờ kinh. Mấy chú cá nhái hạ thấp xuống mặt ruộng hơn nữa, quan sát bãi đáp lần cuối cùng. Rồi hai cuộn khói màu tím hoa cà từ một bờ ruộng là đà bay lên loãng dần vào không khí. Đoàn trực thăng xếp thành hàng một, chúc đầu xuống thật nhanh. Người Trung úy Cổ vấn tháo ống nghe cười nụ nói với Mẫn và Tuấn:

– Chúng ta xuống đất.

Mẫn và Tuấn cùng gật đầu. Mắt Mẫn quắc lên, cổ thâu nhận lần chót địa thế tổng quát của trận địa, rồi nói nhanh:

– Anh xuống đất dàn hàng ngang bên tay mặt tôi nghe Tuấn. Thằng 2 bên

trái. Địa thế này hơi khó nuốt à. Dừa nước nhiều quá, vô được ven làng cũng mất bộn...

Tiếng cánh quạt chém gió mỗi lúc một chói chang che lấp cả tiếng nổ của hàng trăm họng súng đủ cỡ đang dồn vào đoàn trực thăng. Ngay khi thân phi cơ vừa chạm mặt nước, bằng tất cả sức mạnh và khéo léo mọi người nhào ra khỏi lòng khi cơ, cố gắng chạy thật nhanh khỏi vùng áp lực của những cánh quạt. Sáu chiếc cá nhái hung dữ hản lên, lặn xả vào mục tiêu để giảm thiểu hỏa lực địch. Những viên xạ thủ đại liên của đoàn trực thăng tải quân cũng trút đạn như mưa bão vào ven làng.

Chỉ hai phút sau, hai đại đội BĐQ đã dàn thành một hàng ngang. Đoàn trực thăng tải quân cũng từng chiếc bay vút lên cao, hớn hở trở lại hướng cũ. Họng

súng trên tay các binh sĩ cũng bắt đầu tóe lửa. Mấy khẩu M.79 được dịp tung hoành, ném những cuộn khói đen vào mục tiêu.

Một hồi còi lệnh vang lên, lôi cuốn theo hàng trăm hồi còi dài khác. Người đơn vị trưởng cũ của Tuấn đã có sáng kiến bắt mỗi binh sĩ phải sắm một chiếc còi. Đụng trận, thay vì hô xung phong, còi được thổi lên một loạt, khiến tinh thần địch quân nao núng không ít. Và, tiếng còi cũng còn công dụng che lấp tiếng đạn bay, giúp binh sĩ thêm can đảm.

Những hồi còi dài vẫn tiếp nối nhau không ngừng. Hai trăm binh sĩ vừa bắn, vừa cố gắng thân gần dần khoảng cách tới mục tiêu. Họ chẳng thèm để ý tới nước ruộng tung tóe dưới chân, tiếng đại liên địch xé gió trên đầu, cày sâu trước mặt, sau lưng hay những quả đạn súng

cối của địch đang xúc bùn đất ném lên thân thể họ. Lúc này thì không cần triết lý về sống, chết nữa. Cũng không cần nghĩ tới người yêu, gia đình, danh vọng hay tiền bạc nữa. Với mọi người chỉ có một đối tượng. Ven làng được gọi là mục tiêu nọ. Với mọi người chỉ một hướng tiến. Hướng trước mặt. Và chỉ có một việc làm. Giết. Tất cả mọi khuôn thước, mọi tình cảm, suy luận, bàn cãi đều là đồ bỏ, là những món hàng dự trữ chỉ dùng tới khi trận đánh đã tàn.

Còn cách mục tiêu khoảng hai trăm thước. Tư chột vượt lên nói với Tuấn qua hơi thở nặng nhọc:

– Thiếu úy! Thiếu úy! Bravo muốn nói chuyện với Thiếu úy này.

Tuấn đón lấy chiếc combiné của Tư. Tiếng Mẫn chói chang:

– Oanh! Oanh! Bravo gọi.

– Oanh nghe.

– Anh đánh thốc vào đầu làng cho tôi, chỗ bụi dừa nước đó. Tụi nó đặt SKZ và đại liên ở đó nhiều lắm.

Tuấn đưa mắt về phía đầu làng, trán hơi cau lại cho một tính toán thật nhanh nói vào máy:

– O.K! Bravo xin cá nhái yểm trợ cho tôi đi.

Trao trả Tư chiếc combiné, Tuấn vẫy Thành, người mang máy liên lạc các Trung đội lại gần. Chàng ra lệnh:

– Mày gọi tụi nó bảo lệnh Bravo cho mình phải chiếm chỗ bụi dừa nước đầu làng đó. Thối vào đó ít trái M.79 và phóng lựu. Càng nhiều càng tốt.

Đoàn lính mũ nâu vẫn tiến như bay vào ven làng . Khoảng cách thu ngắn dần. Tiếng súng đạn mỗi lúc thêm ròn rã, kinh hoàng. Đã có bốn, năm binh sĩ ngã xuống, bị bỏ lại phía sau chờ y tá săn sóc. Hai Trung đội của Tuấn đã bám được vào ven làng. Hai Trung đội khác bị dội lại vì xung phong đúng hai ổ khẩu đại liên.

Tuấn xông xáo, hò hét như con cọp đói mồi. Bên cạnh chàng, Vĩnh sau mỗi tràng tiểu liên phá lên cười khoái trá, đặc chí chửi thề ròn rã hơn cả khẩu Thompson trên tay hắn. Đ.m... chết chưa mấy con... Hà hà. Đụng ông thầy tụi bây, chạy đâu thoát. Đ.m... tụi bây tới số rồi...

Tiếng bom đạn, tiếng hò hét, tiếng kêu la của những kẻ bất đắc kỳ tử đập vỡ vụn một góc trời. Tai Tuấn ù đi. Lượng máu trong cơ thể chảy mạnh và nhanh

hơn khiến Tuấn chìm ngập trong một cơn sốt nóng bỏng. Khói đạn khét lẹt, nước ruộng ngai ngái hương bùn đất càng làm tăng thêm nhiệt độ cơ thể Tuấn. Chàng luôn miệng hò hét điều động binh sĩ, chửi thề, đe dọa đập cây lên đầu những binh sĩ thi hành lệnh ban ra một cách vụng về.

Phải ba đợt xung phong nữa, hai Trung đội còn lại mới tiến vào được một khu vườn rậm rạp. Một trận cận chiến chớp nhoáng diễn ra. Đánh cận chiến là – nghề” của Đại đội Tuấn. Vì thế chưa đầy năm phút sau, địch tản mác rút lui ngược lên phía Đại Đội 2, để lại gần hai chục xác chết ngổn ngang.

Chợt Thành reo lớn:

– Thiếu úy! Thằng 2 mới lấy được hai súng, một trung liên, một tiểu liên Tiệp khác.

Mắt Tuấn sáng rực lên. Chàng cao giọng:

– Có một trung liên rồi hả? Chà! Mình lập công đầu rồi. Hỏi lại nó cho chắc coi.

Thành cười thật tươi, huýt sáo vào combiné nhưng nụ cười chợt biến mất. Hắn nói lớn vào combiné:

– Nghe rõ rồi. Cải Cách ủng hộ Sơn Tây bị kiến cắn nặng, xin tải thương.

Mắt Tuấn sạm lại. Chàng bước tới, giật chiếc combiné trên tay Thành, nói như hét:

– Đây thẩm quyền, ai đầu máy đó?

– Kính chào thẩm quyền. Oanh 3 đây. Trình thẩm quyền người anh lớn của tôi bị kiến cản rồi. Nặng lắm

– Nhận rõ. Oanh 2... Oanh 3. Lệnh cho 2 và 3 về gặp tôi. Hiện tôi cách các anh một trăm thước. Yêu cầu 3 báo cáo lại số vũ khí tịch thu.

– Oanh! Đây Oanh 2. Oanh 2 lấy được 4 “cây củi” rồi. Một trung liên, một tiểu liên Tiệp khắc, 2 súng trường.

Quay sang Tư, Tuấn hất hàm ra lệnh:

– Gọi Bravo đi Tư. Báo cáo mình lấy 4 súng, trong đó có 1 trung liên. Yêu cầu Bravo xin trực thăng tải thương gấp. Ông Chuẩn úy Sanh bị nặng rồi.

Rồi, Tuấn tiếp tục gọi các Trung đội. Hai Trung đội đi theo Tuấn được lệnh tiến sâu hơn vào bìa làng. Nhưng chỉ vài

phút sau Tuấn được báo cáo họ không thể tiến chiếm được một thước đất nào nữa. Hàng rào hỏa lực của địch quá mạnh. Và chúng chiếm được một địa thế thuận lợi. Một SKZ, hai đại liên đặt ngay trong một nhà máy xay lúa. Bên bờ kinh đối diện, rất nhiều ổ súng cộng đồng khác khởi sự trút mưa đạn vào đại đội Tuấn. Tuấn hiểu ngay ý định chúng. Cánh quân địch ở phía bờ kinh đối diện là thành phần súng nặng. Đại đội Tuấn đang đương đầu với thành phần xung kích của chúng. Tuấn vội ra lệnh cho hai Trung đội đầu nằm cố thủ, chờ hai Trung đội sau lên tiếp ứng. Đồng thời chàng yêu cầu Mẫn can thiệp cho mấy chiếc cá nhái tiêu hủy nhà máy xay lúa.

Hai Trung đội 3 và 4 cũng vừa lục tục kéo tới. Nhìn Sanh ngất lịm trên vai một binh sĩ, Tuấn thầm thương cảm. Sanh

là lớp Sĩ Quan Trừ Bị mới nhất vừa ra trường chưa đầy hai tháng. Hắn là một con gà đá – chịu chơi” nhất của Tuấn. Sanh chưa đủ chín chắn để biết một cấp chỉ huy ngoài đức tính lì lợm, can đảm cần phải trầm tĩnh và sáng suốt.

Người binh sĩ đặt Sanh nằm xuống bên cạnh Tuấn. Tuấn đưa tay vẫy người y tá. Rồi, lại phải bận bịu chiếc combiné để ra lệnh và nhận báo cáo.

Từ chột ngược nhìn Tuấn đầy thất vọng, nói qua tiếng thở dài buồn nản:

– Thiếu úy! Trục thẳng võ trang không chịu vào nhà máy xay lúa. Tụi nó bảo trên mái nhà có dấu hiệu của một ngôi chùa.

Tuấn bực bội, nói như hét:

– Con c... Đ.m...tụi nó nhát quá chứ

gì. Đưa combiné tao coi.

Biết Tuấn đã bắt đầu nổi “điên”, Tư riu riu trao combiné cho Tuấn. Giọng Tuấn hùng hực giận dữ.

– Bravo! Oanh gọi.

– Bravo nghe.

– Đ.m... tại sao UTT không chịu yểm trợ cho tụi tôi tiến quân.

– Tôi bảo tụi cố vấn của mình xin rồi. Nhưng bọn Pilot bảo đó là một ngôi chùa.

– Trung úy bảo nó cứ bắn nát chỗ đó đi, tội vạ đâu tôi chịu. Nhà máy chứ chùa chiền, con c.. gì. Mà chùa chiền đi nữa nếu cần dùng cũng làm cỏ luôn. Sống chết trong đường tơ kẽ tóc mà còn nhân đạo gì nữa.

– Rồi, tôi sẽ nói lại với nó. Tình hình anh ra sao?

– Tụi nó định làm cỏ tôi bằng mọc đại liên và SKZ đó. Máy thằng con tôi bị chặn đứng lại rồi. Alpha sắp tới chưa?

– Còn khoảng hai mươi phút nữa.

– Trung úy xin cho một đại đội xuống bờ kinh đối diện với tôi đi. Thành phần súng nặng của bọn Vi Xi ở đó.

– Nghe rõ rồi. Tạm dứt với anh. Thằng 2 nó đang gọi tôi.

Tuấn vừa trao trả Tư chiếc combiné, một tràng đại liên xé gió rít bay lạnh lùng trên đầu chàng. Cây antenne của chiếc máy P.R.C.10 bị đốn gãy ở giữa gục xuống. Tuấn vội nói nhanh:

– Coi chừng, Tư. Tụi nó đang nhắm

tiêu diệt cấp chỉ huy đó. Thay Antenne lá mía đi.

Dứt lời, Tuấn ra hiệu cho Vĩnh bám sát chàng, lao mình thật nhanh về tuyến phòng thủ của các binh sĩ. Hùng, viên chuẩn úy cùng khóa với Sanh nhăn nhó:

– Mình chết cứng ở đây, Thiếu úy. Trung đội tôi ba mạng ăn mảnh súng cối của tụi nó rồi.

Tuấn khẽ gật đầu, lặng đứng quan sát địa thế.

Bốn Trung đội của Tuấn đã dàn thành hàng ngang, dọc theo một lạch nước nhỏ. Khoảnh đất trống gần năm chục thước phía trước tuyến phòng thủ là trở ngại lớn lao nhất cho việc tiến quân xung phong. Cho dù quân số Đại đội chàng có gấp bốn năm lần hiện tại,

việc vượt qua khoảng trống này cũng chỉ là một ảo vọng một hành động liều lĩnh xuẩn ngốc .

Tiếng súng cá nhân chọt thừa thốt dần. Chỉ còn những quả đạn súng cối. SKZ và những đại liên lạnh buốt ôm phủ lấy khu vườn ẩn trú của đại đội Tuấn. Thái độ im lặng của toán xung kích địch khiến Hùng bắn khoản. Hắn ngược nhìn Tuấn khẽ hỏi:

– Tụi nó âm mưu gì đây, Thiếu úy. Bộ tụi nó định chuẩn êm sao?

Tuấn cười nhạt: .

– Chuẩn mẹ gì. Tụi nó bị vây chặt bốn phía rồi. Có lẽ tụi nó định xung phong mở đường máu đây. Ê, Hùng. Ra lệnh cho anh em chuẩn bị lựu lê, lựu đạn đi.

Quay lại Thành và Tư, Tuấn tiếp:

– Thăng Tư kêu Bravo hỏi coi. Đ.m... UTT có bắn vào nhà máy không. Nếu không, về nhà, tao thừa cho cha con nó trắng mắt luôn. Còn Thành bảo mấy đứa con phải chuẩn bị đạn dược, lưỡi lê cẩn thận. Điều này tội nó định hốt trọn mình đây mà...

Câu nói của Tuấn bị cắt đứt đột ngột bằng giọng nói khàn đục của viên Hạ sĩ y tá:

– Thiếu úy! Chuẩn úy Sanh nguy lắm rồi. Ông muốn gặp Thiếu úy.

Tuấn cau mày:

– Chú để ông nằm ở đâu?

– Dạ trong nhà kia, Thiếu úy.

Tuấn dùng mắt đo nhanh khoảng

cách từ chỗ đang đứng tới ngôi nhà tranh bị sụp nửa mái vì trúng bom oanh tạc. Chàng vỗ vai Hùng, nói nhanh:

– Cậu tạm thế tôi chút xíu nghe Hùng. Sanh nó muốn gặp tôi.

Giọng Hùng đầy lo ngại, thương xót:

– Sanh nó bị nặng không, Thiếu úy?

– Chưa biết nữa.

Tuấn và Vĩnh phóng nhanh về phía ngôi nhà đổ nát. Người y tá đang dùng chiếc khăn tay ướt lau mồ hôi trên trán Sanh. Mắt Sanh đại khờ nhìn Tuấn. Bờ môi khô cứng, nứt nẻ của Sanh thoáng động nụ cười méo mó. Tuấn dịu dàng quỳ xuống bên Sanh, cầm lấy bàn tay lạnh ngắt của người sĩ quan trẻ:

– Cậu thấy trong người thế nào, Sanh?

Tiếng Sanh nhẹ như hơi gió:

– Mệt quá. Thiếu úy...

Tuấn nhìn viên y tá bảo:

– Chích cho ống mũi thuốc khỏe nữa coi.

Viên y tá dạ nhỏ, hí hoáy mở túi cứu thương. Sanh thều thào gọi Tuấn:

– Thiếu úy..,

Tuấn gượng mỉm cười, nhìn Sanh, khuyến khích hẳn:

– Để y tá chích thuốc khỏe cho cậu đã. Cậu mệt vì mất nhiều máu đó mà.

Sanh khẽ lắc đầu, nước mắt ứa theo đuôi mắt:

– Tôi không chết được phải không Thiếu úy?

– Ủ, chết sao được. Cậu mà chết thì em Nguyệt để cho ai!

Mắt Sanh ngời lên một ánh lửa tin tưởng mong manh như ngọn lửa giấy:

– Tôi không chết được, Thiếu úy nhỉ. Bà chị lớn tôi mới gửi cho tôi một chiếc nanh heo rừng vô cà-tha...

Những ngón tay run rẩy vụng dại của Sanh lần mò tìm kiếm sợi dây đeo thẻ bài. Vĩnh vội quỳ xuống moi chiếc nanh heo rừng nâu sậm và hai tấm thẻ bài sáng bóng ra khỏi lớp áo lót, đặt vào tay Sanh. Sanh mỉm cười thoải mái, nhìn Vĩnh thay lời cảm ơn. Giọng Sanh nhiều sinh lực hơn nhờ mũi thuốc khỏe viên y tá vừa chích vào cơ thể:

– Chiếc nanh này chị hai tôi chuộc ở Vĩnh Bình. Nó linh lắm. Nó sẽ cứu tôi

thoát chết phải không, Thiếu úy.

Mắt Tuấn đã bắt đầu đỏ hoe vì cái lắc đầu nhẹ nhẹ của người y tá. Chàng siết chặt những ngón tay Sanh như muốn truyền cho người chiến hữu trẻ xấu số một phần sinh lực của mình. Tuấn thầm thì:

– Nhất định cậu sẽ sống. Cậu chết ai dám lấy trộm jeep của tôi chở đào đi bát phố.

Ánh lửa trên đáy mắt Sanh cũng được thắp sáng hơn:

– Khi hành quân chấm dứt Thiếu úy nhớ bảo em Nguyệt lên Cần Thơ thăm tôi nghe.

– Ủ, nhất định em phải lên quân y viện nuôi kếp rồi.

Sanh ngáp ngừng mãi mới dám hỏi tiếp:

– Kỳ này mình hy vọng thắng lớn không, Thiếu úy?

Tuấn gật đầu:

– Chắc như đinh đóng cột. Líp thứ hai của mình sắp xuống rồi. Cậu cứ yên tâm nằm đây. Mai một xuất viện chắc chắn cậu có cặp lon Thiếu úy và một cái chổi chà đeo chơi...

– Tôi... tôi mới ra trường được hai tháng mà, Thiếu úy.

– Ăn thua gì. Đặc cách giữa mặt trận không kể thâm niên.

Sanh cố nhếch bờ môi, mím cười mãi nguyên. Nhưng Sanh chợt nghiêng chặt hàm răng để ngăn chặn một cơn

đau đớn khủng khiếp vừa từ vết thương trên bụng tràn lên khiến hệ thần kinh tê dại hẳn đi. Mồ hôi đọng giọt trên vầng trán nhẵn nhúm, xám ngoét của Sanh. Tuấn hốt hoảng bảo viên y tá:

– Chích thêm cho ống mũi Atropine nữa coi.

Viên y tá cúi ngùi nhìn Tuấn, khẽ lắc đầu:

– Vô ích, Thiếu úy. Ống bị thủng ruột rồi.

– Được phút nào hay phút ấy. Cậu cứ chích đi.

– Dạ... còn phải dành thuốc cho những người khác nữa, Thiếu úy. Riêng ống đã 4 mũi Atropine và 2 mũi thuốc khỏe.

Tuấn bực dọc:

– Đ.m... lộn xộn hoài. Tao bảo chích mày cứ làm theo tao coi. Đ.m... mày coi chừng à. Chuyển này về tao nhốt đầu mày luôn. Đi hành quân gì mà mang ít thuốc vậy?

Tuấn vừa dứt lời, một tiếng nổ nhúc óc vang lên thật gần. Một mảnh vách đất bị khoét thủng, bụi mù văng tứ phía. Những mảnh đạn bay rào rào vào nhà như một cơn mưa đá. Theo một phản ứng nghề nghiệp, ba người vội gục xuống, dán sát thân thể trên mặt đất. Nhưng cảm xúc Tuấn còn đủ bén nhạy để nhận biết sau một cái rùng mình thật mạnh, những ngón tay Sanh trong tay chàng khờ dại hẫng đi.

Tuấn ngược lên nhìn mặt Sanh. Mắt Sanh đã mất hết sinh khí, trợn trừng

nhìn nóc nhà đầy mạng nhện và lấp lăm những điểm nắng. Có lẽ Sanh chết mà vẫn chưa tin mình đã chết. Cũng như nhiều người trẻ tuổi đang tham dự chiến cuộc này thường ngơ ngác trước cái chết đột ngột của mình, thường chưa kịp chuẩn bị cho mình một thái độ thích nghi để bước vào nằm trong mộ địa.

Tuấn lau nhanh những giọt nước mắt vừa âm thầm nhỏ xuống, vuốt mắt cho Sanh rồi ngậm ngùi bảo Vĩnh:

– Chú tháo tấm thẻ bài và giữ những kỷ vật của Chuẩn úy Sanh cho tôi. Rồi kiếm một chiếc Poncho bọc xác ổng lại cẩn thận. Tôi phải nhào ra ngoài xem xét tình hình ...

Khi Tuấn bước ra khỏi ngôi nhà, hai chiếc trực thăng võ trang cũng vừa đảo vòng sát trên những ngọn cây, bắt đầu

phóng rocket vào nhà máy xay lúa. Hùng nhìn Tuấn, hỏi từ xa:

– Sanh nó ra sao, Thiếu úy?

Tuấn không nhìn Hùng:

– Rồi...

Mặt Hùng tái xám. Người sĩ quan trẻ cúi đầu xuống, cổ dẫu tiếng thở dài. Và một giây xúc động ngắn ngủi thoáng qua, Hùng hất mặt lên, ánh mắt hùng hực thù hận, hai dòng lệ chảy dài trên gò má rúm nắng; hòng Carbine M.2 trên tay đỏ lửa, ném nguyên một băng đạn về tuyến phòng thủ địch. Hàng trăm hòng súng của các binh sĩ trong Đại đội cùng một lúc hòa theo vạch nên một dãy bụi mù ở bìa vườn đối diện. Lấp một băng đạn khác, Hùng rít qua kẽ hàm răng:

– Đ.m... tội bây! Tao sẽ làm cỏ hết!

Hùng phóng mình xuống lạch nước, vừa nhả đạn vừa định lao về phòng tuyến địch. Nhưng Tuấn đã kịp ngăn chặn hành động liều lĩnh rồ dại của Hùng. Chàng phóng người cheo, chụp lấy ngang hông Hùng kéo lại đúng lúc hăn vừa leo lên khỏi bờ lạch. Giọng Tuấn nghiêm khắc:

– Hùng! Cậu điên sao! Làm thế có ích lợi gì?

Hai cánh tay sắt thép của Tuấn khiến Hùng bị kéo tuột xuống lạch nước dễ dàng. Hùng gục mặt vào một mô đất khóc nức nở như một đứa trẻ. Tuấn ôn tồn vỗ về:

– Hùng! Bình tĩnh lại. Nên nhớ cậu đang là cấp chỉ huy giữa mặt trận. Cậu đừng khiến tinh thần binh sĩ dao động vì hành động vô ý thức của cậu...

Hùng ngừng khóc, ngoảnh lại nhìn Tuấn. Vẻ độ lượng, khoan dung của Tuấn giúp Hùng trở lại trạng thái quân bình thật nhanh, giọng Hùng ướm sưng nước mắt:

– Thiếu úy không biết, Sanh với tôi ở cùng một Trung đội, thằng giường trên, thằng giường dưới. Hai đứa thân thích nhau như ruột thịt. Thế mà bây giờ ... bây giờ nó chết rồi ...

Tuấn đưa tay ngắt lời Hùng. Chàng nói nhanh:

– Anh về vị trí mau lên. Tụi nó chuẩn bị xung phong rồi kia...

Quay lại phía sau, thấy Tư và Thành còn đứng ngơ ngác trên bờ lạch, Tuấn hét lớn:

– Đ.m... tụi bây muốn chết sao mà

còn đứng đó. Nhào xuống đây mau lên. Thằng Thành gọi các Trung đội bảo tụi nó coi chừng đó. Bọn V.C. sắp xung phong rồi. Còn thằng Tư...

Câu nói của Tuấn bị cắt đứt đột ngột vì một tràng đại liên rít lạnh lùng trên đầu, đốn ngã một thân so đũa và tung bổng những tàu lá chuối lên không. Rồi đến hàng trăm họng súng nổ vang. Những tiếng xung phong lạnh lãnh vờn lên, rờn rợn tử khí. Ngay lúc đó từ khu vườn đối diện những chiếc bóng đen đông như kiến cỏ ùa ra khoảng đất trống, tràn về phía Đại đội Tuấn. Những binh sĩ mũ nâu chống trả thật mãnh liệt. Ba bốn chục tên giặc gục ngã ngay khi vừa rời khỏi hố cá nhân. Chúng hơi chùng lại nhưng rồi lại hò hét tiến lên. Hai chiếc cá nhái vội sà xuống can thiệp.. Tiếng rocket đại liên, tiếng cánh quạt chém gió,

tiếng reo hò khát máu và tiếng kêu la của những kẻ bất đắc kỳ tử trộn lẫn với nhau thành một thể khối âm thanh sắc buốt. Phá vỡ màng nhĩ những kẻ lâm trận, truyền chấn động vào mạch máu, vào hệ thần kinh biến họ thành những con người máy, đúng hơn, những con người chỉ còn thuần nhất thứ bản năng tự vệ. Tuấn cũng bị những âm thanh ma muội ấy quyến rũ, mất hẳn thái độ bình tĩnh thường ngày. Chàng luôn miệng dục Tư báo cáo tình hình cho Mẫn, ra lệnh cho Thành gọi máy điều động các Trung đội.

– Tư. Kêu Bravo xin UTT bắn thật nhiều vào nhà máy xay lúa cho tao. Đ.m... huýt sáo với đếm số con c... gì nữa. Nói lẹ lẹ lên không tao đập bể sọ giờ. Thành bảo thằng 3 cẩn thận đó. Coi chừng bắn sang phía thằng Đại Đội 2 ngoài ruộng. Tư. Bravo trả lời sao. Cái gì. Nói lớn lên.

Tư lựp chụp bước lại Tuấn:

– Bravo hỏi mình cần gì nữa cho Bravo biết. Alpha vừa xuống đất. Mình sắp có tiếp viện rồi.

Tuấn gạt đầu đảo mắt nhìn qua tình hình. Quân địch đã tiến gần bọn chàng và bắt đầu xử dụng lựu đạn. Chắc chắn không thoát khỏi một trận cận chiến khốc liệt. Trong hiện tại vì hỏa lực của Đại đội Tuấn còn mạnh, địch phải lấy xác đồng đội làm tuyến phòng thủ . Chúng lợi dụng lúc những khẩu đại liên và trung liên của Đại đội Tuấn thay bằng đạn để tiến gần, gần hơn nữa. Còn 10 thước ngắn ngủi. Trong vòng 10 phút tới nếu hai đại đội tiếp viện không lên kịp chắc chắn Đại đội Tuấn không thể giữ nổi khu vườn này. Tuấn mím môi lại. Chàng vừa định ra lệnh cho Tư yêu cầu Mẫn cho Đại đội 2 đánh vào ngang hông

địch để giúp Đại đội chàng kéo dài thời gian cầm cự, Tư đã trao cho Tuấn chiếc combiné. Hấn láu tấu:

– Alpha muốn gặp Thiếu úy.

Tuấn chụp nhanh lấy combiné, ghé sát vào tai. Tiếng viên Thiếu tá Tiểu Đoàn Trưởng đầy lo âu:

– Oanh! Oanh! Alpha gọi.

– Oanh nghe. Tiếp viện tôi gấp. Tụi nó đang tràn tới đông lắm, xin Alpha cho thằng Điều xung phong vào bìa làng đánh ngang hông tụi nó để cứu tôi.

– Nghe rõ rồi. Cứ bình tĩnh, 5 phút nữa tôi sẽ lên tới anh.

– Alpha thổi kèn lên cho mấy thằng em nó hăng hái hơn một chút. Địch chỉ còn cách tôi mười thước nữa. Tiếp viện ẹ lên.

Tuấn trao trả combiné cho Tư, ngược lên bờ lạch. Chàng chột hoảng hốt như một tảng đá ngàn cân rơi trúng đỉnh đầu. Toán quân tiền phong địch chỉ còn cách bốn chàng không đầy mười thước. Hàng rào lựu đạn của các binh sĩ không đủ ngăn chặn chúng. Chúng cũng bắt đầu xử dụng tới những quả lựu đạn chày. Mắt Tuấn quắc lên. Không thể nằm im chờ đợi chúng tràn ngập. Đằng nào cũng chết. Thà để đạn chui vào buồng ngực còn hơn để những đầu đạn xinh xắn trở từ lưng ra phía trước. Chàng nghiêng chặt hàm răng, nói nhanh:

– Tư! Gọi Bravo và Alpha. Oanh vào miệng sư tử.

Rồi, siết chặt cây Carbine báng gấp vào mình, Tuấn hét lớn:

– Biệt Động Quân!

Hàng trăm cái miệng cùng đồng thanh ném vào không gian một tiếng “Sát!” chát chúa. Rồi, những bộ đồ bông ướt sũng trườn lên khỏi bờ lạch, khởi diễn một trận đánh man dã, tàn bạo. Từng thầy người gục ngã ruột gan đổ lòng thông, thân thể bị nát bấy vì đạn, vì mã tấu. Những con mắt khờ dại trợn trừng nhìn lên bầu trời thật trong và xanh lơ. Tuấn tung hoành như một con hổ dữ. Bên cạnh chàng, Vĩnh thấp thoáng bay nháy, cố tạo một khoảng cách an bằng tối thiểu cho chàng.

Tiếng kèn thúc quân hùng dũng chọt vang lên, mỗi lúc một gần. Những tiếng “Biệt Động Quân” “Sát” cũng cuộn cuộn trôi đến như nước lũ vỡ bờ. Tuấn và các binh sĩ chột thấy tỉnh táo, minh mẫn lạ. Một sức mạnh vô hình nào truyền vào cơ thể mọi người khiến những ngón lưỡi

lê, những thế đánh báng súng khéo léo hơn, chính xác hơn.

Tiếng kèn đồng mang thôi thúc tiếng hát nhân ngư nọ lại khiến tinh thần quân địch sa sút đến thảm hại. Và khi Đại Đội BDQ được ném xuống tiếp viện bắt đầu lội ủa xuống con lạch mà Đại Đội Tuấn vừa dùng làm tuyến phòng thủ ít phút trước, địch nao núng, rút lui dần. Tuấn xua quân đuổi theo. Hăng hái nhất là Hùng và Trung đội hấn. Hùng đơn thương độc mã đuổi theo một tên vác trung liên. Tên địch cao lớn gấp hai Hùng nên bỏ rơi hấn dần. Hùng đứng dừng lại, quạt nguyên một băng đạn. Tên địch ngã sấp xuống. Tấm lưng trần của hấn chỉ chít những lỗ máu đỏ sẫm hoắm. Hùng nghiêng răng lấp một băng đạn khác, lên cơ bấm thật mạnh. Rồi, chậm rãi bước tới bên kẻ hấp hối, mũi

bốt-đờ-sô nhê nhếch sinh lầy lặt ngựa hấn lên. Khẩu M.2 trên tay Hùng dí sát xuống khuôn mặt đẹp trai, sáng sủa của tên thương binh. Hùng chột cười nức nở nghiêng răng siết cò. Cái đầu tên thương binh nát bấy. Máu và óc bắn tung toé dính cả vào đầu tóc quần áo Hùng.

Viên Thiếu tá Tiểu Đoàn Trưởng chột cau hàng lông mày hơi rậm, hỏi Tuấn:

– Bộ thằng đó khủng sao?

Tuấn lột chiếc nón sắt trao cho Vĩnh cố dấu một tiếng thở dài. Chàng nói nhỏ:

– Thằng Sanh, bạn nối khố của nó mới chết, Thiếu tá...

Viên Thiếu tá trẻ gật đầu tỏ ý thông cảm. Choàng tay qua vai Tuấn, giọng người Tiểu Đoàn Trưởng ấm hơn:

– Đại đội cậu hôm nay chì thiệt. Cậu ra lệnh cho tụi nó bố trí cẩn thận, lo mò súng đi.

Tuấn đưa mắt ra hiệu cho Thành, rồi chỉ sang bờ kinh đối diện, hỏi:

– Thăng nào nhảy bên đó, Thiếu tá?

– Thăng 1.

– Nó chuyển này hốt lớn rồi. Thành phần súng nặng ở bên đó. Thôi xin phép Thiếu tá cho tôi chạy vòng vòng xem tụi tôi mất bao nhiêu con... Chắc bọn à Thiếu tá!...

Tuấn đi ngược lại phía bờ lạch. Vĩnh, Tư và Thành bám sát chàng. Tuấn bảo Vĩnh:

– Mày chạy lại chỗ Thiếu úy Hùng bảo ổng đến gặp tao. Gặp Thượng sĩ Đôn

cho ông biết ông tạm thời cầm Trung đội, lo kiểm điểm vũ khí và quân số.

Quay sang, Thành, Tuấn tiếp:

– Gọi thử mấy đứa con coi. Bảo tụi nó báo cáo số người chết và bị thương.

Khi Tuấn cùng hai nhân viên mang máy bước tới khoảng đất trống đặt xác Sanh và ba binh sĩ Đại Đội chàng, Hùng cũng thất thểu bước tới. Hắn nhìn Tuấn giọng khàn đục:

– Thiếu úy cho gọi tôi?

Tuấn lặng nhìn Hùng khẽ gật đầu. Chàng ngồi xuống bên cạnh một lu nước bể, móc thuốc mời Hùng rút một điếu gài lên môi, mỗi lửa rồi ngồi ngay sát xác Sanh. Bàn tay Hùng lùa vào mái tóc rối bù của Sanh.

Chợt Tư khều nhẹ tay Tuấn:

– Thiếu úy. Alpha muốn gặp.

Tuấn hờ hững đón lấy chiếc combiné lấm tấm bùn đất. Chàng đưa gói thuốc cho Tư nhờ hắt môi giúp, rồi mết mội áp ống nghe vào tai. Tiếng viên Thiếu tá như một giọng cười:

– Oanh! Alpha gọi.

– Oanh nghe.

– Anh đã có báo cáo đầy đủ số tử thương và bị thương chưa?

– Chưa.

– Lẹ lên để còn xin trực thăng tải thương. Tôi báo cho cậu một tin mừng. Cậu được lên Trung úy thực thụ rồi. Ông Tướng sáng mai sẽ xuống đây gần lon cho cậu và một vài binh sĩ có công lớn

nhất. Tôi dành tất cả vinh dự cho Đại đội cậu.

Tuấn ngập ngừng:

– Còn thằng Hùng thì sao Thiếu tá?

– Mấy thằng Cố vẫn mình có vẻ không ưa thái độ khát máu của nó. Hơn nữa nó mới ra trường.

Tuấn cao giọng:

– Tụi nó biết đéo gì, Thiếu tá. Hành động dã man của Hùng, nếu muốn gọi là dã man, cũng chỉ do cái chết của người bạn thân thiết nhất.

Tiếng viên Thiếu tá buông xuôi:

– Ờ, để tôi tính xem. Tôi cho Đại đội anh phòng thủ ngay chỗ đánh cận chiến đó. Nhớ khuyến khích mấy thằng em ráng kiếm thêm ít súng nữa coi. Hơn

trăm mạng VC phơi xác nghĩa là ít nhất phải thu được bảy, tám chục súng.

Tuấn cười nụ:

– Dạ. nghe rõ Thiếu tá rồi.

– Anh cho báo cáo gấp gấp số thương binh và tử thương nghe. Khoảng 15 phút nữa được không?

– Dạ có hy vọng.

– O.K. Thôi tạm chấm dứt.

Gài combiné vào bộ dây đeo máy, Tuấn gỡ điều thuốc khỏi bờ môi, ôn tồn nói với Hùng:

– Tôi đã đề nghị cho anh lên Thiếu úy. Nhưng Thiếu tá hơi buồn anh về hành động háo sát lúc nãy. Anh có nghe tôi bào chữa cho anh chứ?

– Dạ, có nghe.

– Anh nghĩ thế nào?

– Chẳng có gì phải nghĩ cả, Thiếu úy. Bắn giết tụi nó như thế tôi vẫn chưa hả giận. Một trăm xác V.C cũng không thể đổi mạng thằng Sanh được.

– Anh lắm.

– Không, Thiếu úy chưa biết gì về hoàn cảnh thằng Sanh cả. Nó là con trai một và mới cưới vợ từ ngày vào Thủ Đức. Có lẽ vợ nó cũng mới vào nhà bảo sanh...

Tuấn khẽ lắc đầu, nhìn Hùng bao dung. Chàng kéo một hơi thuốc dài, nói qua làn khói xám đục:

– Thời buổi này những hoàn cảnh tương tự không thiếu. Chỉ có chiến chinh mới đủ năng lực tạo nên những

nổi thống khổ tương tự. Hoàn cảnh của Sanh ai chẳng tội nghiệp. Nhưng tôi vẫn nghĩ cách trả thù của cậu thật lắm lần và nông nổi. Bây giờ cậu thử tưởng tượng coi, nếu có một người bạn của tên thủ trung liên nọ thấy cậu làm như vậy, hẳn sẽ phản ứng ra sao?

Hùng lúng túng chưa tìm ra câu trả lời. Tuấn tiếp:

– Tôi nghĩ cậu đồn ngã hấn, cướp cây Trung liên, thế đã quá đủ. Súng đạn độc ác nhưng không biết thù hận. Lòng thù hận còn nguy hiểm gấp trăm lần súng đạn. Cũng như chiến tranh vốn tàn bạo và dơ bẩn, nhưng người khởi xướng chiến tranh còn dơ bẩn và tàn bạo gấp trăm lần chính cái thực thể chiến tranh nữa.

Hùng thở hắt ra đầy bức dọc:

– Tôi ... không thích một người lính còn là một triết nhân.

Tuấn đưa tay ngắt lời Hùng:

– Hiện trạng đất nước bắt mỗi người trong chúng ta phải biến thành một triết nhân. Chúng ta không là đoàn quân đánh giặc mướn. Cũng không phải là những thằng lính chuyên chạy áp phe. Tôi không dám và cũng không muốn dùng danh từ dũng sĩ. Danh từ đẹp để đó đã chết theo hình ảnh thần thoại rồi. Chúng mình chỉ là những con tốt đen – những con tốt đen trong thân phận mà không phải trong đầu óc.

Vĩnh đã trở lại, ngồi xuống bên Tư và Thành. Hắn lại xoa xoa tay trên cái đầu trọc lóc, nụ cười tươi tắn như đã quên hẳn những giây phút mà hệ thần kinh căng thẳng như một sợi dây đàn vừa trôi

qua:

– Chà! Tụi nó chết bọn, Thiếu úy. Em mới ở chỗ Thiếu tá về. Tổng cộng 117 mạng. Sơ sơ mình lấy được hai phòng không, một 60, gần ba chục súng cá nhân rồi.

Thành đang nằm dài trên mặt đất, phì phèo điệu Bastos đỏ, ngồi phất dậy, nói lớn vào combiné:

– Oanh đây. Đợi tôi một chút xíu.

Đưa tay bịt ống nói. Thành hất hàm bảo Tư

– Mày ghi giúp tao, Tư. Mấy đứa con báo cáo kết quả đó.

Tư vội vàng lấy bút, ngửa bàn tay trái ra chờ Thành chum môi, huýt sáo theo thói quen:

– 1,2,3,4, Đây Oanh. Lần lượt báo cáo đi. Trung đội một. Hai chết, ba bị thương. Trung đội hai. Bốn bị thương. Trung đội ba. Năm chết. Trung đội bốn. Một chết, một bị thương. Tôi lập lại xem đúng không. Trung đội một. ..

Mặt Tuấn mờ phủ nét buồn. Chưa cuộc hành quân nào Tuấn phải trả giá chiến thắng một cách quá độ như thế.

Chiến tranh có nhiều nghiêm luật khe khắt. Đào sâu mỗi nghiêm luật ấy đã phải suy tư suốt cuộc đời. Tuy nhiên cho chúng xoay tròn bằng một tốc độ quay vừa phải nào đó chúng sẽ hòa đồng lại thành một nghiêm luật đơn thuần bớt tàn khốc hơn. Cũng như cái đĩa quay bảy màu, tới một tốc độ nào đó chỉ còn một màu trắng nhợt nhạt. Đầu óc mỗi người lính cần được quay với một tốc độ đều đều tối thiểu như thế. Mỗi lúc tốc

độ giảm xuống vì một trục trặc đột biến, hẳn sẽ hoa mắt vì ám ảnh của một trong bảy màu. Và, từ đó nhiều phản xạ thô bạo hiện đến.

Thành đã nhận xong báo cáo về vũ khí chiến lợi phẩm. Hãn hí hửng nói với Tuấn:

– Mình lấy được 1 thượng liên, 5 trung liên và 11 súng cá nhân, Thiếu úy. Vậy đâu có thua gì mấy Đại đội khác.

Tuấn khẽ gật đầu:

– Ờ vậy cũng khá rồi. Chú gọi máy 4 ông Trung đội trưởng lên gặp tôi vào 7 giờ tối. Cho lệnh tập trung những người chết và bị thương gấp đi. Mỗi Trung đội cử hai người để đưa anh em lên phi cơ. Những người ở lại lo đào hố cá nhân phòng thủ và cõm nước. Năm giờ rồi

còn gì nữa. Mình dừng quân tại đây đêm nay.

Quay sang Vĩnh, Tuấn thúc giục:

– Còn mày đi lo vấn đề bao tử cho tao với Thiếu úy Hùng lạ lên. Giờ thấy đói run lên rồi.

Vĩnh cười hề hề đứng dậy. Tư cũng lặng lẽ theo Vĩnh sau khi gửi máy truyền tin cho Thành.

Tuấn tựa lưng vào chiếc lu bể môi tiếp một điếu thuốc. Những ngón tay Hùng vẫn lùa vào mái tóc đỏ quạch của Sanh. Đầu hấn cúi xuống, mắt trừng trừng nhìn khuôn mặt xám ngoét của bạn. Tuấn khẽ gọi:

– Hùng!

Hùng ngoái cổ lại nhìn Tuấn chờ đợi.

Điều Pall Mall trên môi Tuấn rung rinh theo tiếng nói trầm ngâm, dịu nhẹ:

– Sanh nó ở đâu?

– Dạ, Sài Gòn.

– Cậu cũng ở Sài Gòn?

– Vâng. Chi đó, Thiếu úy?

– Tôi muốn cậu đưa Sanh về gia đình nó. Cậu sẽ đại diện cho Tiểu đoàn chia buồn cùng gia đình Sanh. Bốn ngày đi, về đủ không?

Hùng khẽ gật đầu:

– Dạ, đủ. Nhưng... nhưng tôi không thích hợp với không khí tang tóc của một gia đình Sài Gòn... Nhất là... gia đình của thằng bạn thân nhất.

Tuấn nhìn Hùng câm lặng. Chàng

đã vượt qua quyền hạn của một người Đại đội trưởng quá xa khi cho phép Sanh về Sài Gòn 4 ngày. Theo đúng hệ thống quân giai chàng phải xin phép viên Thiếu tá Tiểu đoàn Trưởng trước khi nói với Hùng. Nhưng Tuấn nghĩ nhiều lúc hệ thống quân giai cũng cần được uyển chuyển đôi chút. Sau trận đánh nảy lửa này ít nhất Tiểu đoàn chàng cũng được nghỉ tại thành phố khoản một tuần lễ. Hùng có mặt trong Đại đội hay không chẳng quan hệ bao nhiêu. Hơn nữa Hùng cần lấy lại sự bình thản cho tâm hồn sau một kích xúc quá mạnh. Phương thuốc an thần hữu hiệu nhất là cho Tuấn ảo giác đã làm trọn nhiệm vụ tinh thần với người đã chết và..., thành phố Sài Gòn. Sự từ chối của Hùng khiến Tuấn ngạc nhiên nhưng không tiện hỏi. Không một cấp chỉ huy nào có quyền ép buộc thuộc hạ phải đón nhận ân sủng của mình. Về

suy tư của Tuấn khiến Hùng ray rứt. Hấn vụng về bào chữa:

– Xin Thiếu úy thông cảm cho tôi. Buổi tối trước ngày tôi và Sanh xuống đơn vị, má nó rưng rưng nước mắt bảo hai đứa bây nhớ che chở, đùm bọc lẫn nhau. Tôi... tôi sẽ phải nói gì với má Sanh, với vợ Sanh khi tôi đưa nó về trong chiếc quan tài bọc kẽm... Tôi không muốn sự hiện diện của tôi sẽ khiến má Sanh sẽ phải khóc nhiều hơn, đau khổ nhiều hơn khi so sánh giữa con trai bà và bạn của con.

Tuấn vặn hỏi:

– Nhưng nếu không có cậu, ai đầy đủ thiện chí để giúp đỡ gia đình Sanh trong lúc bối rối này. Và cậu sẽ không bao giờ đặt chân tới nhà Sanh nữa sao?

Hùng thở dài:

– Thời gian sẽ khiến người sống phai nhạt dần những đau tủi, tiếc nhớ, hờn giận thương yêu. Tôi nghĩ năm, sáu tháng nữa khi về Sài Gòn, vào thăm má Sanh và vợ con nó, lúc ấy tình trạng đã khác.

Tuấn khẽ lắc đầu:

– Chưa chắc. Tôi không có quyền ép buộc cậu. Tuy nhiên tôi muốn đêm nay cậu hãy suy nghĩ thật kỹ. Ngày mai về Bạc Liêu cậu cho tôi biết ý kiến.

Hùng yên lặng. Hẩn lại cúi xuống khuôn mặt xám ngoét của Sanh. Bây giờ mày đang ở đâu. Còn lưu luyến cái thể xác ươn sũng nước ruộm, nước kinh rạch, bết sinh lầy và máu đỏ..Hay đã bay lên cao, thật cao, về Sài Gòn báo mộng cho

thân quyến. Hay mày chẳng còn gì cả vì mày chỉ là một tổng hợp của những chất hữu cơ, sự sống và chết được chuẩn định bằng những hiện tượng hô hấp, tuần hoàn, dinh dưỡng và tình dục. Mày đã chết vì đó là số kiếp hay một cái chết oan uổng. Người ta bảo những thằng chết trẻ như mày linh thiêng lắm. Mày hãy hiển thánh một lần đối thoại với tao lần chót. Mày còn gì, được gì sau khi chết. Và mày nghĩ gì về những người còn sống. Mày hãy giúp tao sáng suốt để quyết định nên đưa mày trở lại Sài Gòn hay không. Vì lúc còn sống mày thường thích được người thân đưa tiếp mỗi chuyến đi xa. Nhưng lần này. Chuyến đi cuối cùng của mày. Có cần đưa tiễn không, Sanh?

Có tiếng huýt sáo từ Combiné vang lên chói chang Thành áp ống nghe vào tai, rồi đưa mắt đảo quanh vòm trời. Hẳn

chợt chỉ tay về phía Đông Nam, nói lớn:

– Thiếu úy. Trục thẳng tải thương sắp tới rồi. Đó. Hai chấm đen phía trên ngọn cây cau đó.

Tuấn và Hùng nhìn theo ngón tay trỏ của Thành. Hai chấm đen hiện rõ dần, biến thành hai chiếc H.34 cục mịch, nặng nề. Tuấn vội vã đứng dậy, tiến lại phía bãi đáp, nơi đó hai cuộn khói đỏ cuộn cuộn bốc lên. Hùng bế xốc Sanh lên tay, thất thủ bước theo Tuấn. Những tiếng gọi Sanh ơi Sanh ơi nghẹn ngào nước mắt. Thân thể Sanh nhẹ hẫng trên tay Hùng. Nếu tao có một cái cân sẽ đem cân mày như ngày xưa người ta cân khói thuốc lá. Sự sai biệt cho tao biết mày có linh hồn hay không. Tao nghĩ rằng có, Sanh ạ.

Hai chiếc H.34 đã nối đuôi nhau đáp xuống mặt đất. Những cánh quạt vẫn

giữ tốc độ quay tối thiểu để phòng bất trắc. Phải mất hơn 15 phút mới đưa xong hai chục người vừa chết vừa bị thương về quân y viện. Hai chiếc H.34 lại hồi hải cẩu bay lên, trả lại cho trận địa nét buồn hỗn mang của một chiều tàn vừa bắt đầu mờ giăng sương trắng.

Thấy Hùng còn đứng tần ngần nhìn theo thân xác người bạn thiết, Tuấn tiến lại đứng bên hẳn. Chàng khẽ nói:

– Cậu vào ăn cơm với tôi. Đợi mấy ông Trung đội trưởng kia lên họp rồi về luôn.

Hùng vẫn thờ thẩn như cái xác không hồn, lặng bước sánh vai bên Tuấn tiến về phía gian nhà đồ nát được dùng làm Bộ chỉ huy Đại đội. Chợt có tiếng viên Thiếu tá gọi giật giọng sau lưng:

– Tuấn! Tuấn! Lại đây!

Tuấn ngoảnh lại. thấy viên Thiếu tá Tiểu đoàn trưởng đứng với Mẫn và mấy viên Cố vấn Mỹ. Chàng bảo Hùng:

– Lại gặp Thiếu tá luôn, Hùng.

Hùng lắc đầu:

– Tôi hơi mệt, Thiếu úy. Xin phép cho tôi kiếm chỗ nào nằm ngả lưng chút xíu.

Tuấn nhìn nhanh Hùng rồi ôn tồn nói:.

– Ồ, cũng được. Bảo thằng Vĩnh nó mắc võng của tôi cho cậu nằm tạm. Còn thuốc hút không?

Hùng chợt nhớ tới gói thuốc trong túi áo ngực. Hắn hấp tấp móc ra để hẳn học ném mạnh xuống đất, buột miệng

chủi thề. Tuấn mỉm cười nhìn gói thuốc ướm nhão, phơi màu vàng của thuốc ra cả mặt bao giấy màu trắng. Chàng vỗ vai Hùng, giọng nói cố vươn lên để thoát khỏi những âm hưởng trĩu buồn của nhiều giờ trước:

– Lần sau nhớ bảo mấy thằng em mua cho một hộp plastic đựng thuốc. Cậu bảo thằng Tư nó đưa thuốc của tôi ra hút. Tôi phải chạy lại xem anh một của mình muốn gì.

Hùng khật khuỡng bước đi, dáng đi uể oải mệt nhọc của một tên giác đấu từ đấu trường trở về nhà. Tuấn không muốn phải bận tâm quá nhiều về hấn, vội rảo bước về phía viên Thiếu tá. Thấy Tuấn từ xa, Mẫn đưa ngón tay cái lên trời, nói qua tiếng cười hể hả:

– Trận này cậu số dách!

Tuấn cười nhẹ, im lặng. Viên Đại úy Cổ vẫn Tiểu đoàn gật gù vỗ vai Tuấn khen ngợi:

– Thật tuyệt diệu. “Trung úy” đẹp trai của tôi ơi!

Thiếu tá Tiểu đoàn trưởng xen vào:

– Thằng này nó ca tụng cậu không tiếc lời. Nó hỏi tôi cậu Thủ Đức hay Đà Lạt mà can đảm vậy.

Tuấn quay sang viên Đại úy Mỹ, nhướn mắt hỏi:

– Tại sao Đại úy lại phân biệt trường sĩ Quan Thủ Đức và Đà Lạt? Xuất thân một quân trường nào, chẳng giống nhau?

Viên Đại úy cười xã giao:

– Tôi muốn hỏi cho biết vậy thôi, Vì “Trung úy” còn trẻ quá.

Tuấn cười nụ:

– Hai mươi tám tuổi với tôi là đã bắt đầu bước vào tuổi già rồi.

Viên Đại úy tròn mắt:

– “Trung úy” hai mươi tám tuổi? “Giời ôi”. Tôi tưởng “Trung úy” khoản hai mươi, hai mươi hai là cùng.

Tuấn cười, im lặng. Viên Trung úy Cố vấn phụ tá đi líp Mẫn và Tuấn đã lấy ra một chai Whisky nhỏ dùng chiếc nắp nhựa mời từng người. Đến lượt Tuấn, viên Trung úy Mỹ cao giọng:

– Mời Trung úy. Uống mừng trước cặp lon mới của Trung úy.

Tuấn ngửa cổ uống cạn. Men rượu khiến Tuấn thấy ấm áp hơn vì bộ đồ ướt trên người đã bắt đầu thấm lạnh. Viên

Thiếu tá bỗng chỉ vào nhà máy xay lúa, bảo Tuấn:

– Lát nữa cậu cho tụi nó mức nước dập tắt lửa đi. Ban đêm ánh lửa chiếu ra ngoài, tụi nó thổi moọc vô, mình lãnh đủ đó.

Tuấn gật đầu. xoay hướng câu chuyện hỏi Mẫn:

– Hồi chiều sao bọn UTT can thiệp chậm vậy. Sớm một chút nữa tụi tôi đâu đến nỗi nào.

Mẫn gật đi:

– Thôi bỏ qua, Tuấn. Tụi Mẻo nó thường rất sợ đụng chạm vào những nơi trang nghiêm như nhà thờ, chùa chiền.

Viên Thiếu tá vỗ vai Tuấn tiếp lời:

– Ờ, tập quán của họ như vậy, cũng

chẳng đáng trách! Nhất là họ giúp mình đánh với bọn cộng sản. Cậu đã biết tụi C.S thì quỷ quyết đéo chịu được. Bọn nó chuyên môn núp vào các thánh đường để trêu chọc mình. Mình oanh tạc vào đó, bọn nó làm tùm lum lên với dư luận trong và ngoài nước. Và mình há miệng mắc quai.

Tuấn xăng giọng:

– Nếu nhà máy này là một ngôi chùa, tôi không nói. Chính tôi xác định nhiều lần chuyện đó mà gần hai giờ đồng hồ tụi cá nhái mới chịu can thiệp. Trường hợp Thiếu tá, Thiếu tá nghĩ sao. Nếu cá nhái can thiệp ngay thì tình hình đã biến chuyển khác. Tôi đâu đến nỗi mất tám tháng.

Mẫn đã trở lại với nụ cười mồm mĩm, hiền như con gái:

– “Moi” đã yêu cầu cậu bỏ qua rồi mà, Tuấn.

Tuấn định trả lời Mẫn nhưng tiếng khóc của một đứa trẻ nào chợt vang lên tức tưởi khiến chàng ngừng lại. Tiếng khóc se sắt hờn tủi ấy khiến ném cuộc đàm thoại rơi vào một khoảng trống vắng bùi ngùi. Viên Thiếu tá hỏi vọng lại chỗ mấy người lính đang vây tròn lấy đứa bé:

– Gì đó, tụi bây?

Một binh sĩ rời đám đông, tiến lại. Giọng hân thoáng buồn:

– Thưa Thiếu tá có một con nhỏ bảy, tám tuổi gì đó vừa từ hầm trú ẩn mò lên. Ba má nó bị kẹt trong nhà máy kia... Chắc chết thiêu luôn rồi.

Viên Đại úy Cổ vẫn nhìn những sĩ

quan Việt Nam dò hỏi. Viên Thiếu tá vừa dịch xong câu nói của người binh sĩ, khuôn mặt hai viên Cố vấn mờ phủ xúc động. Một người Trung sĩ gốc Hạ Uy Di của toán Cố vấn đang ngồi hút thuốc bên cạnh chiếc máy truyền tin C.25 vội vàng đứng dậy rào bước về phía đứa bé khốn khổ. Vừa đi hắt vừa thọc tay vào túi quần, tìm kiếm vật gì. Tuấn nghĩ ngay đến những gói kẹo cao su hay những gói đồ ăn thừa thãi mà hắt còn cất giữ lại.

Sự xuất hiện của đứa bé gái khép kín miệng mọi người. Ai cũng biết không thể tiếp nói câu chuyện một cách hứng khởi như ít giây phút trước nữa. Tuấn vội xin phép trở về Đại đội mình. Viên Thiếu tá khẽ gật đầu dặn với theo:

– Nhớ dập tắt lửa trong nhà máy xay lúa nghe Tuấn. Nhắc tụi nó đào hầm, hố phòng thủ cho tôi. Cơm nước xong,

mình gặp nhau vào 8 giờ. Cậu cũng nhớ mang theo danh sách những người đáng được thăng thưởng và cho huy chương nghe.

Tuấn ngoảnh lại, khẽ gật đầu, rồi lẳng lẳng trở lại gian nhà đồ nát phía sau nhà máy xay lúa. Đầu óc và thân thể Tuấn lún sâu trong một vùng trời bão tố xoay cuốn những cảm nghĩ hỗn mang, bay lượn vạt vờ. Chính tiếng khóc của đứa bé gái xấu số nọ là động lực của cơn bão tố. Bảy tám tuổi gì đó... Ba má nó bị kẹt trong nhà máy xay lúa... Chắc chết thiêu luôn rồi. Một cảnh tượng của chiến tranh đó ư? Tuấn đưa hai tay vuốt mặt, chà xát thật kỹ cho tỉnh táo.

Chàng và thế hệ trẻ này bước vào trận địa để làm gì, nếu không phải với mục đích tìm lại cho những xóm thôn nghèo nàn, tiêu điều một giấc ngủ bình

yên, cuộc sống trầm lặng như con kinh đục lở phù sa nọ? Chàng và nhiều người khác phải rời bỏ thân quyến, tạm biệt người yêu đâu phải để cố sùỵ cho khói lửa, cho tang tóc mà chỉ mong ngăn chặn giành giật lấy đất cày, vườn trái cho những người dân hiền lành, thuần phác, không để cho những năm mộ hoang xâm lấn.

Cho dù phải hy sinh cả mạng sống chàng để đổi lấy ân sủng đó, Tuấn cũng sẵn sàng trao đổi. Miễn là phải cho phép chàng trước khi nhắm mắt được thấy những kẻ khởi xướng chiến tranh bị đến tội đích đáng và tiếng hát thanh bình được hợp xướng lên để những người còn sống sót sẽ buộc lại khăn tang cho gọn gàng, lau sạch nước mắt và bắt tay vào công trình tái thiết từ số vốn liếng nợ nần. Nhưng, ao ước vẫn chỉ là ao ước.

Những bước chân Tuấn thật cô đơn, thật mệt mỏi trên nền đất cứng bê bết sỏi lầy mà bọn chàng đã mang lên từ ngoài ruộng, từ những kinh rạch.

Tiếng Vĩnh từ thêm nhà vọng ra:

– Thiếu úy phải không?

Tuấn im lặng bước tới gần hẳn. Vĩnh tròn mắt nhìn Tuấn vì vẻ băng giá, xa lạ đột ngột của người chỉ huy hẳn yêu kính nhất đời., Tuấn không chú ý tới Vĩnh và con mắt ngơ ngác của hẳn. Chàng trầm giọng:

– Mày chạy lại chỗ thằng Trung đội 1, dắt đứa bé gái lại đây. Rồi, lo sẵn sóc cơm nước, chỗ ngủ cho nó.

Vĩnh ngạc nhiên:

– Con bé nào Thiếu úy? Nữ cán bộ VC hả?

Tuấn bực dọc:

– Đ.m... sao mày lộn xộn vậy. Tao bảo gì mày làm đó coi.

Vĩnh cười hể hể, tay xoa trên chiếc đầu trọc, phóng mình vào bóng đêm, nói với lại:

– Hể... hể... Em hỏi cho biết vậy mà, Thiếu úy!

Từ từ nhà trong bước ra thấy Tuấn, hí hửng mời mọc:

– Thiếu úy “mời” cơm. Có một con heo bị trúng đạn, tụi em kiếm mấy miếng ngon nhất cho Thiếu úy. Thiếu úy làm vài ly để cho nóng người nghe. Gần bảy giờ còn gì nữa.

Tuấn đưa mắt nhìn đồng hồ tay, bước vào nhà:

– Ủ. Bảy giờ thiếu mười lăm rồi. Dọn cơm lệ lên. Mấy ông Trung đội trưởng cũng sắp tới đó.

Tuấn tiến lại phía chiếc võng nylon ở một góc nhà. Ngọn đèn quả ú đặt trên chiếc bàn gỗ ghẻ lở, què quặt, hắt xuống khuôn mặt Hùng những vùng da thịt thơ dại, bụ bẫm. Tuấn lay mạnh người Hùng. Hấn mở choàng mắt nhìn Tuấn ngơ ngác rồi ngồi nhồm dậy. Đưa tay dụi mắt, Hùng hỏi với giọng ngái ngủ:

– Mấy giờ rồi, Thiếu úy

Tuấn cười nhẹ:

– Bảy giờ thiếu mười lăm.

Hùng cười ngượng ngáp:

– Mệt quá, tôi thiếp đi lúc nào không biết. Thiếu úy dùng cơm chưa?

Giọng Tuấn mang tư thế một người anh:

– Chưa. Cậu ra đằng sau rửa mặt mũi cho tỉnh táo. Lẹ lên nghe. Tôi cũng thấy kiến bò bụng rồi.

Hùng đứng xuống đất, khật khưỡng bước vào nhà trong. Chiếc bóng to lớn của hắn di động trên tấm vách lá bạc phếch, lạch loạch như một hồn ma cô đơn...

10

Kiều Dung bốn chồn theo dõi cây kim đồng hồ mảnh mai như một sợi tóc thúc dục:

– Lẹ lên mày, nhỏ. Bảy giờ thiếu mười lăm rồi.

Tổ Khanh nhìn lại lần chót người thiếu nữ lộng lẫy, phảng phất nét buồn cao sang trong tấm gương khổ lớn, mỉm cười kiêu hãnh:

– Gì mà như ăn cướp vậy. Bảy rưỡi mới bắt đầu, mình đến sớm thiên hạ cười vỡ mặt.

Kiều Dung cướp lời:

– Thôi đi. Mày cứ tưởng thiên hạ ai cũng như ông Tuấn sẵn đón, chiều chuộng mày sát đất sao. Dềnh dàng như bà cụ non ấy. Tí nữa em sẽ sáng mắt ra. Vấy được một cái taxi cũng đỏ con mắt luôn. Không khéo đến Á Đông tiệc đã tàn rồi có nước mà gặm xương.

Cái tên Tuấn mà Kiều Dung vừa mang ra đùa cợt Tố Khanh thấy nhói buốt trong hồn. Giờ này Tuấn đang làm gì. Bạc Liêu. Cái địa danh thật xa, thật lạ. Tuấn đang làm gì ở đó. Anh đang làm gì giờ này anh Tuấn. Có một chút thương nhớ, tưởng nghĩ tới người vợ chưa cưới, người yêu anh như yêu cuộc đời này

không? Hai ngày và hai đêm qua rồi. Mà em tưởng như đã lâu lắm mình chưa gặp mặt. Khi yêu người ta thường ích kỷ và tham lam phải không anh? Em chưa từng biết thương nhớ nên thương nhớ anh là bài học vỡ lòng nặng nề mang ám ảnh vào cả giấc mơ. Vì thế, em đã tập đem những mỗi hồi mộng tưởng đó những giấc ngủ trần trọc, những tiếng thở dài nào nùng với vẻ tương lai.

Anh có trách em khi biết em trang điểm cho thiên hạ chiêm ngưỡng ở ngày tháng anh miệt mài giữa vùng trời lửa đạn. Anh có trách em khi em phải cười, nói đúng phép giao tế với những người con trai lạ mặt. Chắc anh không giận em đâu, phải không anh yêu của em. Đời người con gái chỉ có một lần vui trọng đại.

Hôm nay là của Duyên và bao giờ thì của em hả anh. Người con gái nào chẳng muốn ở ngày vui nhất đời mình có đông đủ bạn bè, quyến thuộc. Đến để chia vui hay ghen ghét với mình cũng chẳng quan trọng. Miễn là thật nhiều người thấy mình được hạnh phúc, được thành đạt ước mơ nung nấu từ thuở chớm biết thẹn thùng, tập tành điểm trang.

Thấy Tổ Khanh đứng mãi trước tấm gương, Kiều Dung bực bội:

– Nè, nhỏ. Đi hay không cho tao biết để tao còn lo liệu. Bộ mày định “cua” chú rể hay sao mà ngắm nghía hoài vậy?

Tổ Khanh mỉm cười ngượng ngáp, quay lại, nắm tay Kiều Dung, chậm rãi bước ra nhà ngoài. Nàng nghe giọng nói mình xa lạ như vừa bị đánh thức đột ngột giữa cơn mộng mị:

– Nhiều lúc mày vô duyên tệ. Mày làm dâu nhà ai chắc nhà ấy tuyệt phúc đứt rồi.

Kiều Dung thoáng bất bình, nhưng chỉ gượng cười. Nếu không có lời năn nỉ của Dũng, Kiêu Dung đã thẳng tay trả đũa Tổ Khanh. Người con gái nào tự ái cũng cao. Tự ái và lòng ghen tị được đồng hóa, trộn lẫn với nhau khiến người con gái thành khó hiểu và mâu thuẫn. Dù thân thiết, quý mến Tổ Khanh nhưng Kiêu Dung không đồng ý quan niệm luyện ái của bạn. Kiêu Dung thường khó chịu mỗi lần Tổ Khanh chỉ trích sự dễ dãi của nàng trong lãnh vực tình cảm. Nàng yêu Dũng chân thành, nhưng vẫn có nhiều bạn trai khá thân. Những người bạn trai ấy giúp nàng thoát khỏi những giây phút trống vắng nặng nề mà

Dũng vắng mặt ở thành phố. Nàng biết mình đẹp và cần những kẻ xưng tụng, chạy đuổi theo mình. Thời xuân sắc của một người con gái quá ngắn ngủi. Trước khi tự trói buộc vào tình nghĩa vợ chồng, vào khuôn sắt bốn phận một người đàn bà đứng đắn nàng muốn cười, tiếng cười xôn xao cao ngạo và kiêu hãnh. Nàng thường nghĩ Tổ Khanh chỉ là một cô bé đạo đức giả, một khối thạch nham nóng bỏng chưa có cơ hội trào ra khỏi miệng hỏa diệm sơn. Vì thế, biết Tổ Khanh yêu Tuấn, biết hai người đã đính hôn, Kiều Dung vẫn nhận lời Dũng tìm đủ cách giới thiệu Thu, bạn Dũng, với Tổ Khanh.

Những lời năn nỉ của Dũng hay vẻ si dại của Thu chỉ là cái vỏ ngoài, là lời biện bạch cao đẹp nhất cho sự ganh tị thâm kín của Kiều Dung. Nàng sẽ chê trách Tổ Khanh nếu Tổ Khanh vì Thu mà bội bạc

Tuấn. Nàng chỉ muốn Tổ Khanh trước khi lên xe hoa, mang tên họ của Tuấn phải có một chút vốn liếng kỷ niệm: có một người buồn nhìn mình ra đi. Nhưng Kiều Dung không dám gài bẫy Tổ Khanh một cách lộ liễu. Vì dù sao Tuấn cũng là anh của Tuyết Mai. Tuyết Mai biết được chủ ý của nàng, chắc chắn tình bạn giữa hai người sẽ bị sút mẻ, nếu không muốn nói biến thành thù hận.

Hai người vừa bước ra khỏi cổng, một chiếc taxi trống chạy qua. Tổ Khanh đưa tay vẫy rồi rút. Chiếc xe ngoan ngoãn nép vào lề đường.

Tổ Khanh níu tay Kiều Dung, bước nhanh về phía xe đậu, nói qua tiếng cười:

– Số con Duyên may mắn ghê. Ông trời thương nó nên cho chiếc taxi này tới đón mình. Phải đợi thì tội mình tới nơi

hai họ kéo nhau về hết rồi...

Kiều Dung được dịp “tổ” luôn:

– Sao mà chẳng trang điểm thêm ít phút nữa để đứng đợi xe có sướng hơn không.

Tố Khanh cười nho nhỏ, khom mình chui vào lòng xe. Nàng nói nhanh với người tài xế:

– Vào Chợ Lớn nghe ông,

Cửa xe đóng lại thật mạnh. Mũi xe chồm về phía trước với tiếng reo vui trong tâm hồn hai người. Giọng Tố Khanh vẫn còn phảng phất tiếng cười:

– Ông Dũng nhà mà có đi không?

– Có. Anh tao là bạn thân của ông xã con Duyên mà. Chắc anh tao ruột gan đang như lò lửa ấy.

Hai người nhìn nhau cười đồng lõa.
Kiều Dung ngừng cười hỏi:

– Còn ông Tuấn của mày xuống đơn
vị mấy bữa rồi?

– Hai ngày. Chi vậy?

– Uổng quá. Tao muốn giới thiệu
ông Dũng tao với ông Tuấn. Tụi mình
thân nhau cũng nên cho hai người kết
bạn tri âm luôn.

– Ờ, mày nói có lý. Để chuyển về phép
sau tụi mình tổ chức đi picnic chung,
mấy ông con trai dễ làm thân nhau hơn
con gái nhiều.

Kiều Dung cố che giấu nụ cười mãn
nguyện. Đã đến lúc nàng có thể khởi
đầu cuộc tấn công Tổ Khanh bằng cách
dùng những cánh mây nghi ngờ che phủ
bớt hào quang của Tuấn trong lòng Tổ

Khanh. Cố tạo cho giọng mình vẻ thản nhiên, Kiều Dung hỏi đột ngột:

– Tổ Khanh nè. Mụ Diễm không có phản ứng gì về vụ mày và ông Tuấn à?

Tổ Khanh khẽ lắc đầu:

– Không. Tuyết Mai nó bảo mụ Diễm sắp lấy cha giáo viên nào đó.

Kiều Dung gật gù:

– Chà. Ly kỳ quá, không biết anh hay chị bị tuột dù trước. Tao nghĩ chắc ông Tuấn bị bỏ rơi. Người đi xa mà...

Tổ Khanh nhìn nhanh Kiều Dung, chưa biết trả lời sao. Kiều Dung đã tiếp:

– Nghe nói ông Tuấn mất bà Diễm như say thuốc lào ấy. Bị em đá, ông anh tức hộc máu mồm kiếm một nàng thơm hơn, đẹp hơn để trả thù em chứ gì.

Tổ Khanh khẽ cau mày, bực dọc ngắt lời bạn:

– Câm miệng mày lại. Chuyện tao đâu cần mày xía vào.

Lại một lần nữa Kiều Dung cố che giấu nụ cười mãn nguyện. Nàng đã gieo được một hạt mầm nghi ngờ trong đầu óc Tổ Khanh. Thời gian ngắn cách, những câu dèm pha của nàng sẽ khiến hạt mầm ấy đâm chồi nảy lộc thật mau chóng. Nó sẽ khiến Thu có nhiều may mắn hơn trong việc chinh phục Tổ Khanh. Cho dù ngày Tuấn trở lại Sài Gòn, nhổ bật rễ thân cây nghi ngờ nọ, Thu đã đủ thì giờ để đi vào cuộc sống tình cảm Tổ Khanh.

Lúc đó... Lúc đó sẽ nhiều chuyện éo le xảy ra. Và nàng sẽ ngạo nghễ nhìn Tổ Khanh, hỏi Tổ Khanh thế nào là tình yêu duy nhất và người con trai duy nhất trong

đời. Nét phiến muộn vừa thấp thoáng ẩn hiện trong dáng dấp suy tư của Tổ Khanh khiến Kiều Dung ân hận. Nàng thầm trách mình hơi tàn nhẫn và thiếu chân thành với người bạn thân còn nhiều ngày thơ trên đường tình ái. Nhưng tất cả chỉ như một cơn gió lạ thoáng qua. Nàng lại thản nhiên, tiếp tục cuộc tấn công:

– Mấy ông lính tráng là vua nói dối chuyên môn dụ khị thiên hạ không à. Rồi mày coi đính hôn với mày, nhưng ít nhất ông Tuấn phải có cỡ nửa tá bồ bịch lang bang.

Tổ Khanh quắc mắt nhìn Kiều Dung ngắt lời bạn:

– Tao không muốn nghe mày nói nữa. Mày xấu lắm. Từ nay mày còn nói tới anh Tuấn, tao sẽ đoạn giao với mày ngay.

Xúc động khiến Tổ Khanh nghẹn lời. Nàng cố trấn tĩnh khẽ lắc đầu, nhìn Kiều Dung thật buồn, tiếp:

– Tao... tao có bao giờ... chỉ trích ông Dũng của mày đâu. Mình là bạn thân.. Tao không muốn mất một người bạn... Nhưng để tình bạn đẹp mãi mãi, tao xin mày đừng có những câu nói đầy ác ý như vừa rồi. Có thể vì yêu tao nên mày nói thực ý nghĩ của mày. Thế nhưng tao yêu Tuấn. Tao sắp làm vợ Tuấn. Dù anh Tuấn có dùng tao để trả thù Diễm, tao cũng câm lặng nín chịu. Vì tao yêu Tuấn. Tao yêu Tuấn, mày nghe rõ chứ, Dung? Tình yêu khiến tao lớn khôn thật mau. Tình yêu dạy tao lòng khoan dung, độ lượng mà không phải là ích kỷ, nhỏ mọn của những người con gái đã chi phối cuộc sống Tuấn. Tao nghĩ tao đủ khả năng giữ Tuấn cho riêng tao.

Kiều Dung nhún vai im lặng. Sự im lặng cần thiết và hợp thời. Nàng đủ khôn ngoan để dấu diếm âm mưu của mình dưới những lời khuyên chân thành của một người bạn. Vì thế nàng im lặng. Sự im lặng chờ đợi của cơn sóng biển trong việc xoi mòn, xâm thủng những vách đá.

Chiếc taxi vẫn miệt mài trôi theo những con đường đen thẫm có những trụ điện già nua, mệt mỏi. Tiếng taximètre đều đều khô lạnh châm chích vào sự yên lặng trĩu tối tăm đặc quánh trong lòng xe chật hẹp khiến Tổ Khanh và Kiều Dung lúng túng tìm kiếm cách xua đuổi lớp sương mù ngăn cách vừa nhen nhúm ra ngoài bầu trời thật cao và rộng. Phải một lúc lâu sau, Kiều Dung mới dám lên tiếng:

– Tao muốn có một buổi nào thanh thoi, tội mình sẽ nói chuyện nhiều về việc đó.

Tổ Khanh cười buồn:

– Theo tao không nên bàn luận nữa. Mỗi người có một hoàn cảnh, một quan niệm. Mà là bạn tao, tao chỉ mong mà biết tao và Tuấn sắp thành hôn. Thế quá đủ rồi. Đừng phê phán gì hết.

Xe dừng lại trước một tiệm ăn Tàu khá lớn. Kiều Dung nói nhanh:

– Thôi, quên ông Tuấn của mà đi. Nhớ là tiệc cưới của con Duyên đó. Anh Dũng tao đang đợi tội mình kia.

Tổ Khanh gượng cười, mở cửa bước xuống. Dũng, trong bộ vét màu xám, tươi cười tiến lại. Chàng lắc đầu nhìn Tổ Khanh và Kiều Dung, nhẹ trách:

– Mấy bà làm tội này chờ mỗi mắt luôn. Sao đến trễ vậy?

Tổ Khanh vội hỏi:

– Sao lại “tội này”? Khanh tưởng có mình anh đợi Kiều Dung thôi chứ.

– Chà! Tổ Khanh hỏi này khó quá. Tôi với chồng của Duyên là bạn thân nên coi như... đại diện cho họ nhà trai. Thôi mời hai vị lên...

Ba người vừa đi tới chân cầu thang, một thanh niên hớn hở bước tới. Hắn nói như reo:

– Đây rồi. Cô dâu, chú rể đang tìm mày đó Dũng.

Kiều Dung cười bằng môi và mắt, nụ cười mang vẻ đắc thắng và đồng lõa, nói với người thanh niên:

– Trông anh Thu tối nay vui mừng hơn cả chú rể nữa.

Thu cười nhẹ:

– Gặp Dung lúc nào cũng được móc lò dăm ba câu rồi. Lo công việc từ sáng tới giờ, vui mừng với hơn hở gì nổi.

Vừa nói, Thu vừa nháy nhó với Dũng ra hiệu. Dũng mỉm cười độ lượng, nói với Kiều Dung:

– Em không giới thiệu anh Thu với Tổ Khanh à?

Kiều Dung quay sang Tổ Khanh, chỉ vào Thu, giới thiệu:

– Đây anh Thu. Cùng đi tàu với anh Dũng và cũng là bạn thân của chồng Duyên.

Thu cố tạo một nụ cười thật duyên dáng, khẽ gật đầu chào Tổ Khanh. Tổ Khanh thản nhiên đáp lễ. Nàng mỉm cười kiêu hãnh khi bắt gặp ánh lửa si dại trong đáy mắt Thu. Chính Tổ Khanh cũng không hiểu tại sao lần đầu tiên trong đời nàng dám nhìn thẳng vào ánh mắt si dại của người thanh niên đối diện. Nhìn thẳng và mỉm cười kiêu hãnh. Đã nhiều người khác phải nhìn nàng như thế. Nàng thường lẩn tránh với nhiều bức dọc. Nhưng tối nay thì thật bình thản.

Nụ cười và ánh mắt nhìn trả của Tổ Khanh, Thu hí hửng ra mặt. Hắn tíu tít sẵn hỏi Tổ Khanh suốt đoạn đường lên thang lầu. Tổ Khanh niềm nở đối đáp với hắn. Nàng không để ý tới những cái liếc mắt đầy ẩn ý giữa Dũng và Kiều Dung.

Vợ chồng Duyên ra đón bốn người từ đầu cầu thang. Bộ đồ cưới trên mình Duyên và vẻ mặt rạng rỡ của chồng bạn khiến Tổ Khanh lại chạnh nhớ đến Tuấn. Bao giờ chúng mình sẽ đứng ở chỗ này, tiếp đón bạn bè quyến thuộc, nụ cười bất tận trên môi, những câu chúc tụng vây kín chúng mình. Một năm. Hai năm. Bao lâu nữa Tuấn. Anh đừng trách em vì ước mơ ấy nghe, Tuấn. Dù sao em cũng chỉ là một cô gái. Và, cô gái nào cũng mơ tới ngày được đội vương miện, mặc đồ cưới như Duyên hôm nay.

Dìu Tổ Khanh và Kiều Dung đến bàn ăn, Duyên hỏi nhỏ Tổ Khanh.

– Mày quen cha Thu hồi nào vậy?

Tổ Khanh cười nhẹ:

– Chưa đầy năm phút.

Duyên trợn mắt nhìn người bạn nổi tiếng nhút nhát nhất trường, dò hỏi:

– Tao tưởng cô cậu quen nhau kỹ rồi chứ. Thấy thân mật quá mà. Hay em bị tiếng sét ái tình rồi?

Tổ Khanh bĩu môi:

– Còn lâu. Ai nỡ lãnh đạm với người mê mình. Niềm nở với nó mất mát gì đâu mà sợ.

Duyên gật gù:

– Con này có vẻ tiến bộ rồi đó.

Tổ Khanh bật cười nho nhỏ, những âm thanh trong sáng, lạnh lạnh cao ngạo. Con này có vẻ tiến bộ rồi đó. Tuấn, Anh sẽ nghĩ thế nào câu nói của Duyên. Chắc anh cũng đồng ý với em rằng tình yêu đã khiến em khôn lớn hơn, đã cho em một số vốn to tát để tập nhìn thẳng vào cuộc

đời. Em không thể sống trong tháp ngà, làm một thú chinh phụ ngồi bên khung cửa ngóng tin anh. Em không còn là một cô nữ sinh chỉ tìm thấy niềm vui trong sách vở. Em phải tập tiếp xúc với xã hội, để mai một khi đã mang tên anh, em khỏi ngỡ. Nhưng điều ấy không có nghĩa em sẽ chấp nhận những người bạn trai như Kiều Dung hay nhiều con bạn khác. Anh là người chồng và người bạn trai duy nhất của em. Tin em chứ, Tuấn. Tuấn ơi.

Bữa tiệc cưới nào cũng vui, thật vui. Tiếng cười thật cao và ròn rã. Lời chúc tụng nối đuôi nhau chồng chất lên bờ môi hồng mọng của Duyên, những nụ cười bất tận, chồng chất lên khuôn mặt chú rể những nét rạng rỡ hả hê. Nửa ly rượu Whisky giúp Thu đủ can đảm nhìn Tổ Khanh đắm đuối, khẽ hỏi:

– Bao giờ Khanh cho tôi uống rượu mừng đây?

Tổ Khanh cười nụ, liếc nhanh Kiều Dung:

– Dạ, chắc còn lâu lắm.

– Không ngờ tối nay tôi lại được hân hạnh gặp nàng tiên sấu muện của Trưng Vương.

Tổ Khanh vẫn giữ nụ cười trên môi:

– Anh dạy quá lời...

Ánh mắt Thu si dại hơn, giọng nói nồng ấm hơn:

– Không, hai chữ hân hạnh chưa đủ để diễn tả.... ân sủng trời ban cho tôi tối nay. Tôi đã được nghe Kiều Dung nhắc nhở nhiều tới Khanh.

Tố Khanh bật cười nho nhỏ ngắt lời Thu:

– Tôi nghĩ chắc anh làm thơ, viết văn hay lắm.

Thu cười ngượng ngáp:

– Tại sao Khanh lại có ý nghĩ ấy?

Tố Khanh cười, lặng nhìn Kiều Dung. Dung thoáng khó chịu ở đuôi mắt ném về phía Thu, nhưng vội dấu điếm thật nhanh.

Thu lập lại câu hỏi với vẻ bút rút. Tố Khanh giữ nụ cười đùa cợt:

– Có gì mà anh phải thắc mắc dữ vậy. Khanh nghĩ các anh là lính biển chắc tâm hồn nhiều mơ mộng lắm. Trời cao, biển rộng thường khiến con người phóng khoáng, cao cả hơn...

Dũng cười hềnh hệch xen vào:

– Tôi là lính biển mà phải nghe Khanh tán tụng quân chủng mình mới thấy lính biển tụi tôi là hách. Chắc Khanh có..một người quen nào ở Hải quân phải không.

Kiều Dung véo mạnh đùi Dũng, nhăn nhó:.

– Say chưa ông. Ăn nói ý tứ một chút, Tổ Khanh nó...khó lắm, hơi một tí là giận dỗi liền. Có mấy cha lẻo đẻo theo nó, ăn nói nham nhở, cái lương nó coi như cỏ rác...

Vừa nói, Kiều Dung vừa nhìn Thu.

Thu đủ thông minh hiểu ngay Kiều Dung muốn mượn Dũng để ngầm khuyến cáo hẩn. Hẩn gật gù cười với Kiều Dung trong đáy mắt, tỏ ý đã đoán được dụng ý của nàng.

Tổ Khanh lại coi câu nói của Kiều Dung chỉ đơn thuần là một lời chỉ trích âu yếm giữa hai người yêu nhau. Tổ Khanh có ý nghĩ phải giúp Dũng qua khỏi sự lúng túng, ngượng ngùng bằng cách tấn công Kiều Dung. Nàng nguýt Kiều Dung cao giọng:

– Con nhỏ này kỳ ghê. Mà có định đọc gia phả nhà tao ra đây không? Anh Dũng hiền chứ gặp tao, kê tử đứng cái kiểu đó tao bộp tai liền.

Kiều Dung bĩu môi:

– Xì, hiền như quý sứ ấy.

Dũng cười nói buông xuôi:

– Tôi quen bị bắt nạt rồi, Khanh ơi.

Quay sang Thu, Dũng nói tiếp có ý gài Thu vào câu chuyện cho tròn nhiệm vụ giới thiệu:

– Chỉ có thằng Thu này là cô đơn, muốn được người bắt nạt mà vẫn đợi chờ mãi mãi...

Tố Khanh cười nhẹ:

– Mấy anh dễ gì bị con gái bắt nạt.

Thu nắm ngay cơ hội thuận tiện, xen vào:

– Ước mơ của tôi lâu nay là được một người đẹp hành hạ cho bớt cô đơn. Được người đẹp bắt nạt là điều hạnh diện nhất đời rồi.

Tố Khanh tránh ánh mắt Thu và hơi khó chịu vì ấn tượng của hắn. Nếu câu nói đó không được nói ra ở bàn tiệc này ở sau sự xuất hiện huy hoàng của Tuấn trong hôn nàng, Tố Khanh đã tỏ rõ thái độ với Thu. Kiêu hãnh của một người sĩ quan trẻ tuổi, độc thân con nhà giàu

khiến Thu lâm tưởng sự im lặng của Tổ Khanh là một dấu hiệu tốt đẹp cho phép hẳn tiến xa hơn nữa. Thu là người khá lọc lõi trên tình trường. Thu quen thân nhiều bạn gái nhưng chưa yêu ai, đúng hơn, chưa gặp ai có sức quyến rũ mãnh liệt như Tổ Khanh. Tổ Khanh có cái vóc dáng của một nàng tiên trong những câu chuyện hoang đường. Sự quyến rũ người chung quanh của nàng không phải là luồng điện cao thế của những trái táo mọng chín quá sớm. Mà là vẻ đẹp tinh khiết trong suốt khiến người đối diện là đà phiêu diêu trong một cảm giác bay bổng, tuyệt vời, vượt thoát khỏi những ước mơ tầm thường, nhỏ mọn. Chính vì thế mỗi ánh mắt, điệu cười, mỗi đổi thay trong giọng nói, trên nét mặt Tổ Khanh đều khiến Thu hồi hộp, bồn chồn.

Ngay khi vừa thấy Tổ Khanh, Thu đã

bàng hoàng, đánh mất cả sự từng trải, lịch lãm, Thu nghĩ ngay tới một đám cưới, một chuyến xe hoa, một hoang đảo có chim chóc, hoa cỏ và hai người. Chưa một cô gái nào mà ở giây phút sơ kiến làm xáo trộn tâm hồn Thu bằng Tố Khanh. Và, ý định đi tới hôn nhân giúp Thu bình tĩnh hơn, tỉnh táo hơn trong việc chinh phục. Những người con gái đi qua đời Thu, bồi đắp cho hắn một khuôn thước cứng nhắc. Thu tin tưởng rằng với món “võ cưới” hắn có thể chinh phục được bất cứ một cô gái nào. Ánh mắt Thu chợt ngời sáng. Đầu óc đầy mộng mị dù Thu trôi vạt vờ giữa những cánh mây hạnh phúc rực rỡ màu sắc. Khanh, Khanh ơi. Anh yêu em, muốn nói triệu triệu lần hai tiếng yêu em mà vẫn cảm thấy chưa đủ. Em nghĩ gì về anh trong buổi gặp gỡ ban đầu này. Sĩ quan Hải quân đâu đến nổi nào, phải không Khanh.

Vợ chồng Duyên đã trở lại bàn Tổ Khanh và Kiều Dung. Chú rể mặt đỏ gay, vịn vai Dũng, gật gù nghe Dũng trêu chọc. Duyên tươi cười ngồi xuống chiếc ghế trống bên cạnh Tổ Khanh. Giọng Duyên ròn tan:

– Ngày thường tụi mày đòi ăn như quỷ, sao hôm nay chẳng chịu cầm đũa, cầm bát gì cả. Đáng đánh đòn lắm nghe.

Kiều Dung cười lớn:

– Tụi tao lớn rồi, ông bà bà đâu dám đánh đòn. Phần mày, coi chừng đó. Ông chồng mày có vẻ... dữ đòn lắm nghe.

Duyên chợt ngừng cười, hỏi:

– Con Mai đâu mà không đi với tụi mày?

Tổ Khanh trả lời ngay:

– Nó đau bụng, gửi lời chia mừng và xin lỗi mày. Không đi được, nó cũng rầu lắm.

Duyên buột miệng:

– Mày định đóng vai chị dâu che chở cho em chồng sao?

Tố Khanh ngược mặt lên kiêu hãnh, nói không chủ ý cho Duyên nghe:

– Ủ. Anh Tuấn nhờ tao... dạy dỗ nó trong thời gian anh tao đi vắng.

Duyên láu lỉnh nhìn Tố Khanh với vẻ đồng lõa. Ánh mắt mang câu hỏi mày định dẫn mặt tên Thu phải không.

Kiều Dung chột xen vào:

– Đừng có cương ẩu nghe mày, Tố Khanh.

Tổ Khanh nhìn thẳng vào mắt Kiều Dung, cao giọng hỏi vặn:

– Cái gì mà cương ầu. Tao và anh Tuấn hứa hôn, con Mai đương nhiên là em tao còn gì nữa.

Kiều Dung nghẹn lời, bực bội ra mặt. Duyên cười cười, cố gắng làm dịu bớt không khí ngột thở vừa úp chụp xuống bàn tiệc.

– Ăn đi đã chứ, tội mày. Định ngồi nói chuyện sông à?

Hướng về Dũng và Thu, Duyên cười thật tươi, tiếp:

– Mời hai anh...

Dũng cầm đũa, gấp thức ăn, nói một vài câu bốn cột. Nhưng chỉ có những nụ cười gượng gạo. Thu ngồi chết cứng trên

mặt ghế, uống rượu liên miên. Thu có cảm tưởng bên trong, đằng sau cái cảm giác nóng bỏng, rạo rực của men rượu, hẳn đã nuốt theo nỗi cay đắng nhói buốt, giá lạnh. Thu biết ngay được chủ ý của Khanh khi cố tình nhắc đến tên Tuấn và hai chữ hứa hôn. Thu chưa kịp để buồn. Mới chỉ là một nỗi thất vọng chua cay, bàng hoàng như kẻ leo núi bị lăn xuống vực thẳm. Khanh, sao em nỡ tàn ác thế. Anh yêu em, si mê em đâu phải là một tội trạng nặng nề, một chứng bệnh truyền nhiễm đáng phỉ nhổ. Tuấn. Anh trai của Tuyết Mai. Tuấn là ai. Tại sao Tuấn có diễm phúc hơn anh. Tuấn hơn anh những gì và thua anh những gì.

Bữa tiệc kéo dài trong không khí tẻ nhạt cho đến lúc Tổ Khanh đứng dậy đòi về. Dũng và Thu níu kéo lại bằng một vài câu hời hợt, đái bôi. Vợ chồng Duyên

cũng không tiện nài ép.

Khi đèn đỏ đuôi chiếc taxi đã khuất ở một khúc quanh, Thu và Dũng lặng lẽ bước tới chỗ gửi xe. Thu kéo những hơi thuốc thật dài, ngần ngại mãi mới dám hỏi Dũng:

– Mà biết Tuấn, fiancé của Tổ Khanh làm gì không?

Dũng nhìn bạn thương cảm, giọng trĩu buồn:

– Hình như Thiếu úy B.Đ.Q thì phải.

Thu không nhìn Dũng, tiếp:

– Tụi nó đính hôn lâu chưa? Sao mà không cho tao biết trước?

Dũng nhún vai:

– Tao mới được em tao tiết lộ chưa đầy năm phút, chắc mới dính hôn đây thôi. Bộ mày si em rồi à?

Thu im lặng mở khóa xe. Dững tặc lười:

– Cần quái gì. Sài Gòn đâu thiếu gái đẹp mà lo. Trung úy Hải quân, bô trai kiếm bồ dễ như hút thuốc vậy.

Thu vẫn im lặng, dắt xe xuống đường. Đặt chân lên bàn đạp, nhưng Thu chưa cho nổ máy. Hắn ngược lên nhìn Dững, giọng cầu khẩn:

– Mày giúp tao lấy địa chỉ của em nhé. Tao không chịu thua nhục nhã một tên thiếu úy BĐQ vô danh tiểu tốt như thằng Tuấn.

Dững ngẩn ngừ:

– Theo tao, rút lui cho đẹp, Thu à.
Mày đừng để tao mất mặt với bạn bè
Dung.

Nét mặt Thu đánh lại:

– Mày cứ yên tâm. Ráng giúp tao
một lần chót. Tao sẽ hành động bằng khả
năng của tao.

Dũng khẽ thở dài:

– Được rồi, tao sẽ cố gắng giúp mày.
Nhưng tao vẫn muốn khuyên mày nên
rút lui cho đẹp. Mấy thằng BÐQ chịu
chơi lắm.

Thu đập nổ máy, gạt đi:

– Chuyện đó không cần để ý. Điều
quan trọng nhất là mày tìm cho tao cái
địa chỉ của Khanh. Sáng mai đi, được
không?

Dũng leo lên yên sau, nói nhanh:

– Để xem đã. Giờ tụi mình về đi. Tao mệt quá.

Chiếc Vespa lao về phía trước với niềm hy vọng mong manh trong hồn Thu. Hẩn hủi thắm, ngày mai, ngày mai mình sẽ khởi đầu một cuộc chinh phục mới, cuộc chinh phục hứa hẹn nhiều tủi hổ, cay đắng và say mơ suốt đoạn đường dài. Ngày mai. Ngày mai. Khanh. Khanh ơi.

11

Liền cúi xuống chiếc đồng hồ
đàn bà mạ vàng rồi ngược nhìn
Hélène, ôn tồn hỏi:

– Sao lại trễ vậy em? Bảy giờ thiếu
mười lăm rồi.

Hélène gài một điều Salem lên môi.
Liền đánh quẹt cho Hélène đốt thuốc,
tiếp:

– Thằng chó đó đang đợi em đó. Cu

cậu có vẻ sốt ruột tợn. Em hẹn nó sáu giờ phải không?

Hélène gật đầu, đưa tay vuốt tóc:

– Vâng. Cho nó chờ đợi cho quen đi. Hơn nữa thú thực với chị, em không ưa thằng này. Nó già cỗi ế rồi.

Hàng lông mày kẻ chì nhấn thín của Liễu hơi cau lại. Liễu nói qua tiếng cười khô lạnh:

– Ham trẻ tuổi, đẹp trai để lại gặp những thằng khốn nạn như thằng Tuấn à?

Hélène thoáng bất bình:

– Chị đừng nói xấu Tuấn như thế. Em yêu anh ấy.

Giọng Liễu chột nghiêm khắc hơn:

– Yêu. Yêu là cái quái gì. Trên đời này không có cái gì đáng yêu hơn tiền bạc cả.

Hélène gỡ điều thuốc khỏi bờ môi đỏ chót bướng bỉnh:

– Em đã nói với chị bao nhiêu lần rồi. Chị đừng sỉ vả Tuấn trước mặt em. Cái gì em cũng nghe lời chị cả, trừ việc khinh ghét Tuấn. Mỗi con tim có lý lẽ riêng của nó cả.

Liễu bực dọc:

– Chị cũng không cần em nghe chị điều gì ngoài việc khinh ghét, thù hận thằng Tuấn. Em thấy đó. Mình chỉ là một thứ đàn bà chê bỏ của đời. Những thằng đàn ông tìm đến mình chỉ nhằm mục đích thỏa mãn thú tính của chúng nó. Em phải nhìn thẳng vào sự thực mới được. Nhìn thẳng vào sự dơ dáy, khả ố

của cuộc đời để lớn khôn lên chín chắn hơn. Hãy cười, cười thật nhiều. Hãy liếc mắt đưa tình thật đắm đuối. Hãy đạp chúng nó xuống gót chân, san phẳng gia đình chúng nó. Hãy lấy thật nhiều của cải, tiền bạc của chúng làm của riêng. Và đốt thành khói, biến thành rượu số tài sản còn lại.

– Em chưa... được chín chắn như chị.

– Em không muốn nói chưa già như chị?

– Không.

– Em đừng chối. Chị già chị lặn lội nhiều mới tìm được những kinh nghiệm sống thực ấy để chỉ bảo cho em.

Giọng Liễu chột trùng xuống:

– Em nên nghe chị. Rồi một ngày em cũng sẽ bước qua ngưỡng cửa bốn mươi như chị. Em sẽ thấy lời chị và quan niệm chị là hợp lý. Em! Nghe lời chị đi. Hãy tàn nhẫn với mọi người. Mỗi ngày một tàn nhẫn hơn. Em đã hai mươi bốn tuổi rồi, không còn nhỏ dại nữa. Đừng tiếp tục chạy đuổi theo những hình ảnh huyền hoặc. Hãy ngược mặt lên. Em còn đẹp lắm. Cái đẹp giết người.

Hélène cúi đầu im lặng. Nàng muốn nói chị đừng đem cái nhận định của tuổi bốn mươi để bắt những người hai mươi phải theo mình. Tuổi tác và kinh nghiệm chưa đủ là một con người. Em là một con điếm, đúng thế, nhưng một con điếm làm thế nào để có đủ can đảm tiếp tục cuộc sống bán trôn nuôi miệng nếu không biết mơ mộng rõ đại.

Những ngón tay xương xẩu, lạnh ngắt của Liễu đặt lên bờ vai Hélène, dịu dàng ra ngoài:

– Thôi, ra gặp thằng đó đi. Bảy giờ rồi còn gì nữa.

Hélène cười lơ đãng. Hai người len lỏi giữa những hàng bàn ghế chật ních thực khách, tiến dần về cuối phòng. Nhiều tiếng sáo miệng và nhiều câu trêu chọc chuyển dài theo những bước chân lúng túng của Hélène. Hélène mỉm cười kiêu hãnh với ý nghĩ nàng vẫn còn đẹp, vẫn còn là một thứ trái cây chín mọng khiến lũ đàn ông nuốt nước bọt thèm thuồng. Thấy hai người bước tới, người đàn ông ngoại quốc cười mãn nguyện, ánh mắt rạng rỡ nhìn Hélène. Hắn vội đứng dậy trách yêu:

– Sao Hélène tới trễ vậy, Tôi đã tưởng Hélène không tới chứ.

Liễu vội đỡ lời:

– Em nó không được khỏe. Thiếu tá đừng phiền nghe.

Viên Thiếu tá ngoại quốc cười, ngơ nghê xua tay:

– Không, không có gì. Ai dám giận người đẹp.

Sau câu chuyện đả bôi, Liễu xin phép trở về quầy hàng. Nhìn theo Liễu, viên Thiếu tá hạ thấp giọng xuống:

– Tôi đã tưởng Hélène không thêm gặp mặt tôi nữa. Tôi thành thực xin lỗi Hélène về câu chuyện tối qua.

Hélène cười nhẹ:

– Bỏ chuyện đó đi, Thiếu tá. Tôi mong có ông là người bạn tốt. Và cũng mong ông luôn luôn nhớ rằng tôi là quả phụ của một người sĩ quan đã anh dũng hy sinh cho danh dự Tổ Quốc tôi.

– Vâng, tôi sẽ ghi nhớ. Hélène là một trong những người đàn bà Việt đoan trang mà tôi được hân hạnh quen biết.

– Thiếu tá đừng quá tăng bốc tôi.

– Không, đó là sự thực. Thiếu gì những người đàn bà Việt có chồng...

Hélène bật cười nho nhỏ, ranh mãnh nhìn viên Thiếu tá:

– Thiếu tá muốn nói ông đã gặp nhiều đàn bà Việt?

– Vâng. Nhiều người chồng họ còn sống nữa...

– Thiếu tá quen với họ bằng cách ném cả một xấp tiền lên mặt bàn và nói tôi muốn... bà?

Viên Thiếu tá cười ngượng ngập, nhìn sâu vào mắt Hélène:

– Hélène còn giận tôi à?

Hélène khẽ lắc đầu:

– Tôi đã nói mình hãy bỏ qua những việc không đẹp đi. Tôi muốn hỏi cho biết vậy.

Viên Thiếu tá nói lảng đi:

– Ông nhà mất đã lâu chưa?

– Dạ, hơn một năm rồi. Trần Bình Giả. Thiếu tá nghe tiếng trần Bình Giả chứ?

– Có. Ông nhà là Thủy Quân Lục Chiến?

– Không. Biệt Động Quân..

– Chà! Biệt Động Quân Việt Nam nổi danh lắm.

– Nhà tôi cũng thường hãnh diện về màu mũ nâu của binh chủng anh ấy.

– Ông nhà mất hơn một năm rồi bà không nghĩ tới chuyện tái giá?

Hélène cố tạo cho giọng nói mình những hơi thở buồn phiền:

– Tái giá? Có lẽ suốt đời tôi sẽ không bao giờ nghĩ tới chuyện đó. Nhà tôi mất đi đã mang theo cả linh hồn tôi.

– Tôi nghĩ nhiều lúc mình phải quên đi những người vắng mặt. Nhất là bà còn trẻ, đẹp.

– Trẻ? Đẹp? Thiếu tá nói gì tôi không hiểu.

Sự xuất hiện của người bồi dọn bàn ăn giúp viên Thiếu tá có thì giờ tìm câu trả lời. Sắc đẹp và nhất là thái độ của Hélène đã khiến hấn bị nung nấu với ý muốn chinh phục. Người mệnh phụ trước mắt hấn không dễ dãi như hấn lầm tưởng trong buổi đầu. Thế nhưng hấn vẫn tràn trề hy vọng. Tiền. Những đồng tiền trong túi hấn có sức mạnh vạn năng, mang một quyền phép ảo diệu – Thiếu gì những người đàn bà hoa mắt vì chiếc ví dây cộm giấy bạc của hấn. Hấn đã trải những đồng tiền dài tới giường ngủ... Dùng tiền tháo từng nút áo quần những người đàn bà đẹp làm dưới quyền hấn. Hấn nghĩ dù sao Hélène cũng chỉ là một người đàn bà. Đàn bà thì ham tiền. Người đàn bà Việt Nam càng ham tiền hơn giữa lúc thời buổi chiến tranh, vật giá đắt đỏ này. Hơn nữa. Hélène là một góa phụ.

Viên Thiếu úy BDQ nào đó, chồng nàng, đã chết hơn một năm. Một năm quá đủ cho những cơn sốt dục vọng, hành hạ triền miên, cồn cào da thịt. Hắn thầm trách mình quá vội vã. Sự hờ hênh ấy đã tạo nên một bức tường kiên cố ngăn chặn đường tới giường ngủ Hélène. Hắn sẽ phải cần một thời gian khá lâu nữa mới có hy vọng đập đổ được bức tường nọ. Và khởi đầu hắn phải dùng đô la, dùng đồ PX làm mỏng dần, mỏng dần lớp vôi vữa trên tường.

Bữa ăn khởi sự với không khí ngăn cách băng giá. Hélène lập lại câu hỏi:

– Thiếu tá muốn nói gì khi bảo tôi còn trẻ đẹp?.

– Ở xứ tôi những người trẻ đẹp như bà thường ít khi thủ tiết quá sáu tháng.

– Mỗi xứ, mỗi dân tộc có một tập tục khác nhau. Hơn nữa cũng còn tùy huyết thống, dòng dõi gia đình. Gia đình tôi là một gia đình tồn cổ.

Viên Thiếu tá nhìn Hélène nghi ngờ đợi nàng giải thích. Hélène chớp nhanh hàng mi tiếp:

– Ba tôi là một bác sĩ, đã từng du học ở Paris. Mẹ tôi là một nữ sinh viên Pháp. Theo chồng về Việt Nam, mẹ tôi cũng phải tập mặc áo dài, khăn vái tổ tiên những ngày húy kỵ và phải học thế nào là tam tòng tứ đức.

– Tôi không hiểu mấy tiếng tam tòng tứ đức...

– Đại khái nói là lúc còn con gái phải nghe lời cha mẹ, lấy chồng phải theo chồng, chồng chết phải theo con. Và,

phải trau dồi phẩm hạnh, ăn nói đúng phép tắc, dịu dàng, phải biết may vá, khâu thùa...

Giọng viên Thiếu tá vẫn đầy hoài nghi:

– Trên thực tế, theo tôi nghĩ, còn rất ít người giữ nổi những đức tính Hélène vừa nhắc nhở tới.

Hélène gật đầu:

– Đúng vậy. Nhưng sự suy sụp ấy là do công trình vĩ đại của những người đã vỡ ngực khai hóa cho dân tộc tôi.

Viên Thiếu tá nhìn Hélène chờ đợi lời giải thích cái kết luận đầy chủ quan của nàng. Hélène chống tay lên cằm, trong tiếng nói và cách diễn tả bùng lên sự hằn học, chua chát của một bà mệnh

phụ thế gia vọng tộc trước cảnh suy vong của đạo lý:

– Trước hết, tôi phải mạnh dạn nhìn nhận rằng trong huyết quản tôi có một nửa đặc thù của dân tộc mẹ tôi, một trong những chủng tộc còn đang hãnh diện về công trình khai hóa các xứ sở nhược tiểu, mọi rợ. Tôi cũng không được dân tộc bố tôi chấp nhận ban phát cho vinh hạnh được đứng vào hàng ngũ của những dân tộc không được gọi là dân tộc. Nhưng sự giáo huấn của bố tôi, dòng họ của bố tôi cho phép tôi tự nguyện đặt mình trên cương vị một cá nhân của một dân tộc bị phá sản. Văn minh, khoa học, mang lại cho chúng tôi một nếp sống mới, nếp sống nhiều hưởng thụ. Nhưng sự hưởng thụ chẳng được là bao so sánh với sự đổ vỡ của những khuôn thước luân lý cổ truyền. Người ta đã hủy hoại, đầu độc

nền văn minh cổ để thay thế vào bằng một nền văn minh lai căng chẳng ra cái gì cả.

Viên Thiếu tá chợt ngắt lời Hélène:

– Đó chỉ là khoảng giữa, là giai đoạn chuyển tiếp của sự khai hóa.

Hélène cười khô lạnh:

– Giai đoạn chuyển tiếp gần một thế kỷ nghĩa là gấp hai lần một đời con người .

Bữa ăn đột ngột rơi vào khoảng trống nặng nề. Khuôn mặt xếp đầy nếp nhăn ngày tháng của viên Thiếu tá như già nua hơn vì không khí ngăn cách bằng giá. Người góa phụ trẻ đẹp đối diện mỗi lúc thêm khó hiểu và vẫn đứng ngoài tầm tay hắt. Hắt nản nỉ Liễu mời Hélène đến dùng cơm tối nay không phải

để nói chuyện kể khai hóa, người nhược tiểu. Những thứ đó không cần thiết với hắn, chỉ dành cho những giờ phút rảnh rỗi ngồi tán dóc với bạn bè. Và chỉ cần một vài câu đã quá đủ. Muốn tìm hiểu rõ ràng hơn, hắn có thể tìm đọc ở báo chí sách vở. Tội gì phải tranh luận suy nghĩ cho mệt óc. Hắn chỉ muốn cuộc sống là những con toán cộng, trừ đơn giản. Số lương hơn ngàn đô-la gửi về gia đình một nửa, phần còn lại chi phí ăn uống, phòng ngủ, giặt ủi và những người “vợ” tạm thời, Hélène là một con tính trừ trong số lương đó và chỉ là đơn thuần là một con tính trừ. Hắn không muốn và không cần biết những thứ khác rắc rối phiền toái.

Ngay khi Liễu giới thiệu Hélène với hắn, hắn đã khẳng định như thế. Vì vậy hắn đã đề nghị tặng với Hélène số tiền

hàng tháng và đòi ngủ với nàng ngay buổi đầu tiên. Nhưng Hélène đã phũ phàng đuổi hắn ra khỏi nhà với những lời cay độc. Hắn lủi thủi trở về trong túi hổ. Hắn muốn quên Hélène để quay lại với những người tình cũ. Nhưng Hélène quá đẹp, vẻ đẹp ma muội của sự pha trộn hai dòng máu. Và Hélène là một vùng đất vô chủ – vật của người chết cũng là vật vô chủ. Hắn có thể yên tâm lui tới nhà Hélène một cách công khai; chẳng sợ cảnh bắt ghen hay những lá đơn thưa kiện lên thượng cấp. Hơn nữa hắn đã nhàm, chán với những cuộc mua bán, dễ dàng, và tự ái hắn bị xúc phạm quá mạnh. Hắn đã tự nhủ nhất định bữa ăn thân mật tối nay hắn hết sức khéo léo để gây cảm tình với Hélène. Nhưng hắn không ngờ cuộc đối thoại đã xoay chiều hướng đột ngột. Đáng lẽ hắn phải biết hướng dẫn câu chuyện sang một vấn đề

khác vui tươi hơn, có lợi cho việc chinh phục hơn.

Hélène thì hầu như không chú ý tới vẻ bút rút của viên Thiếu tá. Nàng đủ kinh nghiệm để biết tên đàn ông hai thứ tóc này sẽ đi bằng đầu gối đến giường nàng. Điều khiến Hélène bận tâm nhất là Tuấn đối tượng mỗi tình mật đắng. Nhận làm vợ viên Thiếu tá với số tiền bao ba trăm đô la chỉ còn là vấn đề thời gian. Một tuần, một tháng, rồi cũng phải tới lúc hắn nằm bên nàng, ngủ há mồm, ngáy như bò rống hay co quắp như con tôm luộc. Nhưng nàng cần một thời gian ngắn nữa để nuôi hy vọng, để nhìn thấy ước mơ nhỏ mọn được thành tựu: Một đứa con – một đứa con trai – con của Tuấn và nàng – đứa con của tình yêu, niềm hãnh diện và nơi an ủi của nàng. Nhất định mình sẽ có con, một đứa con

traí kháu khỉnh, nụ cười có khuôn mặt của anh, màu mắt của em và tim, óc của hình ảnh anh trong hồn em. Tuấn. Tuấn ơi. Em yêu anh, yêu anh suốt đời nhưng anh đã chết, chết trong hồn em. Anh chết để anh đầu thai thành con mình. Em sẽ dồn tình yêu anh vào nó. Em tin rằng nó sẽ yêu thương em, người duy nhất trong xã hội này yêu thương em chân thành. Em sẽ bảo nó rằng cha con mất rồi, một cái chết anh dũng tuyệt luân, một cái chết mà không lời nói, câu văn nào diễn tả được. Con mình sẽ lớn lên với hào quang anh trong tâm tưởng, với triu mến thương yêu của vòng tay em, tim óc em.

Hélène ngược lên nhìn viên Thiếu tá. Khuôn mặt nhăn nhéo, cần cổ của hắn như một quả bong bóng được thổi phồng lên, mờ nhạt dần. Con mắt màu hạt dẻ,

bờ môi xẻ răng cửa biến thành màu mắt,
bờ môi Tuấn ở nụ cười nửa miệng khinh
bạc quen thuộc. Rồi mờ nhạt đi, tan dần
trong đốm lửa và làn khói đầu điều xì-gà
vừa được viên Thiếu tá gắn lên môi.

Tiếng viên Thiếu tá trĩu buồn:

– Tôi thành thật xin lỗi Hélène. Đáng
lẽ tôi phải luôn luôn tự nhủ rằng mình
gặp nhau không để đào sâu sự ngăn cách.

Hélène gượng cười:

– Tôi phải xin lỗi Thiếu tá mới đúng.
Nhưng tôi cũng mong Thiếu tá thông
cảm. Tôi không phải là những người đàn
bà Thiếu tá thường gặp.

Viên Thiếu tá gật gật đầu:

– Vâng, tôi hiểu. Và mong được là
bạn của Hélène mãi mãi.

Hélène cảm thấy cần vuốt ve hắc đôi chút. Nàng dịu dàng nói với hắc:

– Tôi nghĩ mình có thể là đôi bạn thân – nàng cười trong đáy mắt, nhìn hắc thân ái, tiếp – Nhưng tôi cũng xin nói trước bạn không có nghĩa là những cô bạn gái hiện nay của Thiếu tá.

Viên Thiếu tá cười thật tươi, hơn hờ nổi lời:

– Tôi sung sướng lắm, Hélène ạ. Tôi mong Hélène bỏ qua tất cả những lầm lỗi của tôi từ trước tới nay.

– Thiếu tá đừng bận tâm đến chuyện đã qua nữa.

– Tôi muốn từ nay, Hélène bỏ tiếng Thiếu tá xa lạ đi. Gọi tôi bằng Joe được không?

Hélène khẽ nhúm mày nói qua tiếng cười nho nhỏ:

– Anh leo thang hơi nhanh đó – nàng ngừng lại để cười thầm với vẻ bối rối, lo âu của viên Thiếu tá rồi mỉm cười, tiếp
– Nhưng thôi...Đề nghị của anh cũng chẳng có gì bất lợi.

Viên Thiếu tá nói như reo:.

– Hélène đã đồng ý gọi tôi là Joe? Trời! thật là... ân sủng lớn lao cho tôi. Tôi xin hứa luôn luôn là người bạn tốt đứng đắn nhất của Hélène.

Joe đưa cao ly rượu, giọng ròn rã, nói tiếp:

– Nào, uống mừng cho tình bạn cao quý của chúng ta.

Hélène cười nụ, cụng ly với Joe. Vẻ hí

hững trẻ thơ của Joe khiến Hélène thâm xúc động. Nàng lại nghĩ tới Tuấn. Tại sao anh không là người đàn ông ngồi trước mặt em, hân hoan hãnh diện vì được em bằng lòng gọi hắn bằng tên và nhận hắn làm bạn. Tại sao anh gài cho bạn anh ngủ với em trong khi anh biết em yêu anh hơn cả đời sống em nữa. Một cảm giác giá cóng nhói buốt trong hồn nàng, lan tràn thật nhanh trên cơ thể cuốn theo nỗi tủi nhục, hờn trách. Nàng chợt nhớ tới những thú vui man dại, tàn ác thuở nhỏ của Tuấn. Tuấn thường bắt nàng làm ngựa, bò quanh sân miệng hát nhi nhô. Tuấn bảo Tuấn là vua Quang Trung cưỡi ngựa xông pha đánh phá quân Thanh. Có lúc Tuấn xưng làm Đại tướng cầm quân đánh giặc Pháp. Cưỡi ngựa chán, Tuấn biến Hélène thành tù binh tra tấn, bắn giết. Tuấn còn làm nhiều trò tàn bạo khác. Chính Hélène cũng nhiều lúc

chẳng còn nhớ gì về thời gian ngắn ngủi sống với gia đình Tuấn. Không hiểu sao ở giờ phút này nàng lại sực nhớ tới thú vui quái ác ấy của Tuấn.

Vẻ tư lự của Hélène khiến Joe ngạc nhiên. Hắn ngập ngừng mãi mới dám lên tiếng:

– Hélène khó hiểu quá. Tại sao bỗng dưng Hélène mất hẳn vẻ vui tươi vậy?

Hélène khẽ thở dài:

– Tôi tự hỏi không biết nhà tôi có buồn lòng khi tôi có Joe làm bạn chẳng. Hồi còn sống anh ấy ghen dữ lắm. Mỗi lần đi dạo phố, thấy ai chăm chú nhìn tôi, anh ấy muốn gây sự ngay.

– Nhưng chồng Hélène đã chết...

Giọng Hélène chợt trùng xuống:

– Đành vậy. Nhưng Tuấn còn sống mãi trong hồn tôi. Tôi vẫn nghĩ Tuấn chưa chết. Có thể Tuấn đang ngồi trên chiếc ghế trống này, giận dữ nhìn chúng mình. Và đêm nay, Tuấn sẽ hiện về trong giấc mơ, quở trách tôi nặng nề.

– Hélène giàu tưởng tượng quá.

– Có thể như vậy. Tuy nhiên, có những người chết mà như con sống... Và ngược lại...

Joe gượng cười, hy vọng tiếng cười của hắn giúp Hélène vui hơn. Hắn đưa cao ly rượu, hướng về phía chiếc ghế trống bên cạnh Hélène, cố tạo vẻ nghiêm trọng, nhưng giọng nói đầy khôi hài:

– Chào Thiếu úy. Mình uống cạn ly rượu này để mừng tình bạn giữa ba chúng ta.

Joe ngửa cổ uống cạn ly rượu, rồi đưa tay lau mép, nói với Hélène qua tiếng cười:

– Tụi tôi đã kết bạn rồi. Hélène cứ yên tâm.

Hélène khẽ nhúu mày, khó chịu. Nàng hỏi lảng đi:

– Máy giờ rồi Joe?

Joe cúi nhìn đồng hồ:

– Mới mười giờ rưỡi. Còn sớm mà.

Hélène ra vẻ sửng sốt, nói nhanh:

– Thời giờ qua mau thật, xin phép Joe tôi phải về. Hẹn gặp lại bữa khác.

Joc nhìn Hélène cầu khẩn:

– Về gì vội, Hélène. Ngồi nói chuyện một lát, tôi sẽ đưa Hélène về.

Hélène lắc đầu, nhìn nhanh về phía quầy hàng:

– Để dịp khác. Tối nay tôi và chị Liễu cần đi có công việc.

Biết không thể giữ được Hélène, Joe buông xuôi:

– Thôi, cũng được. Tối mai Hélène cho phép tôi lại thăm chứ?

Hélène mím môi tính toán, rồi khẽ gật đầu:

– O,K. Anh nên tới trước 8 giờ.

Nàng đưa tay cho Joc. Joe trang trọng nắm tay Hélène, với ánh mắt lưu luyến. Hélène mỉm cười, gật đầu chào Joe, quay lưng bước đi. Ý nghĩ Joe đang nhìn theo mình với ánh mắt si dại, thèm khát khiến Hélène hơi ngước mặt lên kiêu kỳ. Nàng

mỉm cười với Liễu sau quầy hàng. Em còn đẹp lắm, cái đẹp giết người. Vàng, em sẽ làm khổ chúng nó. Em sẽ dành dụm một số vốn liếng để con em được sống trên nhung lụa. Em sẽ hy sinh tất cả cho nó – con em – một đứa con trai – có vầng trán thông minh, nụ cười khinh bạc của Tuấn, màu mắt của em và đầu óc của một thiên thần. Con trai em sẽ là một thiên thần, phải thế không chị Liễu – phải thế không anh, anh Tuấn, người em yêu dấu nhất đời.

12

Tuấn lặng nhìn đứa bé gái co quắp trong giấc ngủ vừa chớm gay lạnh sương đêm – một đứa bé gái xấu xí, đen đúa. Bên cạnh nó là Vĩnh với những tiếng ú ớ trong mơ. Những vòng ánh sáng đèn pile khiến đứa bé gái cựa quậy, rồi trở mình, gục chúi đầu vào nách Vĩnh. Tuấn âm thầm trở lại vộng ngủ. Đêm đen rời rã tiếng ếch nhái và côn trùng. Những điệu thuốc nổi tiếp nhau trên đầu môi, dùi cảm nghĩ Tuấn

bay lên, bay lên thật cao lẫn vào bầu trời giá lạnh sương muối.

Giờ này giữa lòng Sài Gòn, Hélène đang làm gì. Tổ Khanh, Diễm đang làm gì. Mẹ chàng và Tuyết Mai đang làm gì? Mười lăm ngày phép đã qua. Lại bắt đầu những ngày tháng đi đo ruộng đồng, kinh rạch. Lại những chuyến nhảy điều hâu đùa giỡn với những xạ thủ V.C. và những giấc ngủ trằn đìa không tròn. Những cảm giác của ngày tháng đầu tiên rời thành phố, mang tuổi trẻ đi nhận diện cảnh tượng ma quái của chiến tranh chột thức giấc trong hồn Tuấn. Ngày ấy, những đêm đầu tiên thao thức trên trằn đìa ấy, tâm hồn Tuấn như một sợi dây đàn chưa dứt nhịp cung của tấu khúc tiễn biệt. Tâm hồn Tuấn còn xôn xao dư ba nuối tiếc của tiếng sáo người mù chiều sông Dịch. Nhưng đêm nay, đêm thứ hai

trở lại trận địa sau mười lăm ngày phép. Tuấn chợt nhận biết chàng đã đổi thay quá nhiều rồi. Tiếng côn trùng rên rĩ ngoài đồng trống vọng vào quen thuộc như chương trình nhạc êm dịu mỗi trưa. Mái nhà đổ nát, hơi đất ẩm thấp đang vây bọc thân thể chàng về tiêu điều, tang tóc cũng phai nhạt nhiều kích xúc. Trận địa đã dạy chàng phải biết tàn bạo, phải biết cho những xúc động hòa tan vào nước biển. Chàng không còn là Tuấn của mẹ, của em gái, của người yêu nữa. Chàng trở thành một thứ tôi đòi chinh chiến, nhìn mọi sự việc lăng kính khoan dung với một tiếng thở dài thật nhẹ – nhẹ như những làn gió đêm vào lọt qua vách lá, mọc gai ốc trên làn da đen đúa của Tuấn – Và tới hai tiếng ngán ngủ buông xuôi – chiến tranh. Chiến tranh. Chỉ là một danh từ tro lạnh. Chỉ là một tiếng nói chết, khắc trên mặt đá để diễn tả một tổ

hợp dữ kiện đảo điên, tang tóc. Chiến tranh, Hòa bình. Những danh từ thật quen thuộc, quen tai, quen mắt và quen miệng. Nhưng đã ai biết chiến tranh là gì, hòa bình là gì?

Có tiếng khóc thút thít của đứa bé gái. Rồi tới tiếng ồ ồ ngái ngủ của Vĩnh. Ngồi dậy chi vậy mà nhỏ, nhỏ. Nằm xuống ngủ đi. Tuấn lắng tai nghe ngóng hồi lâu, để lại nghe tiếng ngáy đều đều của Vĩnh và đứa bé gái. Tuấn chạnh nhớ tới nước da đen đúa và khuôn mặt xấu xí của đứa bé. Sau giấc ngủ mỗi một đêm nay, đứa bé này sẽ trôi dạt tới đâu. Cô nhi viện không phải là nơi đào những con người. Người ta nuôi nấng những đứa trẻ xấu số đó ném chúng vào đời với những thương tích túi hồ trong hồn. Tuấn quên sao được những ánh mắt ngời rạng, những cánh tay gầy guộc,

trắng xanh của những đứa trẻ khốn khổ hướng về phía chàng trong một chuyến viếng thăm cô nhi viện. Lòng nhân đạo thường bị những lưỡi dao bọc bội nhỏ nhỏ theo ngày tháng bào nhẵn di. Người ta chăm sóc chúng chỉ để chăm sóc. Và tủi hổ, nhục nhằn, nuôi chúng lớn lên lớn khôn lên dù bên trong hình hài, tâm tưởng chúng các mạch nhựa đã quắt héo.

Nhưng Tuấn biết làm gì hơn cho đứa bé này. Gửi nó vào cô nhi viện, cũng như viên Hạ sĩ quan Hạ Uy Di mang kẹo bánh an ủi nỗi kinh hoàng, chua xót vì mất cha mất mẹ, nhà cửa tiêu tán phải chăng là một hành động nhân đạo. Hay chỉ là một phương cách tự lừa dối mình, một lối thoát bất đắc dĩ để ru ngủ, xoa dịu ý thức trách nhiệm. Tuấn chợt có ý tưởng xin phép nhìn nhận đứa bé làm con nuôi. Dù nghèo Tuấn có thể hy sinh

một số tiền nhỏ mọn gửi đứa bé vào trường nội trú. Đứa bé sẽ trở thành cô bé lọ lem, chấp đôi cánh nhỏ bé bay khỏi vùng sinh lũy, nước đọng. Nó được dạy dỗ, nuôi nấng để mai một khi khói lửa đã tàn lụi sẽ chung vai sát cánh với lứa tuổi nó xây dựng lại mảnh đất nghèo nàn, phá sản này.

Đầu óc đầy mộng mị của Tuấn như bừng sáng hẳn lên với niềm tin tưởng vô biên. Thế hệ của chàng, lứa tuổi hai mươi hôm nay, là lứa tuổi lấy cảm thù làm sức sống, lấy vùng trời đầy bom đạn làm nơi nghỉ mát, lấy máu xương để xây đắp đài tưởng niệm, để tạc tượng chiến chinh. Việc tạo dựng lại đất nước là công trình của chúng – những đứa trẻ hiện giờ còn thèm ăn ngon, mặc đẹp, ao ước giấc ngủ hiền hòa. Chúng sẽ đứng lên từ thân ma anh, em, chú, bác, bố mẹ chúng.

Mắt chúng sẽ ngược lên nhìn trời. Tay chúng mang sức mạnh thiên thần. Đầu óc chúng không còn mảy may dấu vết thù hận.

Cuộc chiến này đã khiến nước Việt nổi danh. Chúng sẽ khiến Việt Nam nổi danh hơn nữa bằng công trình kiến thiết xứ sở từ số vốn nợ nần. Đầu óc mộng mị diu Tuấn bay lên thật cao, thật cao với viễn ảnh huy hoàng. Đàn con chàng kể cái đứa bé gái này, sẽ là những chú lính đầy tràn hăng say và thiện chí trong thế hệ sắp tới ấy. Chắc lúc đó Tuấn đã già. Chàng sẽ rút lui vào bốn bức rào quanh vườn hoa nho nhỏ, thanh thoi nhìn chúng cười đùa ca hát, những tiếng hát lay chuyển không gian, hòa điệu với một lời ca trầm hùng dấy lên từ lòng đất, từ những nắm mồ vô chủ, những nền đất

bỏ hoang có nửa bức tường, một vài cây cột cháy nám.

Nhưng Tuấn không có nhiều thì giờ để chạy đuổi theo những ý nghĩ viễn vông. Tổ Khanh sẽ nghĩ thế nào về đứa bé gái này, về số tiền mỗi tháng ngân quỹ gia đình bị hao hụt vì một người dưng nước lã. Liệu Tổ Khanh có thoáng động một ý nghi ngờ về liên hệ giữa Tuấn và đứa bé gái. Đàn bà là một sinh vật ích kỷ nhất trần gian. Ở những ngày tháng đầu của tình nghĩa vợ chồng, Tổ Khanh có thể vui vẻ, đồng ý với Tuấn. Nhưng sau đó, khi phí tổn cho đứa bé mỗi ngày một tăng, khi không còn gì để phải che đậy nhau nữa, Tuấn phải đối phó, xử sự ra sao nếu Tổ Khanh ép buộc chàng cắt đứt việc trợ cấp.

Tuấn khẽ lắc đầu buồn nản. Tại sao tôi không thể thân nhiên say ngủ như mọi người. Tại sao tôi phải thao thức vì một đứa bé gái, một nạn nhân chiến tranh khốn khổ như muôn ngàn nạn nhân khác. Một ngày, một giờ đất nước này có bao nhiêu đứa trẻ bỗng dưng trở thành cô cút, bỗng dưng biến thành đồ vật vô chủ. Có ai nghĩ và làm gì cho chúng. Tôi nghĩ nhưng làm gì được cho chúng. Hay chỉ đơn thuần là những ý định không tưởng.

Tuấn chợt lắng tai nghe ngóng. Đứa bé gái bật khóc thút thít trong giấc mơ, tiếng khóc èo uột như tiếng than của một con mèo nhỏ lạc loài đêm khuya, tiếng khóc xoáy cuốn cảm nghĩ Tuấn xuống một vực thăm lạnh lẽo. Tội nghiệp cho cháu, cháu gái bé bỏng. Ai dỗ dành cháu đêm nay. Mẹ cháu đã chết cháy trong

căn nhà tôle kia rồi. Khóc đi, hãy khóc nhiều đi. Nước mắt tủi hổ từ nay sẽ chảy dài theo năm tháng, theo gót chân lưu lạc của cháu. Khóc đi, hãy lấy nước mắt thay nước uống. Ai bảo, ai xui cháu sinh ra trên đất nước này, đất nước hơi thở nồng mùi diêm sinh, mặt trời mọc đủ hai mươi bốn giờ, đất nước người già chưa cạn nước mắt, con gái biến thành góa phụ từ tuổi vị thành niên, anh em, bố con bắn giết nhau và phải bắn giết nhau.

Chú làm được gì cho cháu vì chú chỉ là một người lính, kẻ cầm súng. Chú phải hò hét, phải bắn giết để cứu lấy mạng sống chú, tiết kiệm xương máu của thuộc hạ chú. Xóm làng nào cũng là quê hương chú và cũng có thể là tử địa của chú. Chú nằm trong vòng tay quê hương mà thực ra vẫn chẳng có quê hương.

Thế hệ này là thế hệ yêu quý cháu
a. Ai cũng có thể là thánh hiền, là tên
tướng cướp, là vĩ nhân và là kẻ đốn mạt.
Ai cũng có thể là một con chó ghẻ lở,
một cọng rác rưởi hay một vị thiên thần.

Khóc đi, khóc đi cháu. Tiếng khóc
đã cất lên từ một trăm năm nay. Tiếng
khóc sẽ vang động nhiều thế kỷ nữa. Vì
hận thù và khói lửa đã bốc lên cao ngút,
đã dày lên tự tâm hồn. Người ta dùng
chiêu bài khai hóa để mang nhiều chủng
tộc sang quê hương mình, hãm hiếp đàn
bà, đốt phá nhà cửa, hủy hoại văn hóa.
Người ta cho những con chó săn trí thức
đưa một tác phẩm lai căng lên hàng quốc
hồn, quốc túy đánh lừa hàng chục thế hệ,
giết chết danh dự đất nước hàng ngàn
năm.

Thời đại này là thời đại của yêu quý.
Người ta đánh đi đủ mọi phương diện.

Nhưng người ta lại lên mặt đạo đức giả nguyên rửa những cô gái bán tròn nuôi miệng. Nguyên rửa vì không biết làm gì hơn để cố gắng giấu diếm một sự thực: chính họ đã tạo nên gái điếm và chính họ cũng là một con điếm. Lớn khôn thật mau đi cháu. Lớn khôn lên để gánh vác việc chĩnh đốn lại căn nhà đổ nát của cháu để hợp lực lại với lứa tuổi cháu làm một cái gì đó cho quốc gia, dân tộc.

Thế hệ chú đang bị bó tay vì đổi đời thế giới, đổi đời của đất đai và của cả lòng người nữa. Tay súng của chú của đồng đội chú, những thầy ma mang đủ loại thương tích trên khắp mảnh đất này những điều tàn và nước mắt hôm nay sẽ là những kinh nghiệm quý giá vô ngàn cho thế hệ cháu. Phải xây dựng lại tất cả, cháu ạ. Phải đập đổ những bức vách nám đen lửa đạn, san bằng những đám

cỏ dại. Tàn tích của nô lệ, tủ nhục và chiến chinh phải được lấp xuống đất. Hay tìm lại cho quê hương những gì của quê hương. Hãy giải độc cho những thế hệ kế tiếp để phóng xạ của thế kỷ này không làm lệch lạc đầu óc thế kỷ sắp tới. Hãy lớn khôn lên đi cháu, lớn thật mau.

Thế hệ cháu trọng trách phán định, đặt lại những khuôn thước mới sau một thế kỷ vụn vỡ của quốc gia. Ngược mặt lên, nhìn thật thẳng, thật trung thực. Dĩ vãng xấu đáng hổ thẹn nhưng cần thiết để nhìn vào đó, đạp chân lên đó mà đứng thẳng lưng. Một ngày, một tháng hay một năm nữa, có thể chú sẽ gục ngã như nhiều người trẻ tuổi đã gục xuống.

Nếu ai hỏi chú muốn trời trăng điều gì, chắc chắn chú chỉ có hai tiếng VIỆT NAM. Chính vì hai chữ Việt Nam ấy mà chú phải thao thức đêm nay, mà chú chẳng

thoáng động một chút vui sướng vì được vinh thăng giữa mặt trận. Mai mốt người ta sẽ tuyên dương công trạng chú. Gan dạ, can đảm ưu tú, dày kinh nghiệm. Và bao nhiêu danh từ đẹp đẽ nữa. Nhưng những thứ đó chẳng nghĩa lý gì với chú. Chú đã được gắn lên thân thể những đức tính của tám thuộc hạ chú. Cặp lon mới của chú chắc chắn sẽ phải rửa lon bằng một tiệc nhậu ê hề, thực ra để được rửa bằng máu của tám thầy ma và nước mắt quyến thuộc họ. Chưa chát thể đó, cháu ạ. Chưa chát cay đắng nhưng là sự thực. Phải nhìn thẳng vào nó mới hy vọng vo tròn được niềm tin trong hỗn, niềm tin bùng sáng vững mạnh vào tiền đồ dân tộc.

Tuấn chợt thở dài nhè nhẹ, buồn như chưa bao giờ biết buồn. Người ta thích kết tội những ý tưởng chân thật nhất về

chiến tranh. Việc chụp mũ ấy thường là công việc của những kẻ nhàn rỗi quá ư nhàn rỗi. Chỉ những tên lính cợt đùa cùng lửa đạn như Tuấn mới không phân biệt nổi thế nào là phản chiến và thế nào là cổ súy chiến tranh. Vì lúc lao đầu vào mục tiêu Tuấn không hề bận tâm tới hai chữ sống chết, không nhìn thấy khuôn mặt mẹ, em gái, hôn thê hay những người con gái khác khi đứng trước chiếc quan tài phủ quốc kỳ của Tuấn và sau khi trận đánh bay qua, những cảnh tượng điêu tàn bắt Tuấn phải suy tư.

Viên Thượng sĩ thường vụ chột hiện lên co ro trước ngưỡng cửa. Ngọn đèn pile trên tay hắn dò dẫm một vòng khắp căn nhà. Bắt gặp đôi mắt mở lớn của Tuấn hắn cười hỏi:

– Thiếu úy còn thức à?

– Ờ, có gì lạ không?

Viên Thượng sĩ bước hẳn vào trong nhà, tiến lại gần Tuấn hơn. Hẳn thì thảo với vẻ nghiêm trọng:

– Không hiểu sao em lo ngại quá, Thiếu úy. Bình thường tụi nó đâu để mình ngủ ngon lành dzậy. Tôi nghi mấy bè lục bình ghê. Hay Thiếu úy gọi máy xin tụi pháo binh cho ít chục quả, mình vững bụng hơn.

Tuấn khẽ lắc đầu:

– Không cần. Ông chịu khó đi kiểm soát mấy trạm gác cho tôi. Thằng nào ngủ gật đập bể sọ nó ra. À mấy giờ rồi?

– Dạ gần ba giờ, Thiếu úy.

– Ông mệt thì đi ngủ đi. Kêu một ông Trung sĩ nào đi tuần thế ông cũng được.

– Dạ không sao, Thiếu úy. Tôi thức quen rồi.

Thượng sĩ ngáp ngừng mãi mới dám hỏi tiếp:

– Kỳ này, Thiếu úy đề nghị mấy người lên lon?

– Tôi cũng không nhớ rõ. Mười hai mười ba người gì đó.

– Ít vậy Thiếu úy?

Tuấn cười nhẹ:

– Chưa chắc dính hết đầu nghe. Còn mấy thằng chết và bị thương không kể.

– Thiếu úy có cho... đàn em cái Thượng Sĩ Nhất không?

Tuấn cau mày:

– Cậu đeo Thượng Sĩ mấy năm rồi?

– Dạ hơn một năm.

– Mới quá... kỳ này tôi cho cậu ngôi sao vàng được rồi. Đợi chuyển sau đi. Đề nghị nhiều lắm mà Thiếu tá gạch bỏ, mình mất uy tín hết.

Viên Thượng sĩ cố nài nỉ:

– Thiếu úy thương... em út được nhờ. Tôi đọc cái “Thiếu tá lảng” này hơn hai năm rồi, yếu quá, Thiếu úy.

Tuấn nói buông xuôi:

– Thôi được, để tôi coi lại.

Viên Thượng sĩ cười cười:

– Dạ... Thiếu úy cứ đề nghị đại đi. May thì em út được chút cháo, Thiếu úy.

Tuấn hơi khó chịu vì bị quấy rầy quá lâu. Chàng ngáp không che miệng, sửa

lại thế nằm, nói nhanh:

– Rồi. Để mai tính.

Viên Thượng sĩ dùng dằng mãi chưa muốn bỏ đi... Phải tới lúc Tuấn nhắm mắt lại như muốn dỗ giấc ngủ, hắn mới buồn bã, lủi thủi bước ra ngoài sân. Tuấn nhìn theo hắn với tiếng thở dài bâng khuâng. Người lính nào không mong ước được vinh thăng giữa mặt trận, được ân thưởng một chiếc huy chương. Viên thượng sĩ già của chàng chẳng có gì đáng trách. Hắn năn nỉ xin được đề nghị thay lon vì hắn cảm thấy hắn có công lao trong trận đánh vừa qua. Ít nữa hắn cũng xứng đáng hơn nhiều kẻ khác, những kẻ sống ký sinh trên máu và nước mắt tử sĩ, những kẻ được may mắn và tài chạy chọt để xa lánh mặt trận nhưng vẫn tìm đủ mọi cách để ăn có từng chiếc huy chương, từng cặp lon mới.

Tuấn thường ao ước một ngày nào đó, một phép lạ hiện đến cho chàng ngồi trên chiếc ghế công danh tột đỉnh cao sang, việc đầu tiên Tuấn thực hiện là mời những ông lính thuộc giai cấp thượng lưu ra mặt trận, cầm súng chiến đấu. Chắc lúc đó những ông lính cao quý ấy ngỡ vô cùng. Súng đạn không có ngày sinh nhật, không biết thưởng xuân hay nháy đêm, họ sẽ làm gì để chiêu chuộng nịnh hót chúng, họ sẽ tìm món quà nào để đút lót cho chúng. Chẳng lẽ mang tính mạng ra làm tặng phẩm.

Tuấn nghĩ nhanh tới một vài người bạn cùng khóa chàng. Gặp chàng ở Sài Gòn, chúng vốn vã chào hỏi, nhưng ánh mắt, nụ cười chúng mang cái kiêu ngạo và tự đắc nào đó. Đ.m... thật là kỳ cục. Chúng mày có gì đáng để kiêu hãnh, tự đắc. Quen biết tay chân một ông lớn hay

thì thụt cửa hậu với những bó bạc để được ở Sài Gòn là một điều vinh hạnh sao?

Tuấn bực dọc cung tay dấm mạnh vào bóng đêm. Chàng hồi hận tự hỏi tại sao mình đã đón nhận mười lăm ngày phép về Sài Gòn. Thật là đại đột và xuẩn động. Giữa lúc bạn chàng đang miệt mài trong vùng trời khói lửa, người ta bỏ cả giờ làm việc để chạy áp phe lớn, áp phe nhỏ, mua TV, mua tủ lạnh, ăn sung mặc sướng.

Hình như người ta chẳng biết gì về cuộc chiến này ngoài những bản tin tức chiến sự và tiếng đại bác, tiếng lên xuống của phi cơ phản lực mỗi đêm.

Phải chăng đã tới lúc tất cả những nền móng xây dựng xã hội đã bị bới tung lên, chờ đợi ngày suy sụp. Thật vô nhân

đạo. Thật phi lý. Thà lên từ rừng xanh. Mây ngàn hiểm địa đó. Nhưng thù còn lẫn quất sau lưng cùng trong hàng ngũ. Hàng ngày nhớn nhơ khuôn mặt ươn hèn (thơ Phan Lạc Giang Đông). Bốn câu thơ khóc bạn của tên lính trẻ ấy phải chăng là những lời tâm huyết gửi cho Tuấn, gửi cho những người trẻ tuổi đang tiêu pha ngày tháng giữa trận địa. Phải chăng là tiếng kêu cứu cho một thế hệ điên đảo, đầy dẫy trò lường gạt, biển lận. Tội nghiệp. Tội nghiệp cho chúng tôi. Oi các người, các người. Đừng tiếp tục trò kinh doanh trên vong hồn tử sĩ. Đừng để sự hy sinh của đồng ngũ tôi như nước đổ lá khoai, như muối bỏ biển. Đừng coi chúng tôi như những con điếm, vật vớ với chết chóc, hiểm nguy để các người bắt chước lũ ma cô sống an nhàn, phè phỡn.

Tuấn úp lòng bàn tay trên mặt, chà sát thật kỹ. Diễm. Diễm thương yêu. Mình xa nhau thật rồi phải chẳng em. Xa rồi. Mất mát rồi. Tôi rời bỏ Sài Gòn để em lại cô đơn như một đồ vật vô chủ. Người Sài Gòn đã đến với em ôm áp em trong vòng tay, nói với em những lời mật ngọt âu yếm. Người ta đã lấy em đi, bảo tôi rằng tình đời là vậy đó. Người đi xa và đã chết thường bị bỏ quên thật mau. Đúng thế không em, Diễm. Tổ Khanh. Hélène. Chính những thằng “nhờn nhờn khuôn mặt ươn hèn” của Sài Gòn đã vươn dài cánh tay bạch tuộc của chúng, đưa tôi và em xa nhau hơn trước khi mất mát hẳn. Đứa nào sẽ thì thầm bên tai em rằng tôi là một tên lính chân lấm tay bùn, sống nay chết mai. Và chỉ nó mới mang lại cho em hạnh phúc. Vì nó ở Sài Gòn. Nó kiếm được nhiều tiền ngoại, gấp ba gấp bốn số lương hàng tháng. Diễm, tôi không trách

em. Hãy vui cười, nhảy nhót, ca hát như loài sơn ca, bay nốt đoạn đường con gái.

Còn em, em Tố Khanh người vợ tương lai của tôi. Em hãy suy nghĩ chín chắn đi. Tôi sẽ sẵn sàng trả lại cho em được tự do con gái. Triều đại này những mối tình chung thủy mơ mộng đã tàn lụn rồi. Chỉ là một vở kịch trên sân khấu, của một hay nhiều đêm trình diễn. Và em, Hélène. Tôi cho em. Tôi biết làm gì hơn đây. Tôi là kẻ thủy chung bất nhất. Tôi ngủ với em nhưng không muốn một trách nhiệm nào sau đó. Thực ra tôi chỉ là một kẻ hèn nhát, một tên què quặt tự sắc phong mình làm võ sĩ. Em yêu anh đến thế sao Hélène ơi. Tại sao vậy. Hay em đã nợ anh món nợ tiền kiếp. Hay anh là một tên phù thủy ác độc. Phải giải thích sao đây: Loài người thường đòi hỏi lời giải thích cho mọi sự việc, kể cả việc vợ

chồng, việc cấu tạo một hài nhi. Người ta thí nghiệm, kiểm chứng, đưa ra những định luật. Nhưng đất nước mình không có một định luật nào. Ngay tới con người cũng chẳng có một vóc dáng nhất định.

Tuấn chột giật mình vì một bóng đen bé nhỏ hiện lên ngay sát bên chàng. Nhưng Tuấn vội mỉm cười khi bắt gặp khuôn mặt ngái ngủ của đứa bé gái. Chàng ngồi nhồm dậy, dịu dàng hỏi:

– Sao dậy sớm vậy, cháu.

Giọng đứa bé thật hồn nhiên:

– Gà gáy sáng rồi. Dậy trễ má ửng nh chết.

Tuấn nằm lấy bàn tay nhỏ bé, chai cứng của nó, cười nhẹ:

– Hôm nay đặc biệt mà. Ngủ đi cưng.

Đứa bé gái đưa tay áo lên dụi mắt,
lắc đầu quây quây:

– Cháu không buồn ngủ nữa.

Tuấn định kéo đứa bé vào lòng
nhưng nó vội gỡ tay chàng, lặng lẽ bước
ra ngoài. Tuấn vội đứng lên theo, gạn
hỏi:

– Đi đâu đó, cháu. Ra ngoài mấy chú
bắt à. Vào trong, ngủ tiếp đi

Nét mặt đứa bé nhăn nhó thảm hại.
Nó ấp úng:

– Cháu... cháu muốn đi... cầu.

Tuấn phì cười gật gật đầu:

– Ờ... đừng ra xa quá nghe. Nguy
hiểm lắm đó.

Đứa bé gái dạ nhỏ, lần mình thật

nhanh vào những vạt sương muối trắng xóa và bóng đêm nhem nhuốc. Tuấn nói lớn vọng về trạm gác:

– Ai gác phía sau nhà đó, còn thức không?

– Dạ, còn. – tiếng một binh sĩ trả lời.

Tuấn tiếp:

– Cẩn thận đó. Đừng bắn nhầm đứa bé.

Vừa nói, Tuấn vừa bước ra nền đất trống trước căn nhà. Trời đã nghiêng về sáng nên sương mù dày đặc hơn. Đầu óc chàng lại loay hoay với tương lai của đứa bé gái khốn khổ. Cái tên Hélène vụt thoáng qua đầu óc Tuấn như một tia sáng nhiệm mầu. Phải, chỉ có Hélène mới có thể giúp Tuấn cởi bỏ được mặc cảm tội lỗi về sự côi cút của bé. Một mối của suốt

một đêm dài thao thức thoát chắp cánh bay cao.

Niềm vui xôn xao dịu nhẹ, đưa mắt Tuấn lên bầu trời xám đục, lấp lánh sao mai. Ở đó – mắt đồng cua, sóng mũi thon, cao và bờ môi hồng mọng của Hélène vừa hé nở nụ cười âu yếm dành cho Tuấn. Nhất định em sẽ giúp anh phải không, Hélène. Đứa bé không phải là máu huyết của anh, nhưng nó cũng vẫn là một đứa trẻ – một đứa trẻ trót sinh giữa thời ly loạn, đã biết khóc cha khóc mẹ quá sớm, một đứa trẻ nếu không được ai đoái hoài tới, rồi cũng chỉ thành một đứa con gái bán tròn nuôi miệng nếu may mắn còn sống sót,

Ình!

Một tiếng nổ ấm áp vang lên đột ngột giữa lòng đêm gây lạnh, đẩy mạnh Tuấn

chạy vào nhà để trở ra với khẩu Carbine trên tay. Vĩnh cũng hoảng chồm dậy, mắt nhắm mắt mở xách tiểu liên chạy theo Tuấn. Hai người tiến thật nhanh lại trạm gác, Tuấn hấp tấp hỏi ngay:

– Gì đó, cậu?

Người lính gác ấp úng:

– Dạ... cũng không biết nữa, Thiếu úy. Em thấy lửa nhoáng lên ở chỗ con nhỏ vừa rồi.

Tuấn xam mặt lại. Chàng cố tránh một cảnh tượng thê thảm vừa thoáng qua trong tâm tưởng. Vĩnh đã hướng về phía đồng trống gọi lớn:

– Út ơi! Út! Cháu đâu rồi?

Thành và nhiều binh sĩ lục tục chạy lại phía Tuấn. Thấy Tuấn, Thành chớp

chớp mắt để xua đuổi cơn buồn ngủ, giọng mệt mỏi:

– Alpha hỏi mình chuyện gì đó cho Alpha biết gấp, Thiếu úy.

Tuấn không để ý tới câu nói của Thành quay sang Vĩnh hất hàm ra lệnh:

– Chú và hai thằng nào đó nhào ra ngoài đó coi, cẩn thận đó. Đạp chông hay lựu đạn thì khốn.

Ngoảnh lại phía sau, Tuấn bọc bọc hết lớn:

– Dù má làm gì mà đồn cục ở đây thế này. Về vị trí mình đi.

Vĩnh và người binh sĩ đã trở lại. Tuấn vội hỏi:

– Sao mà?

Vĩnh không dấu tiếng thở dài:

– Dạ... tan xác rồi Thiếu úy.

Tuấn nghiêng chặt hàm răng, da mặt xạm lại. Chàng chột túm lấy ngực áo Vĩnh giật mạnh hết lớn:

– Mà nói láo! Đù má! Mà nói dối tao phải không?

Vĩnh cười méo mó, cố sức gỡ những ngón tay cứng như móc sắt của Tuấn, năn nỉ:

– Thiếu úy! Thiếu úy làm gì vậy. Em nói thiệt mà.

Tuấn đẩy Vĩnh lão đảo về phía sau rít qua kẽ răng:

– Đù má, mà nói thiệt cái con c... Tao đã thấy mẹ mày giờ.

Các binh sĩ túm lại can gián gắng sức dìu Tuấn về võng ngủ. Vĩnh lúi thúi bước theo vô cùng ngỡ ngàng trước thái độ lạ lùng của người chỉ huy. Thành chợt nín Vĩnh lại hỏi:

– Ê mày, Vĩnh. Đ.m... Alpha đang hỏi mình về tiếng nổ đó. Trả lời sao mày!

Vĩnh tắc lưỡi:

– Báo cáo đưa bé gái hồi chiều đập trúng lựu đạn V.C.

Không để ý tới Thành, Vĩnh bước nhanh vào nhà. Tuấn đã lại được bình tĩnh đưa tay vẫy hắt lại gần. Vĩnh cười thật hiền:

– Thiếu úy nóng quá...

Tuấn vỗ nhẹ vào cánh tay Vĩnh giọng ân hận:

– Xin lỗi chú nghe, cái chết của đứa nhỏ đáng thương quá.

– Em hiểu Thiếu úy. Nhưng... nó chết vậy, cũng hên...

Tuấn lặng nhìn Vĩnh chờ đợi. Vĩnh bùi ngùi tiếp:

– Nó sống cũng khổ Thiếu úy... Chỉ tội cho con nhỏ chết không toàn thây...

Tuấn cúi đầu im lặng. Các binh sĩ cũng lặng lẽ giải tán dần, mang về chỗ ngủ mình niềm thương cảm chóng quên. Vĩnh ôn tồn nói:

– Mời Thiếu úy đi nghỉ cho khỏe. Chuyện đã rồi, buồn làm chi Thiếu úy!

Tuấn khẽ gật đầu, nằm vật xuống võng mắt nhắm lại. Nghe bước chân Vĩnh xa dần và hình như nặng nhọc hơn

thường lệ. Đầu óc Tuấn vằng vất một cơn sốt kỳ lạ, cơn sốt kéo chúc đầu xuống một hố thăm không đáy. Đứa bé đã chết rồi. Một cái chết mà chỉ chiến tranh mới tạo nên được. Chết không toàn thân. Tội cho cháu. Tội nghiệp cho cháu. Đứa bé đã chết. Tuấn tránh được một vấn đề nan giải. Chàng sẽ không phải nhờ vả tới Hélène, bản khoản về tương lai của đứa bé nữa. Nhưng...

Nhưng tại sao tôi không thể thở dài thoải mái. Tại sao. Một ngày, một giờ trên đất nước tôi bao nhiêu đứa trẻ chết oan uổng. Đã có một số kiếp nào cho chúng chưa. Hay chiến tranh đã thay mặt số kiếp, giáng phúc cho chúng. Tội cho cháu quá, cháu ơi. Một tiếng nổ. Thế là hết. Chú làm được gì cho cháu giờ đây. Có phải cháu ra đi vì cháu sợ không khí cô nhi viện. Cháu sợ phải là con nuôi

của một con điểm. Hay cháu sợ phải là con nuôi của một tên sát nhân. Chắc linh hồn cháu chưa kịp bay xa đâu. Nào, lại đây. Chóng ngoan. Trả lời chú đi. Tại sao cháu chết. Mi mắt chú khô cứng rồi. Chú đi ngủ đây. Chú muốn đi ngủ để gặp cháu trong giấc mơ. Đến gặp chú nhé, hồi linh hồn bé bỏng của đứa cháu gái đáng thương.

Cơn buồn ngủ đến với Tuấn thật nhanh. Chàng có cảm tưởng như mình đang chìm xuống, chìm xuống từ từ như một chiếc tam bản thùng đáy giữa giòng sông. Lạy Trời. Hãy cho tôi uống thêm một bát cháo lú nữa để tôi có thể quên, quên hết mọi sự. Tôi muốn quên. Tôi muốn quên.. Và Tuấn thiếp đi, thiếp đi. Có một sợi giây xích nào buộc ngang lưng chàng nhấc lên, kéo bay hun hút trong không gian xám nhạt. Chàng nghe

loáng thoáng tiếng Vĩnh trước khi chìm dưới cơn ngủ. Thiếu úy, Thiếu úy à, ngủ chưa....

* * *

– Một! Một! Bravo gọi!

– Bravo, đây một nghe. Ném trái khỏi báo hiệu cho tôi trả lời.

– Không được. Tụi nó cách tôi khoảng mười thước thôi. Lên tiếp tôi mau lên.

– Nghe Bravo rõ rồi. Bravo rõ rồi. Bravo ở bụi dừa đó phải không?

– Chếch sang phải một chút. Tiếp tôi lên, tụi nó còn hơn mười con thôi.

– Cố giữ bờ ruộng đó đi. Tôi lên ngay đây.

Hùng trao trả Combiné cho nhân viên mang máy hét lớn:

– Xung phong!

Hơn trăm binh sĩ mũ nâu nhô lên khỏi bờ ruộng lao đầu về phía ven làng. Năm sáu người bị đốn ngã nằm úp mặt xuống những thửa ruộng mới vỡ đất. Đại liên, trung liên, súng cối từ mục tiêu nã ra như mưa. Cả đại đội bị đẩy lui về tuyến cũ trong cơn giận dữ điên cuồng của Hùng. Tiếng kêu cứu của Tuấn vẫn lạnh lạnh trong máy. Bốn năm chiếc trực thăng võ trang quần đi quần lại trên mục tiêu nhưng vẫn chưa tiêu hủy được các ổ súng cộng đồng địch. Hùng mím môi giận dữ, giằng lấy khẩu M.79 trên tay một binh sĩ nói như hét:

– Đ.m... mày bắn như con c... ấy. Đạn nổ ở đâu không à...

Hùng đặt súng lên vai ngắm thật kỹ. Đoàn. Một cụm khói đen bao kín ổ đại liên địch. Người binh sĩ thủ M.79 xuyết xoa:

– Chà! Trung úy bắn ác quá.

Hùng không có thì giờ để thưởng thức lời xưng tụng của hân, vội vã lắp một viên mới. Người hiệu thính viên chột gục xuống không kịp kêu lên một tiếng. Đạn vẫn nổ đĩnh tai nhức óc. Khẩu M.79 lại được tì lên vai Hùng. Nhưng ngay sau khi viên đạn vừa rời nòng, Hùng bị đẩy ngã đột ngột về phía sau. Ba bốn vết đạn đỏ máu dàn hàng ngang trên bộ ngực phồng cứng, chắc nịch của Hùng. Người binh sĩ thủ M.79 không thêm chú ý tới cụm khói đen vừa bốc lên ở một ổ đại liên khác của địch vội cúi xuống xốc Hùng lên. Hùng run rẩy thều thào:

– Tao... tao chết mất .. kêu ... kêu
Thiếu úy Lê.

Người binh sĩ mếu máo khóc, xốc
Hùng lên vai, chỉ kịp xách theo khẩu
M.79 quay lưng chạy về phía sau. Hấn
chẳng thèm để ý tới tiếng Tuấn léo nhéo
trong máy. Một, một. Đây Bravo. Đây
Bravo. Cứu tôi mau lên. Tội tôi còn chín
người thôi. Mau lên. Hấn cũng chẳng
có thì giờ để gọi viên Thiếu úy Đại Đội
phó. Hấn chỉ thấy hai chục chiếc trực
thăng tải quân vừa là đà hạ xuống. Ở đó
là nơi an toàn. Ở đó là nơi có thể cứu
sống được ông thầy hấn. Hấn cầm đầu
chạy. Nước ruộng từ mũi giày văng lên
tung tóe. Nước ruộng đã được những
đâu đạn V.C. hất theo bùn đất phủ lên
đầu tóc, mặt mũi. Mặc. Tôi không cần
biết gì cả. Tôi chỉ cần chạy tới chỗ đó,
chỗ vừa có tiếng kèn đồng vươn lên đột

ngọt. Thật hùng tráng. Thật vững vàng. Thật ma quái. Tiếng hát nhân ngư đó. Thường ngày tôi đã quay đầu lại cười lên tiếng kèn hùng tráng ấy bay vào mục tiêu. Nhưng hôm nay ông thấy tôi cần cứu sống.

Hai ba binh sĩ thuộc toán quân báo vượt lên đỡ xác Hùng trên lưng hăn. Thiếu tá! Thiếu tá! Trung úy Hùng chết rồi. Cái gì. Thằng Hùng chết rồi à? Đại úy Tuấn đâu? Hu hu! Thầy ơi. Ông thầy ơi, ông thầy bỏ em sao. Người binh sĩ gục mặt vào khuôn mặt xám ngoét, bắt đầu giá lạnh của Hùng. Ông thầy! Ông thầy ơi!

Đoàn quân đã tiến sâu vào bìa làng. Nhiều xác chết và thương binh được mang lại quây quần quanh gò đất đặt xác Hùng. Lúc này người binh sĩ mới thấy cánh tay hăn nhúc nhút khủng khiếp.

Hắn cúi xuống . Máu. Máu đã lan ra gần hết cánh tay áo. Một viên y tá cũng vừa nhận thấy điều đó. Hắn hỏi: Hen, mày bị thương à. Móc ngọn poa-nha, cắt mạnh cánh tay áo bê bết sinh lầy, loang lổ vết máu. Người y tá cúi xuống, loay hoay băng bó. Trung úy Hùng chết hồi nào. Chết... Hen gục xuống thiếp đi. Tiếng kèn thúc quân đưa hắn bay lên cao – lên cao hơn nữa.

Trong khi đó hai khẩu tiểu liên trên tay Tuấn vẫn nhả đạn đều đều. Nhịp rung của súng khiến cánh tay trái Tuấn như muốn gãy rời ra. Bên cạnh Tuấn, Vĩnh mặt tái xanh, rên siết và đau đớn. Thành nằm ngủ, mắt trợn trừng nhìn lên bầu trời trắng xóa màu mây, một vài vết bùn dính trên mép trên má. Trông hắn bình thản như đang ngủ giấc ngủ, há mồm. Cách Tuấn không đầy mười

thước, người Thiếu úy Đại đội trưởng đầu gục xuống ruộng, thân thể vắt qua một bờ đê. Bốn năm binh sĩ bên cạnh viên Thiếu úy nằm chết đủ kiểu. Tôi đã mỏi mệt lắm rồi. Tôi sắp chết đi rồi đây. Mắt đã bắt đầu có những vòng ngũ sắc. Cái chết chiếm đoạt từng ly khối da thịt. Nhưng tao chưa chịu gục ngã đâu. Tao phải đòi ít nữa năm, sáu mạng chúng mày.

Tuấn chớp mắt, gương mở lớn. Hàng dừa phía bờ lạch đối diện đã mờ dần, chập chờn, bóng bễnh. Mỗi lần siết cò bả vai trái truyền cảm giác tê dại lên đầu óc. Bố mày chưa chết được đâu các con ơi. Kìa. Sao không hô xung phong, bắn dữ dội nữa đi. Tiếng kèn đồng nổi lên rồi phải không. A tiếng kèn đồng! Hélène em. Anh sắp chết. Anh sắp chết rồi. Anh muốn nói yêu em. Anh yêu em. Một năm

qua. Một năm đã qua. Một năm anh chưa trở lại thành phố. Giờ này em ở đâu. Tổ Khanh. Người vợ chưa cưới bé bỏng của tôi. Em sẽ buồn, sẽ khóc. Nhưng rồi em sẽ quên đi. Đời em còn dài. Không, tôi chưa thể chết. Cuối tháng này tôi sẽ về Sài Gòn. Mẹ. Mẹ của con. Uống công mẹ nuôi dưỡng rồi sao. Tuyết Mai em. Anh hết hy vọng về dự đám cưới em rồi. Tiếng kèn thúc quân đã gần gũi hơn, ấm áp hơn. Thăng Hùng đâu mà không thấy nó lên tiếp viện. Cái thằng hơi con nít, bộp chộp nhưng khá.

Hai binh sĩ bò lại phía Tuấn, lay mạnh. Đại úy, Đại úy. Tuấn lơ đãng mở mắt nhìn, chỉ thấy một lớp sương mù. Y tá đâu. Chết rồi, Đại úy. Em công Đại úy chạy nghe. Tuấn lắc đầu nặng nhọc. Còn mấy người. Sáu người, Đại úy là bảy. Chết hơn chục mạng, Đại úy. Bị thương

nhiều lắm. Tôi sắp hôn mê rồi. Mẹ... Con sắp cướp công mẹ rồi. Nhớ ngày nào mẹ còn gánh con đi tản cư. Nhớ ngày nào con còn nằm dài trên phản để mẹ vừa khóc vừa đánh con bằng ngọn roi thâm tím bờ mông. Con chết được không mẹ. Hélène, giờ này em ở đâu. Diễm. Diễm. Tháng trước anh đọc tin em và Tấn thành hôn trên mặt báo. Thôi, chúc em hạnh phúc. Tổ Khanh. Đời em sẽ ra sao. Anh có xứng đáng với em không.

Tiếng kèn gần hơn, gần hơn nữa. Tiếng kèn này sẽ cứu sống tôi. Tôi sẽ chờ đợi. Tôi không thể chết một cách vô lý như thế này. Người binh sĩ cúi xuống sát mặt Tuấn: – Em công đại úy chạy nghe. Tuấn ngượng ngập móc khẩu Colt khỏi vỏ. Không nằm im đây. Tao chưa biết chạy là gì. Tôi chưa biết lùi bước là gì. Thuở nhỏ tôi chỉ học được ở bố tôi một

điều nhất định không lùi bước. Tôi sẽ nằm đây. Nằm đây cho tới lúc trút hơi thở cuối cùng. Điều đó cũng chẳng vinh dự gì cho cá nhân tôi. Nhưng tôi thích thế. Tôi thích như vậy. Sương mù đặc hơn, móng cầu vòng nhiều màu sắc hơn trong mắt. Hai mươi tám tuổi, số tuổi tôi bằng lửa, bằng máu. Tôi thấy tức cả ngực và nghẹt thở, nghẹt thở đến muốn rên rỉ, la hét. Mẹ tôi đâu. Em gái tôi đâu. Tổ Khanh, Hélène, Diễm đâu.

– Em công Đại úy chạy nghe. Thiếu tá còn cách mình năm chục thước thôi.

Mũi súng Colt của Tuấn run trên ngực người binh sĩ trung tín. Không. Tôi không muốn chạy đi đâu cả, phải nằm lại đây. Phải mượn bờ ruộng này làm bàn đạp, đánh thốc sang bờ rạch đối diện. Mắt tôi đại khờ đi tìm xác Vĩnh. Tội cho nó. Vĩnh chết vì ham khẩu trung

liên vô chủ. Không – đúng hơn – khẩu trung liên của một tên địch bị tôi bắn rớt xuống sông từ lúc mới nổ súng. Thằng Thành cũng chết rồi. Và, sắp đến lượt tôi. Đầu óc tê dại đi vì nhức buốt. Hélène. Tổ Khanh. Diễm. Tôi yêu ai. Hình như tôi yêu và không yêu tất cả mọi người. Tôi là cánh mây lang thang từ đỉnh núi này sang đỉnh núi khác. Từ xa, đỉnh núi nào cũng đẹp cũng hùng vĩ và lộng lẫy. Bay tới gần nó mới chợt chưa xót thấy thật tầm thường. Mỗi người đàn bà là một đỉnh núi. Họ tự tôn ngất trời, tự tôn về cái tầm thường, nhỏ mọn chật hẹp của họ. Cũng như những đỉnh núi tìm cách dụ dỗ những đám mây lang thang, cô đơn, họ giăng lưới những người đàn ông bằng những miếng mồi thơm ngon nhất. Nhưng phía sau miếng mồi là lưới câu có ngạnh. Là sự tầm thường của một người đàn bà, là sự khô cằn, vô dụng của

những đỉnh đá. Tha thứ cho họ. Tha thứ cho sự tham lam của một thằng đàn ông. Và tha thứ cho tôi.

Hình như có một tiếng nổ nào thật gần, Thật lớn. Hình như nhiều mảnh kim khí đục trên xương sọ, trên thân thể tôi. Tất cả tối sầm lại. Tôi không biết gì nữa.

13

Tuyết Mai dừng lại dưới thềm tam cấp, để lau nước mắt và cố kìm giữ tiếng khóc tức tưởi. Hình như có Kiều Dung và một thanh niên nào trong phòng khách. Tuyết Mai liên tưởng ngay tới Dũng. Nước mắt chưa kịp ráo lại phải chảy dài trên gò má. Tuyết Mai cố mím chặt bờ môi gục vào tường.

Anh Tuấn ơi. Anh chết rồi ư. Tại sao lại vô lý và đột ngột quá hả anh, anh kính

yêu của em. Anh chết rồi, chết rồi, chết rồi. Em đã lập lại với em hàng trăm lần mà vẫn còn ngờ đang ở trong một giấc mơ dài dữ tợn. Anh. Anh chết thật rồi à. Không thương mẹ, thương em, thương Khanh sao. Không thích về thành phố, đi vũ trường nhậu nhẹt nữa sao. Nước mắt vẫn cuộn cuộn ứa khỏi bờ mi mọng cứng.

Tuyết Mai gượng đứng thẳng người, cố tạo vẻ tự nhiên, mấy lần định mở cửa bước vào nhà, nhưng những giọt nước mắt nóng bỏng cay xé níu chân nàng lại. Phải gần năm phút sau, Tuyết Mai mới tạm khuây khỏa mở hé cửa lách mình vào. Kiều Dung và một viên Trung úy Hải Quân lạ mặt cũng vừa ngược lên nhìn ra cửa. Thấy Tuyết Mai, Kiều Dung reo lên mừng rỡ, vội chạy tới nắm chặt tay bạn cười hỏi tíu tít:

– Đi đâu mà mặc áo ngắn vậy em. Ghét mày ghê sao không lại thăm tao gì cả. Bộ sắp lấy chồng định bỏ rơi bạn bè sao?

Tuyết Mai gượng cười liếc nhanh về phía viên Trung úy Hải Quân dò hỏi. Kiều Dung ghé sát tai bạn thì thầm:

– Ông anh họ tao đó. Ổng mới về phép, nhờ ông chở tao lại thăm con Khanh. Định lát nữa tới thăm mày luôn.

Tuyết Mai nghiêng đầu nhìn vào nhà trong, giọng như người cảm nắng.

– Tổ Khanh đâu?

Kiều Dung bỗng cao giọng đầy ẩn ý:

– Không biết chị dâu mày sửa sang sắc đẹp gì mà lâu vậy. Mình vào coi thử xem.

Tuyết Mai vội ngắt lời Kiều Dung:

– Thôi. Mày ở ngoài này chút xíu đi.
Tao vào gặp nó có chuyện...

Tuyết Mai ngừng lời đột ngột để
ngăn chặn những giọt nước mắt vừa rủ
rê nhau kéo lên bờ mi.

Nàng rào bước như trốn chạy vào
phòng Tổ Khanh và thoáng bất bình, cay
đắng với ý nghĩ Tổ Khanh đang trang
điểm để tiếp đón một người bạn trai giữa
lúc quan tài Tuấn vừa đưa về Nghĩa Trang
Quân Đội. Nhưng Tuyết Mai không thể
kéo dài thời gian nghi ngờ, bức dọc quá
lâu, Tổ Khanh đang nằm dài lười biếng
trên giường. Bàn tay thon trắng nuột
nà được vội vã đưa lên bóp trán, ngay
khi có tiếng kẹt cửa. Tao nhức đầu... Câu
nói ấy bị cắt đứt với nụ cười tươi tỉnh
và ánh mắt tinh quái của Tổ Khanh. Tổ

Khanh ngồi nhồm dậy, vốn vãi:

– Sao hôm nay luộm thuộm vậy mày, Mai? Tao cứ tưởng con Dung vào chứ...

Tuyết Mai xoay lưng về phía người chị dâu tương lai, mượn cơ gài chốt cửa để che dấu những giọt nước mắt đau tủi. Tổ Khanh cười nho nhỏ, tiếng cười no tròn thoải mái, tiếp:

– Mày thấy thằng Trung úy Hải Quân ngoài phòng khách không? Con Dung định giới thiệu cho tao đó.

Tuyết Mai quay phắt lại, trừng trừng nhìn Tổ Khanh xẵng giọng:

– Khanh nói gì? Con Dung dắt thằng đó đến giới thiệu với Khanh hả?

Cặp mắt đỏ hoe, nước mắt nhê nhếch trên gò má Tuyết Mai khiến Tổ Khanh

ngơ ngác. Tổ Khanh ấp úng:

– Ủ... Nhưng kìa... Tại sao mày khóc?

Tuyết Mai lão đảo tiến lại phía Tổ Khanh, bùng mặt khóc nức nở:

– Khanh ơi! Anh Tuấn chết rồi.

Tổ Khanh tròn mắt nhìn Tuyết Mai ... Nàng muốn hỏi: “cái gì. Mai vừa nói cái gì”. Nhưng ngôn ngữ bỗng dừng trở thành xa lạ. Một khoảng tối hiu hắt lạnh úp chụp xuống trước mắt, trong đầu nàng. Tử trận. Chết trận rồi. Không, Tuyết Mai nói dối tôi. Tôi nhận được thư Tuấn chiều hôm qua Tuấn bảo mới lên Đại úy và cuối tháng này về phép. Những phấn bóng tối đã nhòe nhoẹt dần nhường cho một tấm khăn liệm trắng toát vây phủ hình hài tôi. Anh Tuấn tử trận rồi. Ai vừa nói với tôi câu đó. Ai vừa

nói. Ai giấu mặt sau tấm khăn liệm mờ đục nọ vừa lên tiếng lường gạt tôi vậy. Tội nghiệp tôi mà. Chúng tôi sắp làm lễ thành hôn với nhau.

Có phải anh vừa gọi em và Tuyết Mai đó không, Tuấn. Hay anh vừa lay mạnh người em. Không, không phải. Bàn tay anh đầy dấu chai đá kia mà. Và có bao giờ anh thèm gọi tên em đâu. Anh Tuấn. Lính thứ dữ thường gọi “anh”, “em” với các cô gái ngọt lịm à. Hay chỉ dành cho người mình yêu. Em biết anh đâu có yêu em. Nếu yêu anh chết sao được. Tôi vừa được cứu thoát ở tiếng chết vừa lóe lên như một ánh chớp trên bầu trời. Chết. Tôi thần thờ hỏi Mai anh Tuấn chết thật rồi à. Mai gật gật đầu. Nó đã ngừng khóc. Tôi thì chưa có một giọt nước mắt nào cho Tuấn. Tôi vẫn hỏi Mai bằng những tiếng ngoài đầu óc, anh Tuấn chết thật

rồi à... Khuôn mặt Mai vỡ vụn. Nó bị rỗ hoa, trắng nhợt nhạt. Nó mọc ria mép màu trắng như loài chó sói. Có tiếng đập cửa dồn dập và giọng nói bực dọc của Kiều Dung:

– Khanh! Mai! Tội mày tự tử trong đó à.

Tuyết Mai nhìn Tổ Khanh cầu khẩn:

– Khanh! Đứng dậy đi. Đứng lên thay đồ rồi xuống Nghĩa Trang Quân Đội với tao.

Tổ Khanh vẫn thảng thốt như nằm mơ:

– Anh Tuấn xuống phi cơ ở Nghĩa Trang Quân Đội hả. Phi trường đổi tên thành Nghĩa trang rồi hả?

Tuyết Mai gật gật đầu, dìu Tổ Khanh

ra tử áo. Tuấn bảo cuối tháng mới về phép bỗng dừng lại về sớm quá nhỉ. Anh thích màu áo lụa mỡ gà phải không Tuấn. Em mới may một chiếc áo mới bằng lụa mỡ gà đó, hài lòng chưa. Em yêu anh, yêu anh trọn đời em, Tuấn ạ.

Chiếc khăn mặt ướt giúp Tổ Khanh tỉnh táo dần. Tuấn đã chết, chết rồi. Nước mắt chợt ứa ra. Tổ Khanh nằm gập người trên giường, úp mặt vào gối khóc nức nở. Tuấn! Tuấn ơi! Anh bỏ em rồi ư. Anh Tuấn. Anh bỏ em rồi ư. Anh Tuấn. Anh Tuấn ơi! Tuyết Mai gục lên lưng Tổ Khanh khóc theo. Những tiếng khóc âm thầm, đè nén. Tổ Khanh phải lau mặt một lần nữa và dấu cặp mắt đỏ hoe dưới mắt kính râm trước khi bước ra ngoài.

Cánh cửa mở rộng với khuôn mặt cau có của Kiều Dung và một câu khiển trách:

– Tội này kỳ thiệt.

Tuyết Mai cười lạnh lẽo:

– Xin lỗi anh em mày... Tao và Tổ Khanh phải đi có chút việc.

Kiều Dung ngơ ngác nhìn hai người bạn gái. Cặp mắt kính râm của Tổ Khanh khiến Dung thoáng nghi ngờ. Tiếng Dung run run:

– Có... có chuyện gì vậy, Tổ Khanh?

Tổ Khanh mím môi khẽ lắc đầu. Kiều Dung quay sang Tuyết Mai, cũng chỉ gặp vẻ xa cách băng giá.

Tuyết Mai nín nhẹ cánh tay Tổ Khanh thúc giục:

– Đi, Khanh. Muộn rồi.

Tổ Khanh gật đầu, trĩu buồn bảo Kiều Dung:

– Mày về đi. Tao và Tuyết Mai phải... phải đi đón anh Tuấn.

– Anh... anh Tuấn... sao? Bị thương à? Cho tao đi theo với.

Tuyết Mai gay gắt.

– Thôi, cảm ơn mày. Chắc anh Tuấn tao không không muốn nhìn mặt mày đâu.

Kiều Dung bẽn lễn liếc nhanh về phía Thu ấp úng:

– Để tao đuổi nó về. Nó năn nỉ anh Dũng tao quá ... Bỏ lỗi cho tao nghe, Mai. Tao ra gọi xe trước...

Ánh mắt Kiều Dung ướm buồn nhìn nhanh Tuyết Mai trước khi hối hả bước về phía Thu. Tuyết Mai cười gằn, khinh miệt nhìn theo những bước chân yếu

điều của người bạn gái thân nhất. Tại sao mày lại kỳ cục như vậy hả Dung. Mày biết Khanh là hôn thê của anh Tuấn kia mà. Tình bạn thời này đã tráo trở khốn nạn như vậy ư. Thu đã cầm mũ đứng dậy, tần ngần nhìn Tổ Khanh, rồi cùng Kiều Dung bước ra đường. Rồi tiếng máy Vespa nổ ròn xa dần, xa dần.

Tuyết Mai quay sang Tổ Khanh, giọng hằn học:

– Nó dắt thẳng đó tới đây mấy lần rồi?

– Ba, bốn lần gì đó nhưng tao không thèm tiếp. Con Dung nó hay cương bậy thực.

Hai người chậm rãi bước ra cửa. Tuyết Mai nói như khóc:

– Tao không ngờ con Dung nó... nó khốn nạn quá.

Tố Khanh ôn tồn bào chữa cho Kiều Dung

– Dù sao nó cũng biết hối hận rồi. Bỏ qua đi Mai ạ. Kiếm được một người bạn thân đâu dễ gì.

Tuyết Mai bĩu môi:

– Hừ, bạn! Thứ bạn đó...

Tuyết Mai còn đang lúng túng tìm chữ cho sát ý, đã nghe tiếng Kiều Dung gọi rồi rít. Tố Khanh hơi cúi đầu xuống hỏi nhỏ:

– Mà tính sao, Mai. Con Dung gọi được taxi rồi kìa.

Tuyết Mai liếc nhanh về phía Kiều Dung và chiếc taxi nằm ôm sát vỉa hè.

Giọng nàng đánh lại:

– Tao nói một lời thôi. Mình kêu xe khác. Thiếu gì..

– Làm vậy bẽ mặt nó quá.

Tuyết Mai chỉ im lặng, đưa tay vẫy một chiếc xe trống vừa trờ tới. Kiều Dung hấp tấp chạy lại hốt hoảng, hờn giận gọi giạt giọng tên hai bạn khi thấy Tổ Khanh sửa soạn chui vào lòng xe. Tổ Khanh đưa mắt nhìn Tuyết Mai dò hỏi. Tuyết Mai chưa có phản ứng, Kiều Dung đã đứng thở hổn hển trước mặt. Tuyết Mai hơi cúi đầu rồi ngược lên cả quyết, nhìn thẳng vào đáy mắt ăn năn của Dung, lạnh nhạt hỏi:

– Tao tưởng mày về rồi. Để ông anh họ về một mình không sợ ông giận sao?

Kiều Dung ấp úng:

– Tao... tao thành thật xin lỗi mày... Tao cũng muốn được đến bên giường bệnh để xin lỗi anh Tuấn nữa.

Tuyết Mai đẩy nhẹ Tổ Khanh vào lòng xe, cười nhạt:

– Khỏi cần nữa, Kiều Dung ạ. Anh Tuấn tao chết rồi. Tình bạn giữa chúng mình kể như chấm dứt luôn.

Kiều Dung đứng chết lặng với tin buồn về Tuấn. Nàng đưa tay lên mặt chà sát thật kỹ để lấy lại tỉnh táo. Tiếng đóng cửa xe thật mạnh và bóng chiếc taxi lao vút đi khiến nàng choàng tỉnh, rồi rút gọi tên Mai. Nhưng chiếc taxi đã mất hút giữa dòng xe cộ lưu thông với hai người con gái không hồn... Vì linh hồn họ đã bay lên cao thật cao, chạy đuổi theo oan hồn người chồng chưa cưới, người anh yêu kính.

Tuyết Mai chột gục đầu xuống lòng bàn tay, khóc thút thít. Tuấn. Anh Tuấn của em – Anh chết rồi à, chết thật rồi à. Nước mắt ứa ra, nóng bỏng, ngập ngừng. Anh còn biết gì nữa không, anh, anh Tuấn kính yêu của em. Mẹ đã khóc đến ngất đi trước quan tài anh, chiếc quan tài phủ quốc kỳ. Anh chỉ còn thế thôi sao, anh, anh Tuấn. Tại sao, tại sao mẹ và em không được nhìn mặt anh lần cuối, trước khi mất anh vĩnh viễn.

Tại sao anh không trở về với bộ đồ rằn ri quen thuộc, với nước da đen đúa với màu mắt đục lờ những gân máu li ti, mà chỉ có sáu tấm gỗ lạnh lẽo và lá cờ còn hăng hắc mùi bột hồ. Anh, anh của em. Anh nghĩ gì trước khi chấp nhận một chuyến đi không bao giờ trở lại. Anh có một lời trối trăng nào cho mẹ, cho em và cho người vợ chưa cưới đáng thương

của anh không. Nước mắt vẫn ứa ra cầm lặng, Tổ Khanh đan những ngón tay vào tay bạn, giọng bùi ngùi:

– Nin đi Mai. Khanh sẽ... sẽ không giữ được nước mắt... nếu... nếu... Mai cứ khóc hoài...

Tuyết Mai ghen ngào nhìn bạn. Khuôn mặt đẹp kiều sa phảng phất nét buồn cổ sử của người chị dâu tương lai, người bạn thân thiết nhất suốt sáu năm qua càng thêm kiều diễm, vẻ kiều diễm, náo nùng của một bà hoàng trên đường vào lãnh cung.. Tội cho Khanh, tội cho Khanh, Khanh ơi. Khanh òa khóc như một đứa trẻ. Mai ơi. Khanh ơi. Hai người con gái ôm chầm lấy nhau mà khóc.

Người tài xế taxi không ngoảnh lại, cười buồn hỏi chuyện chi đó hai cô, chắc có người nhà vừa tử trận hả. Hai người

con gái vội ngẩng lên, vụng về lau nước mắt. Nhưng nước mắt vẫn ứa ra âm thầm. Tuấn, thật vậy sao anh. Anh nữ nào bỏ đi không một lời dặn dò, không một câu trời trăng. Những tháng ngày thừa thãi còn lại này em sẽ sống ra sao. Anh. Anh yêu của em. Tại sao mình không làm lễ thành hôn sớm hơn. Tại sao anh không đi phép một lần cuối trước khi phụ rẫy em. Giữa chúng mình chưa có một kỷ niệm nào xứng đáng là kỷ niệm. Anh độc ác quá anh Tuấn ạ. Anh đã mời em dự một chuyến phiêu lưu dài hứa hẹn nhiều kỳ thú say mơ. Em đã chuẩn bị đầy đủ và vừa bước xuống khoang thuyền, hân hoan chờ đợi giây phút nhổ neo. Cánh buồm căng phồng gió cả. Nhưng tại sao anh lại bỏ cuộc nửa chừng. Anh muốn vậy hay người ta bắt buộc anh. Trả lời em đi Tuấn, trả lời em đi. Không không, Tuấn không bao giờ trả lời được tôi nữa.

Cũng chẳng bao giờ tôi được nhìn Tuấn cười nói, được kiêu hãnh đi bên Tuấn ngoại trừ những giấc mơ. Tôi mất Tuấn thật rồi, tại sao lúc này tôi mới chợt nghĩ ra Tuấn là một thứ anh hùng rơm, ta cho mỗi lửa hết cơn anh hùng. Thuở nhỏ tôi thường nghe mẹ chế anh Minh bằng câu vè đó. Anh hùng là anh hùng rơm, Tuấn. Tuấn của em. Anh hùng là gì. Anh hùng rơm là gì. Em không phải là một nữ xướng ngôn viên hay nữ biên tập viên của các cơ quan thông tin, tuyên truyền. Em chỉ là người vợ chưa cưới của anh. Em chỉ là người vợ chưa cưới của anh thôi Tuấn ơi. Cái chết của anh không có một tiếng anh hùng can đảm nào đánh kèm trong tâm tưởng em cả. Chỉ là nỗi trống vắng heo hút, nỗi buồn tái tê và thất vọng cùng độ. Em yêu anh. Người yêu tôi chết. Tôi chỉ biết có thế. Tôi chỉ biết có thế.

Chiếc taxi dừng lại đột ngột, thả hai người xuống lề đường. Gió chiều vi vu chạy trên những nắm mộ ngay hàng thẳng lối, chở theo những bàn tay giá cóng lùa vào tóc Tổ Khanh và Tuyết Mai bốn cột. Tổ Khanh khẽ rùng mình níu nhẹ lấy tay bạn. Những bàn tay yêu quý giá lạnh càng nghịch ngợm chót nhả hơn với những tiếng cười trầm ảm đạm. Con đường đá dăm gỗ ghề dẫn hai người về phía nhà quán xác. Tổ Khanh chợt hỏi:

– Mẹ còn ở đây không Mai?

– Mẹ về rồi, Mẹ ngắt đi ba bốn lần nên mấy ông anh họ phải đưa mẹ về.

Tổ Khanh gật đầu. Gió vẫn vương vãi trong mái tóc dài đen óng. Trong hơi gió vẳng lại tiếng than khóc não lòng của một vài gia đình tử sĩ. Tuyết Mai lặng lẽ dẫn Tổ Khanh tới gian cuối cùng, nơi quán

xác Tuấn và Hùng. Một viên Chuẩn úy còn trẻ và hai binh sĩ B.Đ.Q. gật đầu chào Tuyết Mai từ xa. Chiếc bàn nhỏ xiêu vẹo đóng bằng gỗ tạp trước quan tài Tuấn đã có bức hình bán thân phóng đại của Tuấn với nụ cười nửa miệng, ba bốn vòng hoa tưởng niệm, và dăm bao nến, mấy thê hương. Nụ cười nửa miệng khinh bạc của Tuấn khiến Tố Khanh đứng dừng lại. Tuấn dăm dăm nhìn nàng, cái nhìn phẳng lặng, ngây ngô. Bây giờ em mới tới thăm anh sao, Khanh?

Nụ cười và ánh mắt Tuấn nhòe nhoẹt dần. Những bước chân Khanh kéo lê trên mặt đất lại gần Tuấn, lại gần hơn nữa. Anh đã về đấy à, anh Tuấn. Anh hình như hơi thay đổi đấy nhé. Sao anh cười có vẻ xa cách vậy anh. Em ghét nhất lối cười với hàng lông mày hơi nhướng lên như anh vậy đó làm như mọi chuyện

trên thế gian này đều chẳng nghĩa lý gì. Mới hơi một năm chưa gặp mặt sao anh lên lon nhanh quá vậy. Anh đeo Đại úy đi chơi phố, gặp Quân Cảnh thế nào tội nó cũng đòi xét giấy à. Nhiều thằng Q.C. nhi nhô không chịu được anh nhỉ. Tội nó cứ rình rình mấy người lính có bồ đẹp, chặn lại hỏi giấy để chọc quê chơi. Vậy có gì đáng lên mặt đâu, phải không anh. À quên hôm nào anh định rửa lon đây. Một chầu Maxim's nghe, này, đừng có cười kiểu đó nữa bạn. Lính nghèo thấy mồ sức mấy dám vào Maxim's. Mà em cũng thông cảm sự túng thiếu của anh. Một chầu thịt bò khô thôi, chịu không.

Kìa sao anh cứ im lặng không chịu trò chuyện gì với em gì cả. Anh không thích nói chuyện lên lon được gấn huy chương hả. Nói chuyện chúng mình nghe. Thực ra em ghét anh thấy mồ. Tội bạn học em

cũng chẳng ưa gì anh. Chúng nó bảo anh là thứ lính chân lấm tay bùn, hai sương một nắng không hách bằng dân tàu bay lả lướt, dân tàu thủy quần áo bánh bao.. Em thì ghét anh vì anh cười có vẻ ma giáo lắm. Anh lại có vẻ hách xì xằng, mới gặp người ta đã anh anh em em ngọt xớt rồi. Này, yêu cầu bạn bỏ nụ cười ấy đi, Cười gì cười hoài vậy.

Bộ đánh giặc lên lon sung sướng lắm phải không mà cứ cười luôn miệng. Cái đuôi mắt của anh đĩ lắm nghe. Nhìn cô nào là muốn hớp hồn người ta không bằng. Nhưng sức mấy em ghen. Tha hồ cho anh nhìn thiên hạ. Có mắt mát gì đâu mà sợ. Nhưng lấy nhau rồi mà anh léng phéng với cô nào, biết tay em ngay. Kìa anh. Sao anh im lặng vậy. Nói chuyện với em đi anh. Một tiếng thôi cũng được. Có thấy ai cấm anh đâu. Em là vợ chưa

cười của anh mà. Em đâu có sợ ai đàm tiếu. Nói chuyện đi anh. Anh làm em sợ quá. Anh thấy không. Mấy ông bạn lính của anh nằm ngoài kia đang rủ nhau lại trêu chọc em đây này. Họ cười nói gì lạ quá. Hơi thở họ làm em rùng mình vì lạnh. Anh ôm em vào lòng đi. Hôn em đi. Sao anh vẫn bất động. Mà sao lạ quá. Thân thể anh tại sao cứng ngắt như gỗ. Tại sao anh phủ quốc kỳ lên người.

Có một bàn tay ớn lạnh nào vừa vuốt dài trên lưng tôi. Tôi đã hiểu. Vâng tôi hiểu rồi. Chồng tôi đã chết. Chết. Một tia chớp lóe lên trong đầu. Chết. Tôi mơ hay tỉnh đây. Đầu gối tôi run rẩy như muốn khụy xuống. Tôi đưa tay bưng mặt, oà khóc. Tuấn, Tuấn ơi. Tôi chuẩn choáng bước sâu vào nhà quán. Áp mặt lên người Tuấn. Nhưng chỉ có thớ gỗ thô lạnh. Chỉ có mùi vải hăng hắc. Người ta

đổ xô về phía tôi. Có tiếng một người chị họ của Tuấn. Cô Khanh đó: Vợ chưa cưới của chú Tuấn. Mai gục mặt vào lưng tôi. Nước mắt Khanh nóng bỏng. Anh Tuấn ơi. Anh Tuấn ơi. Sao anh bỏ chúng em mà đi, anh ơi. Tôi chỉ còn biết đến thế. Tôi chỉ còn biết đến thế. Có ai đã khoét xương sọ tôi lấy đi bộ óc. Tất cả như trong giấc mơ.

Tôi khóc. Rên rỉ. Kêu la. Gọi tên Tuấn. Chỉ còn tôi và Tuấn chết. Chung quanh tôi là một cõi âm u nào xa lạ. Và tôi rơi hẫng xuống một lòng giếng sâu hun hút. Tất cả chỉ còn là một màu đen. Đen kịt. Những ngón tay tôi giá cóng khờ dại, vượt khỏi những ngón tay Tuấn. Tôi cố gắng há miệng thật lớn để la hét tên Tuấn. Nhưng những âm thanh chết đuối trong đêm đen. Tôi như một cánh lá quay cuồng trong cơn lốc. Cơn lốc xoáy

cuốn khủng khiếp. Và rồi là hôn mê, là chìm sâu xuống khỏi thân thể.

Thấy Tổ Khanh như một loài vật không xương sống, thân thể trườn dần xuống nền xi măng, Tuyết Mai vội ngừng khóc, mở lớn mắt nhìn bạn, rồi hướng về đám anh em họ hốt hoảng kêu lên:

– Khanh... Khanh ngất đi rồi...

Vừa kêu nàng vừa lay mạnh bạn, gọi giật giọng tên Khanh. Đám anh chị họ nàng cuống cuống vây quanh hai người kẻ thoa dầu khuynh diệp, người bắt gió, người giật tóc mai. Gần năm phút sau, Tổ Khanh mới hồi tỉnh, Tổ Khanh ngơ ngác nhìn quanh, rồi ngồi nhồm dậy. Nàng lại òa lên khóc khi tầm mắt va chạm vào chiếc quan tài tẻ lạnh của Tuấn. Tuyết Mai và một người chị họ dìu Tổ Khanh ra chiếc ghế dài kê dọc theo hành lang nhà

quàn. Hai người chỉ còn biết ôm nhau khóc tức tưởi. Người chị họ hết lời dỗ dành nhưng những tiếng khóc vẫn vang lên bi thiết, lẫn vào những hơi gió chiều vừa chuyển mình cuồng nộ hơn, nhói buốt hơn đang chạy dài trên những năm mô tử sĩ vô danh để trải xuống những phiến bóng tối nhá nhem và những vật sương chiều gây gây lạnh.

Trong khi đó, sau lớp kính trong suốt thấp thoáng trong làn khói hương nghi ngút, Tuấn vẫn mỉm cười, không phải nụ cười ngạo nghễ thường nhật mà là nụ cười méo mó, ướm sững xúc động. Bên cạnh Tuấn, hai người thuộc hạ quê mùa thô kệch đang kính cẩn nhìn chàng. Một người run run thấp cho Tuấn ba nén hương mắt đỏ hoe thì thầm:

– Đại úy, Đại úy ơi, em thương Đại úy lắm – Đại úy linh thiêng, phù hộ cho

hai thằng đệ tử may mắn sống sót này tai qua nạn khỏi.

Hắn lau vội vàng những giọt nước mắt vừa ứa ra trên gò má rám nắng, đưa tay chào Tuấn rồi âm thầm kéo bạn ra về. Vượt khỏi khoảng sân cát, hắn lùi ngùi bảo bạn:

– Tội cho Đại úy mình ghê. Thấy vợ Đại úy ngất xỉu đi, tao muốn khóc luôn... Mình là chén sành, sao không bể. Còn ông là chén kiêu...

Người bạn thở dài không che giấu. Hắn đưa tay dụi mắt cười gượng, giọng khàn đục:

– Đ.m... bụi vào mắt khó chịu quá ...

Cùng lúc đó, Hélène ngồi bất động bên một nắm mộ nhỏ bé, xây cất trang hoàng lộng lẫy. Đôi mắt màu đồng của nhìn trùng trùng vào những hàng chữ khắc trên đá cẩm vân. Nơi Lê Minh Mẫn, con trai yêu của bố mẹ say ngủ – Bố Tuấn – Mẹ Hélène. Mắt nàng vẫn mở thật lớn, nhìn thẳng vào những hàng chữ thuộc lòng mà chẳng thấy gì, chẳng thấy gì. Nàng cũng chẳng để ý tới những vạt nắng vàng ối buổi chiều đã phai nhạt một nửa thung lũng phía xa đã chìm ngập trong biển sương mù.

Chỉ có tiếng gió núi vừa trầm trầm vang lên cuốn hút tâm trí nàng bay bổng vào vòm trời trắng xóa màu mây, chạy đuổi, bắt với những kỷ niệm vụn vỡ. Tuấn. Tuấn ơi. Mình xa nhau hơn một năm rồi đó anh. Một năm. Một năm mà tôi tưởng chừng hàng thế kỷ đã qua. Giờ

này Tuấn đang làm gì, vẫn còn ở Bạc Liêu hay đã thuyền chuyển tới một nơi nào khác.

Tuấn. Tên anh là giá buốt trong em. Là mật đắng trong hôn em. Em yêu anh yêu trong từng hơi thở, yêu bằng từng phần vuông da thịt. Còn anh. Còn anh. Không? Tôi biết Tuấn không bao giờ yêu tôi cả. Có lẽ giờ này Tuấn đã làm lễ thành hôn với Tố Khanh, một cô nữ sinh trong trắng, vô danh nào mà tôi chưa biết mặt. Tuấn cũng chẳng đáng trách.

Con, con của mẹ. Bố con không đáng trách đâu con ạ. Chỉ có mẹ của con đáng trách vì mẹ đáng trách. Đáng trách vì mẹ là một con điểm Tây lai. Con, con thiên thần bé bỏng của mẹ. Con cũng trách mẹ sao. Hay con khôn khéo hơn mẹ. Con không muốn xã hội này có thêm một loại dĩ mới: dĩ đục? Nhưng con biết

không. Con chết đi, con đã mang theo mạng sống của mẹ. Mẹ còn gì để tin tưởng nữa. Đến khúc ruột của mẹ, mẹ còn không xứng đáng gìn giữ, hướng hồ gì bố con. Mẫn. Con yêu dấu của mẹ. Mẹ vẫn tưởng đã mang hình hài con người mẹ có quyền sống như một con người. Mẹ có quyền yêu một người đàn ông, có quyền nuôi dưỡng những đứa con mẹ đứt ruột để đau. Mẹ đau ngờ sự thực phũ phàng đến vậy. Mẹ đã khóc quá nhiều rồi. Mẫn ơi. Bây giờ mẹ không còn nước mắt nữa. Bây giờ em không còn nước mắt nữa.

Tuấn ạ. Bây giờ tôi không còn nước mắt nữa, hỏi các người. Tôi làm gì nên tội. Tôi làm gì nên tội. Trời. Phật. Thượng đế. Các người đau rồi. Tại sao con tôi phải chết. Tại sao tình yêu của tôi như một ngọn đèn bị thổi tắt phụt đi không chút

thương tiếc, chỉ còn lại làn khói khét lẹt, chỉ còn lại những vết nám đen dơ bẩn trên đầu bấc. Tình yêu. Thực ra tình yêu là gì. Bố lạ mặt của con. Mẹ đau khổ của con. Tuấn, người mà em yêu dấu nhất đời. Và hồi mày – con lai khốn khổ ơi, tình yêu là gì.

Gió núi đã bắt đầu cuồng nộ, thê lương hơn. Những phiến bóng tối đã in hình đậm nét trên tấm mộ chí đá cẩm vân, trả lại cho lòng nghĩa địa không khí hoang lạnh tiêu sơ. Năm sáu người lính trẻ mang đồ ngủ lạng lẽ nối đuôi nhau đi ngang qua chỗ Hélène đang ngồi. Hình ảnh người thiếu phụ trẻ u sầu, chỉ mặc màu đen, ngồi bất động bên nắm mồ của một đứa trẻ chưa đầy ba tháng, không còn bắt họ phải thì thảo bàn tán như những ngày đầu. Hélène cũng chẳng mảy may chú ý tới toán đi kích đêm. Trong cuộc

đời này còn gì đáng cho tôi lưu ý nữa. Ngay cả thân thể tôi cũng thật xa lạ. Mẫn, con ơi. Giờ này con đang ở đâu, con bé bỏng của mẹ. Có ai chăm sóc cho con bú mớm. Có ai cất lên tiếng ca rũ rượi buồn ru con ngủ, dỗ dành con những lúc con hờn khóc. Mẹ thương con như trời như biển. Nhưng sao con bỏ mẹ mà đi. Con, con ơi.

Mẹ thường xót xa tự hỏi con cũng bội bạc như mọi người hay con còn quá nhỏ dại chưa đủ trí khôn để hiểu rằng con là kết tinh của tình yêu mẹ với bố con, rằng con là phần tinh khiết duy nhất trong suốt đời tội phạm của mẹ. Tội phạm. Vâng mẹ chỉ là một mẹ đàn bà tội phạm con ạ. Không có một cái hối thất, không có một phiên tòa nào kết án mẹ. Nhưng mẹ đã mang tội, một trọng tội từ lúc còn nằm trong bụng bà ngoại con,

một trọng tội không thể tha thứ. Mẹ đã được nhắc đi nhắc lại hàng trăm ngàn lần từ thuở chớm biết bi bô cười nói rằng mẹ là tội nhục của tất cả những người trót nhìn thấy mặt mẹ.

Ngay khi mới chỉ là một thai nhi, mẹ đã bắt bà ngoại con phải rời làng bỏ xóm vì mẹ. Mẹ dọa đẩy bà ngoại con từ lúc mẹ cất tiếng khóc chào đời. Mẹ là tình địch của bà ngoại con ở số tuổi mà những đứa con gái đồng trang lứa mặt đỏ như gấc khi nghe thấy ba tiếng phải lòng nhau. Mẹ làm điếm vì mẹ không thể làm gì hơn. Những thằng đàn ông chỉ nhìn mẹ bằng vòng ngực, bờ mông và cái giường. Việt Nam, Tây, Tàu hay Mỹ cũng thế thôi. Chúng luôn luôn tìm cách đẩy mẹ nằm ngửa xuống. Và mẹ đã phải nằm ngửa như thế mười mấy năm rồi. Sẽ còn bao nhiêu người đàn ông nằm trên

bụng mẹ chính mẹ cũng không rõ. Điều ấy có gì đáng bận tâm phải không con.

Một cơn gió ướt đẫm sương đêm lướt qua, chạy dài ớn lạnh trên da thịt khiến nàng khẽ rùng mình. Nàng đưa tay xốc lại cổ áo ấm để thấy mái tóc ẩm hơi sương. Hélène tần ngần đứng dậy, lưu luyến không rời. Khuya lắm rồi. Mẫn ạ. Mẹ phải về đây. Ngủ yên giấc nghe con. Ngày mai mẹ sẽ trở lại, hai mẹ con mình hú hí với nhau. Mẹ phải trở về với thế giới người sống con ạ. Ngủ ngoan nhé con. Hélène quay lưng chậm rãi bước về phía cổng nghĩa trang.

Gió đêm đưa tóc nàng bay phất phơ trong gió, thấm hơi lạnh vào từng tế bào. Nàng khẽ rùng mình, miệng mở lớn như muốn kêu gào thật lớn những tiếng than thân trách, phận. Tuấn. Em lạnh quá anh ạ. Lạnh tận trong hồn. Chưa bao giờ em

thấy cô đơn và yếu ớt như tối nay. Em thèm nhớ vòng tay thô bạo, hương da thịt nồng hắc của anh đến độ si dại. Nếu có anh giờ này nhỉ. Em sẽ sẵn sàng tha thứ cho anh mọi lỗi lầm. Em sẽ òa khóc ngã vào vòng tay anh để anh dìu em về nhà, ban phát cho em những cảm giác kỳ diệu tuyệt vời đã từ lâu vắng thiếu. Nhưng chỉ có em nơi này, chỉ có mình em thôi. Tại sao ở những giây phút buồn khổ não lòng này không có ai thốt ra một lời an ủi, nhìn em bằng ánh mắt vỗ về khuyến dụ.

Tiếng gió núi xoáy cuốn vẩn não nùng, day dứt. Con dốc đá dăm thoai thoải đẩy người Hélène về phía trước với dáng tiêu tụy khốn khổ. Em lạnh quá, anh Tuấn ơi. Một quãng đất lở nằm lẫn lút trong bóng tối khiến Hélène lao đảo, ngã quy xuống. Hélène nhăn nhó gượng

đứng dậy, khập khiễng bước đi.

Hình như gió núi đêm nay điên loạn trong đau tủi, chán chường Tuấn ạ. Có một điểm gỡ nào đây chẳng anh. Không. Em lại nghĩ quẩn rồi anh nhỉ. Mùa mưa cao nguyên tiếng gió hú thường ảm đạm thê lương đến não lòng như thế. Không có tiếng gọi của thần linh nào như những người già cả của các sắc dân thiểu số thường thành kính và bùi ngùi nói cho con cháu nghe. Không có một điểm dừng nào như em vừa lần thần nghĩ tới. Thời buổi loạn ly này mà làm gì có hai tiếng số kiếp, định mạng cho ai. Một kiếp người không phải là trăm năm nữa. Thường thường chỉ khoảng hai ba chục năm là đã thọ lắm rồi. Kéo dài cuộc sống biến lộn, nhọc nhằn mà làm gì.

Hélène đứng dừng lại ở đầu dốc. Trước mặt tôi là con đường dẫn vào

thành phố đen kịt bóng đêm. Sau lưng tôi là con dốc đổ xuống biển sương mù. Con trai tôi đang ngủ giấc ngủ co ro trong biển sương mù ấy. Chắc nó lạnh lắm. Nó đang bị bệnh sưng màng phổi mà. Tôi không thể để nó nằm ngoài trời lạnh như thế, nhỡ nguy thì khốn. Tôi cũng chẳng có việc gì cần phải làm tối nay. Trở về gian nhà trọ lạnh lẽo, buồn thảm ấy để làm gì. Tôi không muốn nằm trong chăn ấm, nệm êm để dần vật vì giấc ngủ lạnh lẽo của đứa con trai yêu dấu. Tôi phải trở lại trở lại với con bé bỏng bệnh hoạn của tôi. Tôi phải trở lại. Trong cuộc đời này tôi chiếm đoạt, được gì làm tư hữu ngoài nó. Con, con của mẹ. Mẹ đến với con đây. Mẹ không để con cô đơn đâu, Mẫn ơi.

Hélène vùng chạy xuôi xuống con dốc, những hòn đá xôn xao ngơ ngác dưới

đế giấy nàng. Vành tai, sống mũi và gò má nàng lạnh cóng. Mặc. Tôi phải trở lại thật gấp rút. Con trai tôi đang khóc lả đi vì chờ đợi tôi. Một hòn đá khá lớn khiến Hélène lao đảo, chúc đầu ngã xuống. Đà chạy và con dốc khiến Hélène lăn tròn như một khúc cây, lọt xuống rãnh nước bên lề đường. Hélène ngất lịm đi trong đau đớn. Toàn thân nàng ê ẩm nhức nhối. Nước bùn nhê nhếch trên mặt mũi đầu tóc, thấm vào da thịt giá buốt. Nàng cố gượng ngồi dậy lết lên mặt đường rồi nằm úp mặt xuống đất thở dốc và rên rỉ vì đau đớn. Tôi phải quay lại với thằng Mẫn, đứa con trai yêu dấu nhất đời tôi. Tôi chỉ còn có nó. Sống vì nó. Tôi đã đem con đi gõ cửa từng nhà Bác sĩ giữa đêm. Không ai cứu được con tôi cả. Mặt chúng dừng dừng bảo “thưa bà tôi rất tiếc nếu ở Sài Gòn may ra có hy vọng cứu thoát”. Chúng chích những mũi thuốc vô hiệu,

ngửa tay lấy tiền và năm giờ sáng hôm sao con tôi trút hơi thở cuối cùng. Tội cho con quá. Biết thế mẹ cứ ôm con trong lòng, dùng thương yêu của mẹ chữa trị cho con, biết đâu con không phải ra nằm ngoài nghĩa trang, Con sẽ có dịp được biết mặt quen hơi người bố kiêu hùng và ti tiện của con.

Có tiếng cười nói của ba bốn người đàn ông từ đỉnh dốc theo gió đêm bay xuống. Hélène chuẩn choáng đứng dậy để lại nhãn nhó ngời phịch xuống. Một vệt đèn pile sáng chói ném dài trên mặt đường, dừng lại tò mò trên thân thể nàng. Hélène gượng đứng lên lần nữa. Nàng có cảm tưởng mặt đất đang dậy sóng dưới chân nàng. Những bước chân di động gấp rút về phía nàng. Một giọng quen quen vang lên:

– Bà làm sao vậy?

Hélène đưa tay che mắt, bực dọc:

– Làm ơn tắt giúp ngọn đèn pile đi.
Chói mắt quá.

Vòng ánh sáng của ngọn đèn pile được chuyển xuống mặt đường đảo quanh tìm tòi. Giọng nói quen quen lại cất lên:

– Bà đi đâu về khuya thế. Chắc bà mới bị trượt chân ngã xuống rãnh?

Hélène không trả lời thẳng vào câu hỏi, ngược mặt về phía người đàn ông, ngáp ngừng:

– Xin lỗi... hình như tôi đã được gặp ông ở Sài Gòn .

Người đàn ông lướt nhanh vòng ánh sáng qua mặt mình và Hélène, rồi hốt hoảng hỏi nhanh:

– Hélène đó phải không? Minh đây.

Hélène như người nằm mộng, thần thờ:

– Anh Minh đó à. Anh vào lính bao giờ vậy?

– Gần một năm rồi. Tôi mới ra trường được hai tháng.

Minh dừng lại đột ngột. Giọng chàng chột chùng xuống:

– Hélène biết tin Tuấn chưa?

Hélène thoáng lo ngại vu vơ. Linh tính báo cho nàng biết một điều bất hạnh mới xảy tới cho Tuấn. Nhưng nàng cố tạo vẻ thản nhiên hỏi:

– Tin gì anh? Chắc anh Tuấn đã cưới cô Khanh rồi phải không?

Minh hơi ngạc nhiên nhưng chỉ khẽ thở dài bùi ngùi:

– Tuấn chết rồi, quan tài mới đưa về Sài Gòn sáng nay.

Hélène run rẩy chộp lấy cánh tay Minh hỏi dồn:

– Anh nói gì? Tuấn chết rồi? Bao giờ?

– Bốn ngày rồi. Tôi vừa nhận được điện thoại của hôn phu Tuyết Mai hồi chiều.

Hélène chỉ nói buông xuôi hai tiếng “thế à”, quay người khó nhọc đi xuống cuối dốc. Minh rảo bước theo sau, gạn hỏi:

– Hélène đi đâu thế. Khoảng đường này cấm qua lại mà.

Hélène đứng dừng lại, giọng ráo hoảnh:

– Xin anh đừng theo tôi nữa. Tôi có việc riêng

Minh chưa kịp phân trần, Hélène đã lăm lăm bước đi. Ba người bạn Minh từ phía sau vượt lên đứng bên chàng. Một người hỏi:

– Quen à?

– Không. Bố của cha Đại úy Tuấn vừa tử trận đó.

Một người khác xen vào:

– Thôi về tụi bay. Sơ mui gì mà theo đuổi.

Minh ngậm ngùi thở dài, nhìn vào khoảng bóng đêm vừa ôm trọn lấy thân

thể Hélène, rồi băng khuâng theo các bạn về trại.

Trong khi đó, Hélène thất thế bước đi như một thây ma vừa đội mồ sống dậy. Tuần chết rồi. Quan tài mới đưa về Sài Gòn sáng nay. Và như thế anh đã chết thực, không phải câu chuyện bịa đặt em tạo dựng nên. Chết rồi. Con mình cũng đã chết hơn một tháng nay. Thằng Mẫn đó anh. Em sẽ đến bên mộ con cho nó biết tin anh đã chết.

Tại sao những người thân yêu nhất của em đều phải chết hả anh. Mà này nhớ đến thăm con thường thường nhà anh. Nó giống anh như đúc, dễ nhận lắm. Con ngoan ghê đi anh ạ. Nó không hay quấy khóc như những đứa trẻ khác đâu. Nó hiền như cục bột ấy. Chỗ con ngủ cũng dễ nhận lắm. Anh cứ theo em

sẽ tới ngay. Nhớ kỹ nghe. Từ cổng vào cứ đi thẳng, đi thẳng, đi thẳng mãi, khoảng ba trăm thước rồi rẽ sang phía tay phải chừng năm chục thước nữa. Có đứa trẻ nào được xây nhà táng đẹp đẽ như con mình đâu. Đây rồi, con mình nằm đó. Mà... lạ quá. Em nhầm rồi. Tại trời tối và nhiều sương mù quá. Mình trở lại xem sao. Đây rồi.Ồ cũng không phải nữa. Để em đứng lại, nhìn quanh xem sao. Có lẽ phải trở ra đường mòn, đi sâu vào một chút nữa. Chà, với sương mù này phải thật tinh mắt mới không đi quanh đi quẩn. Anh cũng thử nhìn quanh giúp em sao.

– Ai, đứng lại.

Kìa, anh có biết ai vừa lên tiếng hỏi mình không. Vợ chồng tôi đang đi tìm mộ cháu mà. Ông có biết cháu Lê Minh Mẫn nó nằm ở chỗ nào không, chỉ giúp

chúng tôi với. Chồng tôi là Đại úy BĐQ mà. Mấy ông có biết Đại úy Tuấn BĐQ không?

– Ai, đứng lại. Hô mật khẩu đưa tay lên đầu.

Kìa anh. Ông nào đó bắt mình đưa tay lên đầu kìa. Anh nghĩ sao. Mình có làm gì quấy đâu. Mình đi kiểm thăng Mẫn mà. Tội nghiệp, nó bị súng mòng phổi nghe anh. Sương mù nhiều thế này bệnh phát nặng lắm.

Một tràng trung liên vang lên chát chúa cùng với tiếng hét thất thanh của Hélène. Chết tôi rồi. Tiếp theo là tiếng đổ nặng nề của một vật cứng nào đó trên mặt đất. Để rồi là im lặng. Chỉ còn tiếng gió núi từ xa vọng lại, những âm thanh se sắt buồn phiền, hờn tủi. Và chỉ có những

vạt sương muối mỗi lúc một đặc quánh lại, quấn quít lấy thân thể người con gái bất hạnh như một tấm khăn liệm khổng lồ.

Sài Gòn 25-8-1967

NGUYỄN VŨ

